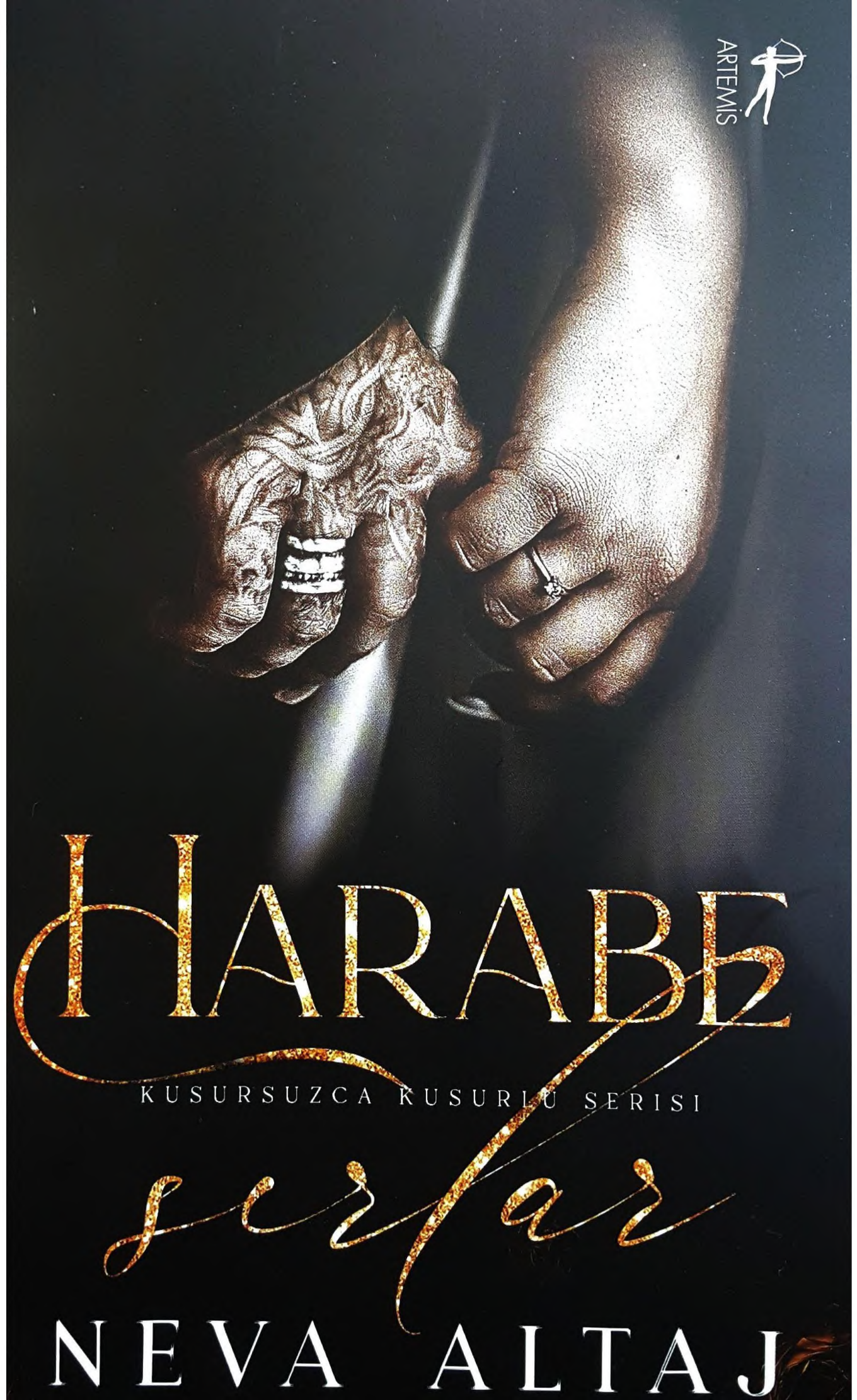

ARTEMİS
HARABE
KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ
serfaz
NEVA ALTAJ

ISABELLA

Hayalim boyunca özlemini çektim,
Onu istedim.
Çocukken beni boğulmaktan kurtardığı günden beri.
Ama beni hiç fark etmedi,
Bana hiç o gözle bakmadı.
Ona göre ben daha çocuğum.
Ve şimdi benimle evlenmesi emredildi.

Beni istemiyor,
Ne kalbinde ne de yatağında.

Ama savaşta ve aşkta her şey mubahtır.
Ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.
Geçmişini hatırlamayan bir adama
yalan söylemeye bile.

LUCA

Güzeller güzeli, kurnaz,
Genç karım, La Cosa Nostra sularında
Bana ustalıkla rehberlik ediyor.
Kazadan beri hiçbir şey hatırlamadığımı
Herkesten saklamaya çalışıyor.

Şimdi, hatırlamadığım bir kadına
âşık oluyorum,
Gözlerimi açtığım andan beri,
Bana yalan söyleyen kadına.
Ve onun tüm sırlarını çözmeye niyetliyim.

HARABE

serfar

NEVA ALTAJ

zm

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

ARTEMİS YAYINLARI

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu, kitapta geçen birkaç İtalyanca kelime var. Çevirileri ve açıklamaları şu şekilde:

Tesoro - hazinem; sevgi sözcüğü.
Stella mia - yıldızım; sevgi sözcüğü.
Piccola - ufaklık, küçük kız, sevgi sözcüğü.

TETİKLEYİCİ UYARISI

Bu kitapta kan, şiddet ve işkence tasvirleri gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği ögeler olduğunu göz önünde bulundurmanızı rica ederiz. Ayrıca bu serinin önceki kitaplarına göre daha ateşli sahneler bulunmakta ve o sahnelerde hafif BDSM unsurları ve oyuncak kullanımı mevcut.

GİRİŞ

Günümüz
(Isabella 19 yaşında)

SAÇLARINI KAZIMIŞLARDI.

Bu detayın beni neden bu kadar çok etkilediğini bilmiyordum. Kocamın eline uzanıp parmaklarımızı birbirine geçirdim ve alnımı yatağa dayadım. Hangisinden daha çok nefret ediyordum acaba? Hastane kokusundan mı, yatağın yanındaki kalp atışlarını kontrol eden makinenin biplemesinden mi, yoksa kocamın bu kadar hareketsiz yatıyor olmasından mı?

Dakikalar geçti. Belki de saatler, emin değildim.

Az kalsın fark etmeyecektim ama gördüm. Elimdeki parmakları hafifçe seğirdi. Başımı hızla kaldırdım ve koyu kahverengi gözlerini beni izlerken buldum.

"Ah, Luca..." Boğuk bir sesle konuşup üstüne eğildim ve dudaklarına hafif, hızlı bir öpücük kondurdum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana bakmayı sürdürdü.

Muhtemelen onu öpmeye nasıl cüret ettiğimi merak ediyordu ama umurumda değildi. Onun için öyle korkmuştum ki kendimi hayatta olduğuna inandırmak için o kısacık öpücüğe ihtiyacım vardı.

Elini bıraktım, sandalyede daha dik oturup beni azarlamaya başlamasını bekledim. Konuştuğunda sesi sert ve derindi, normalden bile daha derin. Ağzından çıkan kelimeler buz kesmeme sebep oldu.

"Kimsin sen?"

Ona gözlerimi dikip baktım.

Luca başını yana eğip bana dikkatli, hesaplayan bakışlarıyla baktı. Bu ifadesine aşinaydım çünkü genelde yaptığım bir şeyden memnun kalmadığında bana yönlendirdiği bakışıydı. Fakat bu defa kocaman bir fark vardı. Gözleri. Uzun zaman boyunca bana kayıtsızlık yerine sevgiyle bakmasını umut ettiğim gözleri. Şimdi bana en ufak bir tanıma kırıntısı olmadan bakıyorlardı.

"Ben Isabella," diye fısıldadım. "Senin... karınım."

Gözlerini kırpıştırdı. Sonra odanın diğer tarafındaki pencereye bakıp derin bir nefes aldı.

"Peki, Isabella," diyerek bana döndü. "Bana benim kim olduğumu söylemek ister misin?"

BİRİNCİ KISIM

"Önce"

BÖLÜM bir

Isabella

Üç Yıl Önce
(Isabella 16 yaşında)

"ISA!" MERDİVENLERDEN PALDIR KÜLDÜR YUKARI ÇIKAN Andrea adımı haykırdı.

Sandalyemde döndüğümde kız kardeşimi odama koşarken gördüm. Benden sadece iki yaş küçüktü ama bazen lisede değil de ortaokuldaymış gibi davranıyordu. Yanıma geldiğinde nefes nefese kalmıştı.

"Evin içinde bağırarak koşamazsın." Kalemimle onu işaret ettim. "On dört yaşındasın, dört değil."

"O burada!" Elimi tuttu, beni sürüklemeye başladığında gözlerini ışıl ışıl aydınlatan bir sırıtışla gülümsüyordu.

"Kim?"

"Luca Rossi."

Adından ne zaman bahsedilse olduğu gibi, kalp atışlarım hızlandı ve kendi uyarımı görmezden gelerek kız kardeşimin

peşinden koştum. Koridordan ve büyük taş merdivenden aşağı koşturduk. Beklendiği üzere, yol üstünde hizmetçiden ve büyükbabamın iki adamından onaylamayan bakışlar aldık ama görgü kurallarını düşünecek halde değildim. O buradaydı!

Çift kanatlı kapıdan dışarı fırladık ve evin etrafından dolaşıp arka taraftaki büyük açelya çalısına ulaşana kadar durmadık. Büyükbabamın çalışma odasının Fransız pencerelerinin birkaç metre ötesiydi. Daha önce defalarca yaptığımız gibi çömeldim ve Andrea'yı yanıma çektim. Burası ideal bir saklanma yeriydi. Büyükbabam Giuseppe'nin ofisini net biçimde görüyordu.

"Üzerimi değiştirmeliydim," diye mırıldandım. Başımı eğip kesik kot şortuma ve sade tişörtüme baktım. "Luca'nın beni böyle görmesine izin veremem."

Andrea beni süzüp tek kaşını kaldırdı. "Kıyafetlerinin nesi var?"

"Okullu kızlara benziyorum," deyip çabucak tokamı çıkardım ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Annem, saçlarım açık olunca birkaç yaş büyük göründüğümü söylüyordu.

"Ya?" Andrea kıkırdadı. "Flaş haber, Isa, zaten öylesin."

"Yine de öyle giyinmek zorunda değilim." Suratımı astım ve başımı pencereye doğru kaldırıp bekledim. "Eğer Luca'nın geleceğini bilseydim şu bej rengi elbisemi giyerdim."

Çalışma odasının kapısı açıldı ve büyükbabamın Capo'larından[1] biri olan Luca Rossi odaya girdi. Andrea'nın elini tutup sıktım. Altı yaşımdan beri bu adama takıntılıydım. Gerzek Enzo beni havuza ittiğinde, Luca suya atlayıp hayatımı kurtardığından beri. Başımın o suyun altında gömülü olduğu zamanki kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Islanmış, süslü elbisem beni dibe çekiyordu. İyi bir yüzücü değildim ve boşa tekmeler

1 İtalyan mafyasının üst düzey üyelerinden -çn.

savurarak yüzeye çıkmaya çalışıyordum. Öleceğimden emin olduğum anda aniden iki koca el beni tutmuş ve yukarı çekmişti.

Luca'nın beni deliye dönmüş anneme doğru taşırken gülen gözlerini asla unutmayacaktım. Pahalı takım elbisesi sırılsıklam olmuştu ve uzun, siyah saç telleri yüzüne yapışmıştı. O akşam, anneme büyüdüğümde Luca Rossi ile evleneceğimi söylemiştim. Hatta belki de ona o gün âşık oldum.

"Onu son gördüğüm zamankinden daha ateşli." İçimi çektim.

Luca daima güzeldi, o bir odaya girdiğinde genç kızlar ve kadınlar kendilerinin onun ayaklarına atardı. Kadınlar da dahil olmak üzere, diğer insanlar endişeliyken onun ciddi, kayıtsız duruşu onu bu kadar ilginç yapan şey olmalıydı. Bir odaya girer, yapması gereken şeyi yapar ve çıkıp giderdi. Anlamsız konuşmalar olmazdı. Dedikoduları almak için oyalanmazdı. Eğer kendisinden beklendiği için bir etkinlikte uzun süre kalması gerekiyorsa ya büyükbabamla oturup iş konuşur ya da bir köşede pusuya yatıp kalabalığı gözetlerdi. O anlarda onu izlemeye bayılıyordum. Devasa vücudu duvara yaslanıyor, gözleri odada gezinerek herkesi gözlemliyordu. Kusursuz yüz hatlarındaki her çizgi beynime kazınmıştı. Ancak yıllar için yüz hatları değişmişti. Yüzü olgunlaşmış, çizgiler daha belirginleşmiş ve kısa bir sakalın ardına kısmen gizlenmişti. Kara gözleri de değişmişti, nasıl oluyorsa içlerinde daha sert, daha günahkâr bir bakış vardı. Aynı kalan tek şey, tepesinde topuz yaptığı uzun, kapkara saçlarıydı. Bizim camiamızda bir erkeğin saçını uzatması ve yargılanmaması için belli bir karaktere sahip olması gerekirdi. Ancak Luca Rossi daima başka bir şey olmuştu. Diğer adamlardan *çok daha fazla* bir şey.

"Sen delisin." Andrea yan tarafıma dirseğini geçirdi. "Yaşı senin iki katın."

"Umurumda değil."

"Ve adam evli, Isa."

Luca'nın karısı Simona'dan bahsedince kalbim acıyla doldu. Dört yıl önce onun evleneceğini duyduğumda bir haftamı yatakta ağlayarak geçirmiştim. O esnada sadece on iki yaşında olmama rağmen tek istediğim bir gün onun karısı olmaktı. Çoğu kız gibi düğün günümü hayal ederdim ve o fantezilerin hepsinde yanımda duran damat, Luca'ydı. İnsanlar, Simona'nın onu evlenmeye zorlamak için bilerek hamile kaldığını söylüyordu ama bu, acımı azaltmıyordu. İhanete uğramış hissediyordum. O benimdi!

Önümdeki dalı tuttum ve sıktım. "O kadından nefret ediyorum."

"Agata teyzem anneme onları yine kavga ederken gördüğünü anlatıyordu," diye fısıldadı Andrea, "insanlarla dolu bir restoranın ortasında."

"Ne hakkında?" Gözlerimi Luca'nın yakışıklı yüzünden ayırmadan sordum.

Andrea mırıldanarak cevap verdi. "Simona, Rosa'yı anaokulundan almayı unuttuğu için kavga etmişler sanırım."

"Bir anne, çocuğunu nasıl unutabilir?" İnanamayarak ona baktım. Simona kaltağın teki olsa da bunu yapabilecek kapasitede olduğunu sanmıyordum.

"Muhtemelen botoks randevularından birine gitmiştir." Kız kardeşim kahkaha attı.

Başımı iki yana salladım ve Luca'yı izlemeye geri döndüm. Büyükbabamın masasının diğer tarafındaki bir sandalyede oturuyordu, onu profilden görüyorduk. İkisinin de yüzündeki kasvetli ifadeye bakılırsa ciddi şeyler oluyordu. Büyükbabamı çok iyi tanıyordum. Chicago Cosa Nostra ailesinin Don'u[1] olan Giuseppe Agostini'nin yüzünde o ifade varsa bir şeylerin yolunda

1 İtalyan mafya lideri -çn.

olmadığı anlamına gelirdi. Luca'nın kaşlarını çatması yeni bir şey değildi ama bu defa boğazımda bir yumru oluşmasına sebep oldu. Yıllardır gülümsediğini görmemiştim ve Capo olduğundan beri sık sık evimize gelip gidiyordu.

"Ben geri dönüyorum." Kaçak bir damla gözyaşını silip gitmek için döndüm.

Onu her gördüğümde daha da zorlaşıyordu. Sanki göğsüme bir ağırlık çöküyordu. Asla benimle olmayacağını biliyordum. Yine de kendimi uzak tutamıyordum. Kendimden çok daha büyük birini takıntı haline getirdiğim için Andrea bana deli diyordu. Belki de öyleydim. Fakat elimde değildi. Hayatımı kurtardığında kahramanıma tapma olarak başlamıştı. Ancak son birkaç yılda çocuksu hayranlığım bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

"Üzülme, Isa." Andrea kolunu belime doladı. "Ayaklarına kapanacak başka adamlar var. Sen Cosa Nostra Donu'nun torunusun. Evlenme vaktin geldiğinde seni bekleyen taliplerden bir kuyruk oluşacak. Birisi gelip ayaklarını yerden kesecek ve Luca Rossi'yi unutacaksın. Bu sadece ergenlik aşkı."

"Evet." Başımı salladım ve annemle pratiğini yaptığımız sahte gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. "Haklısın. Hadi geri dönelim."

Bir yıl önce
(Isabella 18 yaşında)

Bahçeye dağılan kalabalık içiyor ve kahkahalar atıyordu. Büyükbabam, doğum günü partime Chicago'da İtalyan kanı taşıyan herkesi davet etmiş olmalıydı.

"Şu garson acayip sevimli." En iyi arkadaşım Catalina dirseğiyle beni dürttü. "Sanırım bir parça daha pasta alıp onu daha iyi keseceğim. Peşime takılmak ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim," dedim.

"Ama şuna bir baksana! Güldüğünde gamzeleri çıkıyor."

Yemek masasının yanında duran ve konuklardan biriyle laflayan adama göz attım. Yirmilerinin başlarındaydı, kısa sarı saçları ve gerçekten güzel bir gülümsemesi vardı.

"Sen git." Başımla ilgisini çeken sevimli adamı gösterdim. "Ben burada seni bekleyeceğim."

Catalina kıkırdayıp bana göz attı ve yemekle dolu masalara doğru koşturdu. Sevimli garsona yaklaşarak flört etmeye başladı. Bir an için aynısını yapabilmeyi diledim. Gözümün sadece bir erkeği görmesi ne fenaydı.

Bahçenin karşı tarafına baktım. Luca, büyükbabamla ve halefi Lorenzo Barbini ile oturuyordu. İş konuşuyor gibi görünüyorlardı. Etraflarındaki kutlama atmosferine pek dikkat ettikleri yoktu. Luca buraya geldiğinden beri bana bakmamıştı bile ki bu yeni bir şey değildi.

Eskiden farklıydı. Ben küçükken onun geldiğini gördüğüm anda çimlerde koştururdum. Kollarına atladığımda beni yakalar ve döndürür, keyifle ciyaklamamı sağlardı. Fakat on üçüme girdiğim yaz bunu yapmayı bırakmıştı.

O günü sanki dünmüş gibi hatırlıyordum. Arabasından çıktığını gördüğüm anda dışarı fırlayıp araç yolundan ona doğru koşmuştum. O gün, beni yakalamak için kollarını açmadı. Onun yerine sadece saçımı okşadı ve evin içine girdi. Sonraki birkaç ziyaretinde de tek karşılaştığım bu oldu; saçımın hafifçe okşanması. Sanırım havada çevrilmek için fazla büyüdüğüme ya da bunun uygun olmadığına karar vermişti. Derken saçla-

rımı hafifçe okşayışları da kesildi. Son birkaç yılda sadece onu uzaktan izlemekle yetinmiştim.

Şu anda olduğu gibi.

"Isabella!"

Omzumun üzerinden baktığımda Catalina'nın gerzek kuzeni Enzo'yu bana doğru gelirken buldum.

"Kahretsin," diye mırıldanıp eve girme niyetiyle arkamı döndüm. Ben kaçamadan dolaşıp geldi ve yoluma çıktı.

"Çok güzelsin." Elini bileğime doladı ve başını eğip başımın üstüne dayarken içine bir nefes çekti. "Ve çiçek gibi kokuyorsun."

"Beni rahat bırak, Enzo." Kurtulmaya çalıştım ama daha güçlü tuttu ve daha sıkı çekti.

"Ah, hadi ama Isa! Neden hep buzdağı gibi davranıyorsun?"

"Enzo! Sarhoşsun sen!" Etrafıma bakındım, Andrea'yı ya da beni ondan kurtarabilecek herhangi birini arıyordum. Bahçede dolaşan düzinelerce misafir vardı ancak kimse yardımıma gelecek kadar yakınımda değildi. Bağırabilirdim ama bu akşam burada fazla sayıda önemli konuk olduğundan olay çıkarmak istemedim.

"Tabii ki öyleyim." Kahkaha attı. "Senin on sekizinci yaş günün. Bunun şerifine içmek çok doğal, değil mi? Dur da sana doğum günü öpücüğü vereyim."

"Benden uzak dur." Küçümseyerek baktım ve tekrar kurtulmaya çalıştım.

"Ama sadece bir öpücük. Hadi ama Isa, böyle davranma..."

Cümlesinin ortasında durdu, gözleri arkamdaki bir şeye odaklanıyordu. Sonra bakışları başımın epey üstüne çıkana kadar başını kaldırdı. Yüzündeki renk hızla azalıyordu. İnce, beyaz altın alyanslı bir el arkamdan uzandı ve Enzo'nun bileğini mengene gibi sardı. Enzo beni bıraktı ama yeni gelen adamın uzun,

güçlü parmakları sersemi inletene kadar bileğini sıktı. Enzo'ya dikkat etmedim. Gözlerim, diğer adamın bileğini saran iki bilekliği bulunca kalp atışlarım hızlandı. Birisi geniş, gümüş bir bileklikti. Diğeriyse siyah, deri bir banttı. İkisini de beş yıl önce harçlıklarımı biriktirerek ben almış ve ona vermiştim. Onları taktığını bile bilmiyordum.

Derin bir nefes alıp deli gibi atan kalbimin patlamasını önlemeye çalışırken gözlerimi bileklikten tekrar parmağındaki alyansa çevirdim. İçimdeki bir şeyler yeniden öldü. Tıpkı parmağında o yüzüğü gördüğüm ilk seferde olduğu gibi.

"Ona bir daha dokunursan," Luca'nın viski gibi pürüzsüz sesi tepemden geldi, "ölürsün."

Enzo başını deli gibi sallayıp tekrar inledi. "Evet, Bay Rossi."

"Kaybol," diye bağırıp Enzo'nun elini bıraktı.

Dış kapıya doğru koşan Enzo'nun sırtına gözlerimi diktim. Kurtarıcımla göz göze gelmeye cesaret edemedim. Eğer yaparsam parçalara ayrılabilirdim. Bu sabaha kadar, bir gün Luca ile birlikte olabileceğime dair ufak bir şansım olabileceğine hâlâ inanıyordum. Bu umut kırıntısı, babam beni yirmi bir yaşına geldiğimde büyükbabamın en genç Capo'su olan Angelo Scardoni ile evlendirmeye karar verdiğini söylediğinde yok olmuştu. Görücü usulü bir evlilik yapacağımı hep biliyordum çünkü Cosa Nostra Donu'nun torunu olarak tek seçeneğim buydu ama yine umudum vardı.

"Her şey yolunda mı, *tesoro*?"

"Evet." Başımla onaylarken gözlerimi kapıdan ayırmadım. "Teşekkür ederim, Luca."

"Eğer seni tekrar rahatsız ederse bana haber ver."

"Veririm."

"Tamam." Sanki saçlarımı hafifçe okşamış gibi başımın arkasında ufak bir dokunuş hissettim. "Mutlu yıllar, Isabella."

Luca'yı artık arkamda hissetmeyene kadar bekledim. Sonra yavaşça dönüp uzaklaşmasını izledim. Beni içimde aşırı duygu yüküyle, gidecek hiçbir yerim olmadan bıraktı. Göğsümde bir şey sıkıştı. Bir defa olsun onun bana doğru yürümesinin nasıl hissettireceğini merak ettim. Belki anlamsız bir sohbet başlatmak, sadece zaman geçirmek için olsa bile. İki yıldır birbirimizle en çok konuştuğumuz an buydu. Bazen varlığımı unutmuş olduğundan korkuyordum.

Adımın söylendiğini duydum ve döndüğümde Catalina'nın el sallayarak bana doğru geldiğini gördüm. Omzumun üzerinden, uzaklaşan Luca'ya son bir bakış attım. Yemek masalarına yönelirken parmaklarımı onun okşadığı saçlarımın arasından geçirdim.

BÖLÜM iki

Luca

Üç ay önce
(Luca 35 yaşında)

DİRSEKLERİMİ DİREKSİYONA DAYAYIP TELEFONUMDA oynayan videoyu izledim.

Aceleyle çıkarıldığı bariz olan siyah kumaş pantolon ile kırmızı bir elbise odanın ortasında duruyordu. Beyaz gömlekli bir adam yatağın kenarında oturuyordu. Bacaklarının arasında diz çökmüş olan sarı saçlı kadın herifin aletini emiyordu. Bulundukları oda... benim yatak odamdı. Videoda korumasının aletinde boğulan kadınsa benim çok sevgili karımdı.

Telefonu ceketimin cebine koydum, torpido gözünden silahımı aldım ve arabadan çıktım.

Saat gecenin bir buçuğuydu ve koridorda kimse yoktu. Ayak seslerim koyu mermer zeminde yankılanırken geniş merdiven-

den yukarı çıktım. Üçüncü kata ulaşınca sağa döndüm ve evde olmadığından emin olmak için kızımın odasına gittim. Rosa, ben iş için birkaç günlüğüne evden ayrıldığımda genelde yaptığı gibi arkadaşına yatıya gitmişti. Annesiyle oldum olası anlaşamıyorlardı.

Rosa'nın odasının kapısını açıp içeri baktım. Boştu. Kapıyı kapattım, sonra koridorun diğer ucuna, yatak odama doğru devam ettim.

İçeri girdiğimde Simona hâlâ korumasının önünde, dizlerinin üzerindeydi. Köşedeki lamba, Simona'nın sallanan başının üzerindeki adamın kızarmış yüzünü net bir şekilde görebilmem için fazlasıyla ışık sağlıyordu. Silahımı kaldırıp adamın alnının ortasına nişan aldım ve tetiği çektim. Yüksek sesli patlama komodini sarstı ve kan, beyaz, saten çarşafların üstüne sıçradı. Simona çığlık atıp ayağa fırladı ve yatağa serilen bedenden uzaklaştı. Onun yüzünde ve saçlarında da kırmızı benekler vardı. Bazıları göğüsleriyle boynuna sıçramıştı. Âşığının beyni de saçına bulaşmış gibi görünüyordu. Ona doğru rahat bir tavırla yürüyüp kolunun üstünden tuttuğumda hâlâ feryat ediyordu.

Onu odadan dışarı çıkarıp koridorda sürüklediğimde, "Bırak beni!" diye haykırdı. "Onu öldürdün, seni canavar!"

Simona iki kat merdiven boyunca çığlıklar atıp durarak elimden kurtulmaya çalıştı. Karşı çıkışlarını görmezden gelerek onu ardına kadar açık dış kapıya sürükledim. Korumalarımdan ikisi koşarak içeri geldi ama bizi gördüklerinde gözleri yuvalarından fırlayarak girişte durdular. Personel odalarının bulunduğu koridordan bir hizmetçi döndü ve donup kaldı. Örme hırkasına sarılıp Simona'nın çıplak ve kan sıçramış vücuduna bakakaldı. Korumaların yanından geçip çığlık atan karımı dışarı sürükledim. Dört taş basamaktan aşağı indirip araç yoluna götürdüm.

"Boşanma belgeleri sabah eline geçecek," deyip kolunu bıraktım.

"Ne? Luca, lütfen! Bir hataydı." Elimi tutmak istercesine uzandı.

"Sakın bana dokunmaya cüret etme! Evimden siktir ol git."

"Bunu yapamazsın!" diye zırladı. "Luca!"

Arkamı dönüp içeri girdim. Nedense kızgın bile değildim. Hissettiğim tek şey tiksintiydi. Ona karşı. Ama ayrıca bu kaltakla aramdakileri daha önce bitirmediğim için kendime karşı.

"Ona giyecek bir şeyler getirmesi için bir hizmetçi gönder ve bir taksi çağır," dedim kapının yanında duran Marco'ya. "Evin içine girmeyecek."

"Elbette, Bay Rossi." Başıyla çabucak onayladı.

"Yatak odamda bir ceset var. Onunla ilgilenmesi için de birini gönder," dedim merdivene giderken. İkinci katın yarısına geldiğimde erkek kardeşimin sesi geldi.

"Luca? Neler oluyor?"

Damian ikinci katın sahanlığında duruyordu, üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Arkasında bir örtüye sarınmış siyah saçlı bir kız, onun omzunun üzerinden bakıyordu.

"Simona ile ayrılmaya karar verdik," dedim merdivenden çıkarken. "Gidiyor."

"Çıplak halde mi?"

"Evet." Önünde durdum ve arkasında saklanan kıza bir bakış attım. "İyi akşamlar, Arianna."

"Merhaba Luca." Gergince gülümsedi.

"Baban bu geceyi nerede geçireceğini biliyor mu?"

"Hayır," diye mırıldandı.

Başımı iki yana sallayıp kardeşime döndüm. "Franco seni gebertecek."

"Arianna yirmi bir yaşında. Bence kendi kararlarını verebilir, Luca." Pis pis gülümsedi.

"Aynı zamanda nişanlı," dedim ve basamaklardan çıkmayı sürdürdüm. "Ben yatmaya gidiyorum. Yarın saat sekizde bir toplantım var."

"Luca?" diye seslendi arkamdan. "Az önce duyduğumuz silah sesi miydi?"

"Evet."

"Detay vermek ister misin?"

"Hayır. Yatağına dön, Damian."

Üçüncü kata ulaştığımda, yatak odama uğrayıp telefonumun şarj aletini ve yarın için kıyafetlerimi topladım. Sonra da uyumak için Rosa'nın odasına gittim.

BÖLÜM

üç

Isabella

İki ay önce
(Isabella 19 yaşında)

YATAĞIN KENARINA OTURUP BÜYÜKBABAMIN NARİN ELİNİ elime aldım. Ona sıvı takviyesi yapan, eline takılı serumu yerinden oynatmamaya dikkat etmeye çalıştım. Serumu yeniden ayarladım ve dizimle çarpmayayım diye askısının yerini değiştirdim. Sol taraftaki komodinin üzeri ilaç şişeleriyle doluydu. En az on tane vardı. Oda havasız geldi, her şeye kalıcı bir ilaç kokusu sinmişti sanki.

"Nonno,[1]" diye fısıldadım. Yanakları çökmüştü ve gözlerinin altında büyük, kara halkalar vardı. Gerçekten kötü görünüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

1 (İta.) Büyükbaba -çn.

"Tren çarpmış gibi."

"Kalp krizi geçirdin. Öyle hissetmen normal. Birkaç güne iyileşeceksin."

Hüzünle gülümsedi. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz." Bir şey söylemeye yeltendim ama elimi sıkıp devam etti, "Konuşmamız lazım. Bu önemli."

"Sen kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez." Başını iki yana salladı. "Ben gittiğimde ortalık karışacak. Bunu biliyorsun."

"Yakın zamanda ölmeyeceksin. Ailenin sana ihtiyacı var." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Benim sana ihtiyacım var."

Giuseppe Agostini, Cosa Nostra Ailesi'nin Chicago kolunu yirmi yıldır yönetiyordu ama ayrıca kendi ailemizin de kayası olmuştu. Evde onun kendi yaşam alanı olsa da hepimiz aynı çatı altında yaşıyorduk. Onun burada olmamasını hayal edemiyordum.

"Hayatın döngüsü böyle. Yaşlılar gider, gençler kalır."

"Altmış dokuz yaşındasın. Yaşlı falan değilsin."

"Biliyorum, *stella mia*. Ama iş işten geçti." İç çekip elimi sıktı. "Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer bir Don, halefi belirlenmeden ölürse Aile'nin içinde bir iç savaş çıkar. Yarından sonraki gün için Capo'larımı çağırdım, yerime geçecek kişiyi belirleyebilirim."

Bana bunu niçin anlattığını anlamıyordum. Ölmüyordu. Sadece ufak bir kalp krizi geçirmişti. İnsanlar bu olduktan sonra yıllarca yaşıyordu.

"İsmini vermeyi planladığım adamın ailemizle bağı olduğundan emin olmamız gerekecek. Kimse karşısına çıkıp işleri daha da kötüleştirmesin diye," diye devam etti. "Ne dediğimi anlıyor musun, Isabella?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Ailelerimizi birbirine bağlamalıyız. Evlilik yoluyla."

Sonunda her şey anlam kazanmaya başladı ve omurgamdan aşağı ürpertiler indi. "Evlenmemi mi istiyorsun? Hemen?"

"Evet. Bunu yapacak mısın, Isi?"

Gözyaşlarım gözlerimin kenarında toplanmaya başladı. Bana böyle seslenen tek kişi oydu.

"Angelo ile konuştun mu ki?" diye sordum.

Angelo'ya karşı bir garezim yoktu. İyi bir adamdı ve birkaç randevuya çıkmıştık ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum, minicik bir kıvılcım bile yoktu. Ve birkaç yıl daha özgür kalacağımı umuyordum.

"Evet." Başını salladı. "Ona nişanın atıldığını söyledim."

"Atıldı mı?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamıyorum."

"Angelo iyi bir çocuk ama Don olmak için çok genç, Isi. Aile'nin kalanı asla onun yanında durmazdı."

Kaşlarım çatıldı, kafam karışmıştı. "O zaman kiminle evleniyorum?"

"Üstüne atacağım bütün pislikleri yüklenebilecek ve bunun altında ezilmeyecek tek adamla."

Nefesim sığlaştı, kalbim öyle sertçe çarpıyordu ki göğsümden dışarı fırlayacağından korktum.

"Luca Rossi ile evleniyorsun," dedi büyükbabam. Neredeyse on yıldan fazladır duymanın özlemiyle tutuştuğum kelimeleri söyledi ve ben ona öylece bakakaldım.

"Ama... o zaten evli," dedim şaşkınlıkla.

"Simona ile boşanıyorlar. Birkaç güne hallolur. On dokuzunda olduğunu ve onun senden yaşça çok büyük olduğunu biliyorum..."

Başımı iki yana salladım ve kollarımı onun narin bedenine doladım. "Luca'yla seve seve evlenirim, Nonno."

Luca

Don Agostini'nin çalışma odasının kapısını tıklattım.

İçeriden hafif bir ses, "Gel," dedi.

Aile, Giuseppe'nin durumunun iyi olmadığını bir süredir biliyordu. Emlak işiyle ilgili bilgi vermek için haftada en az bir defa onunla buluşuyordum, o yüzden sağlığındaki bozulmaya ilk elden tanık olmuştum. Yine de beni karşılayan manzarayla bocaladım. Onu son gördüğümden beri yirmi yıl yaşlanmış gibiydi.

"Luca." Başıyla masasının diğer tarafındaki sandalyeyi gösterdi. "Lütfen otur."

"Nasıl hissediyorsun patron?" diye sordum otururken.

"Senin de görebildiğin üzere, berbat." Gülümsedi. "Kısa keseceğim çünkü Lorenzo ve diğer Capo'lar bir saat içinde geliyorlar."

Dün beni aradığından beri ne hakkında konuşmak istediğini merak edip duruyordum. Başta, her zamanki gibi işle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ancak eğer durum öyle olsaydı, Capo'larla toplantısından sonra konuşulabilirdi.

"İki gün önce bir kalp krizi geçirdim," dedi. "Ufak bir şeydi ama doktorun bana çok nazikçe söylediği gibi, işlerimi düzene sokmaya başlamam gerekiyor. Çabucak."

"Pekâlâ. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Devralarak."

"Tamam." Başımı salladım.

Giuseppe son iki yılda bana daha fazla sorumluluk veriyordu. Ayrıca her şeyi halledemediğini söyleyerek emlak işini tamamen bana vermişti. Sanırım işin başka bir kısmını daha devretmeyi planlıyordu. "Neyi devralmamı istiyorsun?"

"Cosa Nostra Chicago Ailesi'ni, Luca."

Ona bakakaldım. Beni gafil avladığını söylemek yetersiz bir ifade olurdu. Herkes bir sonraki Don'un Lorenzo Barbini olmasını bekliyordu.

"Peki ya Lorenzo?" diye sordum.

"Lorenzo iyi bir yardımcı. Şu ana kadar operasyonları organize etme ve yönetme konusunda iyi işler çıkardı," dedi Giuseppe. "Ancak kendi çıkarları yerine Aile'nin çıkarlarını gözeterek karar verebilme yetisine sahip değil. Ben her zaman senin olmanı planladım."

"Şey, önceden biraz uyarı iyi olurdu."

"Uyarıldığını varsay."

"Bu yüzden mi bugün bütün Capo'ları çağırdın?" diye sordum.

"Evet, sebeplerden biri o."

"Peki, diğer sebepler?"

"Sadece bir tane daha var. Önemli bir konuda zaman çizelgesini düzenliyorum." Duraksayıp gözlerime kilitlendi. Narin görüntüsüne rağmen bakışları sabit ve dikkatliydi. Ne bulmayı umuyordu? "Isabella'nın yaklaşan evliliği," diye devam etti bir süre sonra.

"Angelo Scardoni'yle mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Seninle."

Gözlerimi kapatıp sonra da genişçe açtım. Kötüye gidenin beyni değil, kalbi olduğunu söylemişlerdi. "Isabella on dokuzunda," dedim. "Bir çocukla evlenmiyorum."

"O çocuk değil. Annesi on sekizinde evlendi. Bir sorun görmüyorum."

"Ben görüyorum. Teknik olarak babası olabilecek yaştayım."

"Otuzunda bile değilsin."

"Otuz beş yaşındayım." O da bunu çok iyi biliyordu ama sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini havada salladı.

"Isabella iyi bir kız, bazen belki biraz inatçıdır ama çok zeki. Sosyal etkileşim ile Aile meselelerinde de son derece bilgili. İstisnai güzelliğinden bahsetmiyorum bile."

Gerçekten güzeldi. Onu sık sık görüyordum ve bariz olanı inkâr edemezdim. Sırtına yumuşak bukleler halinde dökülen uzun, kestane rengi saçları, kalkık burnu ve yüzüne göre neredeyse kocaman olan koyu renk gözleriyle nefes kesiciydi. Boyu çok uzun değildi ama inanılmaz, küçük bir vücudu, gülünç derecede ince bir beli ve bu zamana kadar gördüğüm en mükemmel kıçı vardı. Ve on dokuz yaşındaki birinin kıçını fark etmiş olduğum gerçeği tamamen boktan bir durumdu. Ayrıca Isabella'yı çocukluğundan beri tanıyordum ve onunla evlenme fikri kulağa tamamen delice geliyordu.

Görünüşe göre Giuseppe isteksizliğimi anlamıyordu çünkü konuşmaya devam etti. "Sana iyi bir eş olacak. Ve eğer ona izin verirsen iyi bir ortak da olacaktır."

"Ne ortağı?"

"Hayat ortağı, Luca. Güçlü bir konumdayken sırtını dayayabileceğin ve güvenebileceğin bir eş, vazgeçilmez bir şeydir. Bizim gibi adamlar için iyi şeylerle birlikte kötüleri de paylaşacağımız bir eş bulmak oldukça nadirdir. Ve bir sürü kötü şey olacak, güven bana."

Başımı iki yana salladım. Don'un bu kadar romantik olacağı kimin aklına gelirdi ki? "İnsanın güvenebileceği tek kişi kendisidir, patron. Ve bazen de en yakın akrabaları. Bu dersi çok iyi öğrendim."

"Bütün kadınlar Simona gibi değil." Masasındaki su bardağını almak için uzandı ve parmaklarının titreyişini fark etme-

den edemedim. "Aranızda ne oldu? Geçinemediğinizi biliyorum ama boşanmak?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı önümde bağladım. "Onu korumasına sakso çekerken yakaladım. Bizim yatağımızda. Epeydir şüpheleniyordum, o yüzden odaya bir kamera kurdum."

"Tanrım. Adam yaşıyor mu?"

"Hayır. Ve Simona da aynı kaderden kıl payıyla kurtuldu."

"Simona'nın boşanmayı nasıl öyle kolayca kabul ettiğini merak ediyordum. Rosa durumla nasıl baş ediyor?" diye sordu duraksadıktan sonra.

"Simona onunla hiç ilgilenmedi. Rosa sadece bir amaca hizmet ediyordu. Benimle evlenmesini sağlamak için bir araçtı."

"Üzgünüm. Umarım Isabella, kızınla iyi anlaşır."

"Yani bu evlilik konusunda ciddisin?"

Başını hafifçe eğip bana gözlüğünün üzerinden baktı. Bir çekmeceyi açıp bir kâğıt yığını çıkardı ve masada önüme attı. Bir evlilik sözleşmesiydi. Bir eşten kurtulmayı yeni başardıktan sonra, daha boşanma işlemlerim bile bitmeden beni bir çocuk gelinle evlendirmeye çalıştığına inanamadım.

"Ben on dokuz yaşındaki biriyle ne yapacağım patron?"

"Ne yaparsan yap, bunu saygıyla yapacaksın. Isabella genç olabilir ama o hâlâ benim torunum ve senin yeni Don olarak yerini sağlamlaştırmana yardım edecek kişi. Bunu aklında bulundur."

Önümdeki kâğıt yığınına baktım. Dişlerimi sımsıkı kenetledikten sonra kabullenişle başımı eğdim.

BÖLÜM dört

Isabella

HAYATIMIN HEM EN MUTLU HEM DE EN ÜZÜCÜ gününü aynı anda yaşamak mümkün müydü?

Başımı eğdim ve aynadaki yansımama baktım. Ben küçük bir taburenin üzerinde dururken iki terzi yere diz çökmüş, gelinliğimin boyunu ayarlıyordu. Özel bir gelinlik siparişi vermek için yeterli zaman olmadığından, annem beni şehirdeki en prestijli gelinlik salonuna götürüp mevcut en pahalı gelinliği seçmişti. Oldukça kayda değer kalçalarıma uyması için düzeltilmesi gerekmişti.

Daha küçükken Andrea ile benzer fiziksel yapıdaydık ama ergenliğe girdiğimizde kız kardeşim ince figürünü korurken ben değiştim. Vücudum sanki birbirine uymayan iki parçadan oluşuyor gibiydi. Dar belimi ve düz karnımı seviyordum. Göğüslerim ortalama büyüklükte ama diriydi. Minyon bir üst bedene sahip olmak, en ufak tişört ve üstleri satın almamı sağlıyordu. Öte yandan alt tarafım, tamamen başka bir hikâyeydi.

Popom ve kalçalarım, gövdemden en az iki beden büyüktü. Diyet yapmanın hiç yardımı olmuyordu çünkü sadece göğüslerim ile zaten ince olan kollarımın daha da ufalmasına sebep oluyordu ama kıçım bir türlü mesajı almıyordu.

Andrea bana hep deli olduğumu, benimki gibi bir popo için cinayet bile işleyeceğini söylese de ben öyle görmüyordum. Her ne kadar özgüven sorunları yaşamamış olsam da daha ufak bir popoya ve daha ince baldırlara hayır demezdim. Tekrar yansımama bakarken iç çektim.

"Saçınıza ne yapılmasını istiyorsunuz, Bayan Isabella?" diye sordu kuaför.

Annem köşede oturduğu sandalyeden, "Açık bırak," diye önerdi. Bu sabah beşten beri hazırlıkları denetliyordu.

"Açık olsun." Omzumu silktim.

Luca beni görmeye gelmemişti. Ne büyükbabamın evleneceğimizi duyurduğu gün ne de sonraki haftalarda. Sanırım zaten birbirimizi tanıdığımız için bunun gerekli olmadığını düşünüyordu.

Yansımamı tekrar değerlendirip uzun, beyaz, dantel gelinliği ve başımın üzerindeki pahalı tacı inceledim. Hayalim sonunda gerçek oluyordu. Ancak böyle buruk bir deneyim olacağını hiç düşünmemiştim. Büyükbabamın çalışma odasının dışından kulak misafiri olduğum konuşmaya dayanarak, bunu bekliyor olmalıydım.

"*Ben on dokuz yaşındaki biriyle ne yapacağım,*" demişti Luca. Sanki ben birisinin dışarıdan getirdiği bir sokak köpeğiymişim gibi. Dışarı atamadığı ama yanında da istemediği bir sokak köpeği.

Konuşmanın sadece sonuna kulak misafiri olduğuma memnundum. Tanrı bilir ondan önce neler demişti?

Kapı tıklatıldı ve babam başını içeri uzattı. "Çok güzelsin, Isa." Gülümsedi ve anneme döndü. "Emma, acele etmemiz lazım, yoksa geç kalacağız."

"Bir dakika içinde aşağıda oluruz," deyip arkamda bir yerlere geçti.

Önce çalışanlar odadan çıktı, annem takip etti, ardından en son Andrea ile ben çıktım.

"Gülümse, Isa! En sonunda Luca ile evleniyorsun," diye fısıldadı kardeşim. "Hâlâ gerçek gibi gelmiyor."

"Evet."

"Ah, hadi ama. Bugün düğün günün, Tanrı aşkına. Havalara uçmanı beklerdim. İnsanlar senin mutlu olmanı bekleyecektir."

"Sadece gerginim," diye yalan söyledim. Luca'nın büyükbabamın çalışma odasında söylediklerini kardeşime söylememiştim. "İşte, bu daha iyi mi?" diye sordum ve en iyi sahte gülümsemelerimden birini ortaya çıkardım.

"Mükemmel. Buna bayıldım, biraz utangaçlık ile mutluluğu doğru oranda karıştırmayı ben bir türlü başaramıyorum. Sen her zaman annemin en iyi öğrencisiydin." Kahkaha attı.

Evet, bizim dünyamızda her şey dış görünüşle alakalıydı.

Dün öğleden sonra boşanmam resmiyet kazanmıştı. Ve şimdi, daha yirmi dört saat bile geçmeden mihrapta duruyor ve yeni gelinimi bekliyordum. İnanılmazdı.

Kilisenin yüksek kapısı açıldı ve Isabella, babasının kolunda içeri girdi. Ben de bu fırsatı değerlendirip müstakbel karımı yaklaşırken inceledim. Belki ışıktandı ama yüzü onu en son

gördüğüm zamankinden daha farklı görünüyordu. Hâlâ nefes kesiciydi. Hâlâ aynı uzun saçlar, kocaman gözler ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyordum ama bir şeyler eksikti. Mutlu olduğu izlenimi veriyordu. Dudaklarında ufak bir gülümseme vardı ve başını dik tutuyordu. Işık saçan bir gelinin kusursuz bir görüntüsüydü. Bakışlarımı gözlerine çevirdim ve işte o anda gördüm. Yüzü mutluluk ve neşe saçıyor olabilirdi ama o duygu gözlerine ulaşmıyordu. Onların yerine gözleri... boştu.

Yanımda durmak için son adımı attı, bakışları tamamen rahibin üzerindeydi. Elbette o da bunu istemiyordu. On dokuz yaşındaki hangi genç kendisini neredeyse iki katı yaşındaki birine bağlamak isterdi ki? Olanlardan ödü kopuyor olmalıydı. Öncesinde onunla konuşmaya gitmeliydim, düğünden önce onunla doğru düzgün buluşmalıydım. Gerçek anlamda bir evliliğe sahip olmayı planlıyor değildim ama yine de...

Rahip konuşmaya başladığında uzanıp Isabella'nın elini tuttum ve hızla aldığı nefesini duydum. Isabella birleşen ellerimize baktı, sonra başını kaldırıp doğruca gözlerime kilitlendi. Gözleri artık boş değildi, beni izlerken karanlık derinliklerinde yanan ateşi adeta görebiliyordum. Bunu, o ölü bakıştan daha çok sevdim.

Rahip bitirdiğinde ve yüzüklerimizi taktığımızda eğilip yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. Doğrulup baktığımda, beni yine o boş yüzle izlerken buldum onu.

Bardağımı kaldırdım ve gözlerimi genç karımın, kız kardeşi ve annesiyle birlikte bulunduğu köşeden ayırmadan maden suyumu yudumladım.

Düğün yemeğinin düzenlendiği şehir kulübüne vardığımızda Isabella yanımdan ayrılmış ve mekânın diğer ucuna gitmişti. Benden tarafa bir defa olsun bakmamıştı. Rahatlamam gerekirdi. Onun yerine bir saatten fazladır onu izliyor, ona bakış atan her erkeği fark ediyordum. Tepemi attırıyordu. Sadece diğer adamların ona bakıyor olması değil, bunun canımı sıkıyor olduğu gerçeği.

Yanıma gelen Lorenzo Barbini, "Olaylar ne kadar da beklenmedik bir şekilde gelişti," dedi.

"Öyle mi?" İçeceğimden bir yudum daha aldım. "Düğünden mi bahsediyorsun, yoksa Giuseppe'nin beni halefi ilan etmesinden mi?"

"Dürüst olmak gerekirse ikisi de. Torununu Angelo Scardoni'yle evlendirmeyi planladığını sanıyordum."

"Planlar değişir," dedim.

Lorenzo neredeyse on beş yıldır Giuseppe'nin halefiydi, bu da benim Capo olduğumdan daha uzun zamandı. Don'un kararına şaşırmış olması anlaşılabilirdi. Genelde bir Don öldüğünde ya da çekildiğinde, yerini oğlu ya da damadı alırdı. Eğer durum öyle değilse, o zaman dizginler patron yardımcısına geçerdi. Yeni büyük kayınpederim farklı bir yol çizmeyi seçmişti.

"Yeni pozisyonunun gerektireceği her şeyle başa çıkabileceğinden emin misin?" diye sordu.

Aile'ye liderlik etmeyi hiç istememiştim. Silah anlaşmaları yapmak, her şey sorunsuzca yürüsün diye işlemleri yönetmek ve para kazandırmak benim ana odağımdı. Şu anda kazançlarımızın yüzde ellisinden fazlasını benim ilgilendiğim operasyonlar sağlıyordu.

"Daha iyi bir Don olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Gerçekçi olalım, Luca. Sen bir iş adamısın ve harika iş çıkarıyorsun. Fakat nadiren Aile etkinliklerine katılıyorsun ve iç işlerle nasıl ilgileneceğin konusunda hiçbir fikrin olmadığından neredeyse eminim."

Haklıydı. Düzenlenen yemekler ya da kimin, kimin karısını becerdiği umurumda değildi. Chicago Cosa Nostra'nın liderlik pozisyonunu almak, bir sürü özel meseleyi çözmek, üst düzey üyeler arasındaki borç meselelerine karışmak ve Aile içinde evlilikler düzenlemek anlamına geliyordu. Diğer insanların kişisel meseleleri benim keyif aldığım bir şey değildi. Ancak işin sosyal yönünü önemsemiyor olmam, herhangi birinin benim yeteneklerimi sorgulamasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Evet, bu konularla ilgilenme konusunda daha bilgili olduğunu varsayıyorum. Özellikle de son zamanlarda tek yaptığın şeyin partilerde oturmak olduğu düşünülürse. Söylesene Lorenzo, Aile'yi de kumarhanelerimizi işlettiğin şekilde mi yönetecektin? Çünkü bildiğim kadarıyla, bir süredir önemli kayıplarla uğraşıyorsun." Yüzüne yayılan şokun tadını çıkararak gülümsedim. "Benim silah anlaşmalarından getirdiğim kârla kapatılan kayıplar olduğunu da eklemeliyim. Belki de daha fazla sorumluluk almaya uğraşmadan önce kendi boklarınla ilgilenmeye odaklanmalısın."

"Yüksekten uçan derine düşer," diye mırıldandı bardağına doğru.

Gülümseyip kravatının düğümünden kavradım ve onu hafifçe kaldırdım. "Pek iyi duyamadım." Eğilip yüzüne yaklaştım, "Lütfen tekrarlar mısın?"

Yüzüne kızarıklık yayılmaya başlarken burun delikleri şişti. Birkaç saniye boyunca pörtlemiş gözlerle bana baktı, sonra dişlerini sıktı.

"Verdiğin bilginin yanlış olduğunu söyledim," dedi küçümser gibi. "Kumarhane işinde yanlış giden bir şey yok."

"Ah, o zaman benim hatam." Kravatını bıraktım ve başımla salonun köşesini işaret ettim. "Görünüşe göre karın seni arıyor."

Lorenzo bana öfkeli bir bakış attıktan sonra uzaklaştı. Sonrasında gözlerimi tekrar genç karıma çevirdim. Kara para aklamadan sorumlu Capo, Franco Conti, Isabella'nın annesi Emma ile konuşuyordu. Franco ile çok fazla çalışmıyordum, kendisi kumarhanelerimizden gelen paralarla ilgileniyordu. Benim operasyonlardan getirdiğim paraların sorumluluğu Damian'daydı ve o şekilde tutmayı planlıyordum. Franco'nun yanında duran Capo Santino D'Angelo'nun en büyük oğlu Dario D'Angelo, Isabella ile konuşuyordu. Isabella onun söylediği bir şeye gülümsedi, sonra kız kardeşine döndü. Onun bakmadığı zamanlarda Dario'nun bakışlarının onun vücudunda geziniş şeklini fark ettim. Dişlerimi sıkıp arkamı döndüm ve bara yöneldim. Isabella'nın kiminle konuştuğu beni ilgilendirmemeliydi. Hedefime giden yolu yarılamıştım ki arkamdan kadınsı bir kahkaha yankılandı. O yüzden omzumun üzerinden bir bakış attım. Isabella ve kız kardeşi, Dario'nun söylemiş olduğu bir şeye kıkırdıyorlardı.

Başka bir erkeğin onu bu şekilde güldürebilmesi beni rahatsız etmemeliydi. Fakat ediyordu. Yan tarafımda lanet bir kaşıntı gibiydi. Oraya gidip Santino'nun oğlunu Isabella'nın yanından kovma dürtümü görmezden geldim. Onun yerine, barda Aile'nin kumar işleriyle ilgilenen diğer Capo Orlando Lombardi'ye katıldım.

"Geçen hafta New York'ta yaşanan olayı duydun mu?" diye sordu yanına oturduğumda.

"Dedikoduyla işim olmaz." Barmene bir tane daha maden suyu getirmesini işaret ettim. "Burada uğraşılacak çok fazla bok var."

"Ajello bir gecede iki Camorra klanını yok etti. Kırk yedi kişi. Görünüşe göre onun işine parmaklarını sokmaya çalışmışlar." Orlando bana doğru eğildi. "Yeğenim, Ajello için çalışanlardan biriyle evli. Ajello'nun çatışma sırasında vurulduğunu duymuş."

İçeceğimden bir yudum aldım. New York Donu'na olanlar beni zerre kadar ilgilendirmiyordu, onunla bir işim yoktu. Fakat biraz meraklanmadığımı söylesem yalan olurdu. O adam hep bir gizem olmuştu. "Öldü mü?"

"Hayır. Fakat tek bildiğim bu," dedi Orlando. "Adamları birbirine çok bağlı ve ona delilik derecesinde sadıklar. Yeğenim de kocası birisiyle konuşurken kulak misafiri olmuş."

Gözlerimi içeceğime odaklamak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum ama Isabella'ya bir bakış daha atma dürtüme karşı koyamıyordum. Baktığımdaysa onu beni izlerken buluyordum. Ancak bakışlarımız buluştuğu anda tekrar Dario'ya döndü.

"Biliyor musun, bazen o adamın var olmadığını düşünüyorum," diye devam etti Orlando. "Nasıl olur da kimse onunla tanışmamış oluyor?"

"Giuseppe tanıştı," dedim ve tekrar karıma göz attım. Hâlâ o sersemle konuşuyordu. "Geçen sene."

"Hadi canım! Neden hiç bahsetmedi?"

"Çünkü Giuseppe'nin kiminle ne yaptığını kimseyle paylaşmasına gerek yok."

"Sana anlatmış ama," dedi gözlerinde kıskanç bir parıltıyla. "Toplantıları neyle ilgiliydi?"

"Adamlarımızdan biri, New York'ta çalışan kız arkadaşını ziyaret etmeye gitmiş. Ajello'nun bölgesine girmek için izin istememiş. Giuseppe meseleyi çözmek için Ajello ile buluştu."

"Yaptılar mı? Sorunu çözdüler mi?"

"Evet." Başımı salladım ama tek gözümü Isabella'dan ayırmadım.

"Ajello adamı bıraktı mı?"

"Bir bakıma," dedim. "Kafasını kargoyla yolladı."

"Hassiktir."

Santino'nun veledi hâlâ Isabella'nın yanında duruyordu. Bardağımı bara bırakıp ayağa kalktım. "Ben gidiyorum."

"Kendi düğün yemeğinin ortasında mı ayrılıyorsun?"

"Bu öğlen Sergei Belov ile bir görüşmem var."

Gözleri kocaman oldu. "Bratva ile iş yaptığını bilmiyordum."

"Zaten çoğu şeyi bilmediğini netleştirmiştik, Orlando."

Orlando'yu sırtıma hançerler indirirmiş gibi bakarken bırakıp karımı almaya gittim.

Isabella

Limuzinin camından dışarı bakıp yanlarından geçtiğimiz binaları izledim ve dönüp Luca'ya bakma ihtiyacımı bastırmaya çabaladım. Benden mümkün olduğunca uzak oturduğundan emin olmuştu, arka koltuğun öteki ucundaydı. Neredeyse bir saattir yoldaydık ve bana tek kelime bile etmemişti. Bunun yerine, telefonda bir şeyler yazmaya kendini kaptırmıştı.

Düşüncelerim kiliseye ve bu sabahki düğünümüze kaydı. Rahip, "Gelini öpebilirsin," dediğinde öyle heyecanlanmıştım

ki. Luca'nın beni bunca insanın önünde yalayıp yutacağını beklememiştim tabii ama gerçek bir öpücük beklemiştim. Peki ne aldım? Yanaktan ufak bir öpücük. Sonrasında cebinden bir şeker çıkarıp bana verse yeriydi. Davranış biçimi canımı yakıyordu.

İç çektim ve şimdi ne halt etmeliyim diye merak ederek dışarı bakmaya devam ettim. *Kimin umurunda,* deyip durumun bizi nereye götüreceğine mi baksaydım? Birbirimizi görmezden geldiğimiz için bir yabancı olarak kalan bir kocayla mı yaşamalıydım? Hayır, buna izin vermeyecektim. Kendime acıma partim burada sona eriyordu. Yıllardır gizlice sevdiğim adamla en sonunda evlenmiştim ve beni halının altına süpürmesine asla izin vermeyecektim. Luca şu anda beni umursamıyor olabilirdi ama onu kendime âşık edecek ya da bunu denerken ölecektim.

Aramızdaki yaş farkıyla ilgili bir sorunu vardı. Bunu söylediğini açıkça duymuştum. Şey, yaşımla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu. O yüzden bu, üstesinden gelmek zorunda kalacağım engellerden biriydi. Sanırım onun gözünü açmam gerekecekti. Genç olabilirdim ama ne istediğimi biliyordum. Onu istiyordum. Beni sevmesini. Ve bunun için savaşmaya hazırdım.

Limuzin, büyük, beyaz bir malikânenin önünde durdu ve Luca dışarı çıkıp kapımı açmak için aracın etrafından dolaştı. Eteğimi toplayıp uzattığı elini tuttum ve yeni evimi değerlendirmek için dışarı çıktım. Büyüdüğüm, büyükbabamın evinden daha ufaktı ama yine de kocamandı.

"Bayan Rossi'nin bavulunu yukarı götür," dedi şoföre ve onunla içeri girmem için işaret etti. "Üzerini değiştirip dinlenmek isteyeceğini varsayıyorum. O yüzden seni odana götüreceğim. Akşam yemeğinden önce Damian sana evi gösterecek."

"Kardeşin mi?" diye sordum büyük antreye girerken.

"Evet. Benim yapacak işlerim var."

"Öyle mi?" Ona âşık olabilirdim ama bu, bana paspas gibi davranmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. "Erkek kardeşinle evlendiğimi hatırlamıyorum, Luca."

Olduğu yerde durup bana döndü. "Bu da ne anlama geliyor?"

"Bana evi gösterecek ve personeliyle tanıştıracak kişi sen olacaksın demek oluyor," dedim soğuk bir sesle ve inanamayarak gözlerinin büyümesiyle keyiflendim. Onun karşısında dik durmamı beklemiyordu, değil mi? Pekâlâ, sürpriz. "Kızın nerede?"

"Rosa, arkadaşının evinde. Akşam yemeğinde evde olacak."

"Güzel. Lütfen şimdi beni odama götür."

Luca başını yana eğip ilgiyle bana baktı. Sonra büyük merdivene yöneldiğinde ben birkaç adım arkasından ilerledim. Yürüyüşüne daima hayrandım. Adımları yavaştı, tıpkı sinsi bir kurt gibiydi. Gözlerimin vücudundan yukarı çıkmasına izin vererek uzun bacaklarını ve geniş omuzlarını süzdüm, saçlarını topuz yaparak topladığı başının tepesinde durdum.

Birçok defa o saç tokasını çekip çıkarmanın ve parmaklarımı o siyah saçların arasından geçirmenin hayallerini kurmuştum. Saçlarının şimdi ne kadar uzun olduğunu merak ettim. Saçlarını açık halde gördüğüm tek sefer, onca yıl önce beni kurtarmak için havuza atladığı zamandı. Suya atladığında topuzu açılmış, uzun saçları serbest kalmış olmalıydı. O zamanlar omuz hizasındaydı.

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordum. Luca'yı gözlemlemek yapabildiğim tek şeydi. O yüzden her detayı yakaladığımdan ve zihnimde onun adının olduğu kasada depoladığımdan emin olmuştum. Bedeninin yıllar içindeki değişimini, daha kaslı, daha sert oluşunu izlemiştim. On altı yaşımdan beri o kocaman vü-

cudunun benimkine dolandığını, bana sımsıkı sarıldığını hayal ediyordum. Beni sevdiğini.

İlk kez kendimi tatmin ettiğimde on yedimdeydim ve bacaklarımın arasında kendi elimi değil de onun elini hayal ederek yapmıştım. O günden beri, her gece uyumadan önce yapıyordum. Hatta bazen gündüz vakti bile. Ne zaman yalnız ya da üzgün hissetsem kendimi odama kilitliyor, örtünün altına giriyor ve orgazm olurken Luca'nın yanımda uzandığını hayal ediyordum. Eğer insanlar bilseydi, gerçekten tam anlamıyla tanımadığım bir adama âşık olduğum için aptal olduğumu düşünebilirlerdi. Umurumda değildi.

Üçüncü kata çıktığımızda Luca başıyla gösterdiği soldaki kapıyı açtı. "Benim odam," dedi.

Bir bakış atınca pencerenin altındaki kocaman yatağı fark ettim. Mobilyanın çoğu, bej rengi duvarlar ve aynı tondaki perdeler ile uyumlu koyu renk ahşaptan yapılmıştı.

"Bu oda kullanılmıyor," diyerek bir sonraki kapıyı açtı. Oda onunkiyle aynı büyüklükte görünüyordu ama buradaki mobilyalar çoğunlukla beyazdı. Yumuşak şeftali renginde perdeler ve halı vardı. Sol tarafta muhtemelen onun yatak odasına açılan bir bağlantı kapısı bulunuyordu. Kapıyı çabucak kapatıp koridorun sonundaki iki kapıya gidene kadar durmadı.

"Rosa'nın odası." Başıyla soldaki büyük "Rahatsız Etmeyin" etiketi olan kapıyı işaret etti. Ardından sağdaki kapıya döndü ve açtı. "Burası senin."

Güzel bir alandı. Birkaç uzun penceresi ve açık renkli ahşap mobilyasıyla büyük bir odaydı. Bavulum halının ortasında, büyük, pofuduk bir kanepenin yanında duruyordu.

"Saat altıda gelip seni aşağıya, yemeğe götüreceğim," dedikten sonra çıktı.

Bir kez daha etrafıma bakındım. Beni bu katta kendisinden olabildiğince uzağa yerleştirmişti. Böyle olmayacaktı. Bavulumu doğru gidip kulpunu kavradım. Gelinliğim tekerleklerine takılmasın diye önüme çektim, odadan çıktım ve koridorun diğer ucuna yöneldim. Luca odasına gireceği sırada benim geldiğimi duydu. Geriye doğru bir adım atıp yaklaşmamı izledi.

"Odanla ilgili bir sorun mu var?" diye sordu.

Bitişiğindeki odanın önünde durdum ve çenemi yukarı kaldırdım. Gevşek göz kapaklarının ardından bana, tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle dik dik bakıyordu.

"Hiç yok," deyip bavulumu içeri ittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Yatak odamı Isabella'nın el koyduğu odaya bağlayan kapıya baktım ve diğer taraftan gelen sesleri dinledim. Bana bu kadar yakın kalmasına imkân yoktu. Şimdilik böyle olmasına izin verecektim ama sabahleyin ilk iş, Rosa'nınkinin karşısındaki odaya geri dönecekti. Odada dolaştığını ve sonra da banyosundan su sesi geldiğini duydum. Genç karım benden birkaç metre ötede duş alıyordu. Birdenbire zihnim onun kusursuz, küçük bedeninin suyun altındaki görüntüleriyle doldu.

Başımı iki yana salladım. Siktir, benim ne sorunum vardı? Genç bir kızla seks yapmayı hayal ediyordum. Hem de büyük ihtimalle daha önce kimseyle yatmamış biriyle. Tanrım. Odadan dışarı çıktım. Isabella'nın çıplak ve ıslak görüntülerini aklımdan silmeme yardım edecekmiş gibi kapıyı arkamdan çarptım. Bileklerini kavrayıp kollarını başının üstüne kaldırırken

onu bedenimle duşun duvarı arasına sıkıştırma hayallerini silebilecekmişim gibi.

Sergei Belov ile yaptığım toplantıdan döndüğümde saat altıya çeyrek vardı. Silah tedarikçilerimden birinin eline birkaç kasa ordu malı arbalet geçmişti ama nasıl kullanılacağını kimse bilmiyordu. O bokun üstesinden gelebilecek kişiyi düşününce aklıma Belov gelmişti. Ona örneği gösterdiğimde yüzünde beliren sırıtışa dayanarak, onlarla epeyce deneyimi vardı. Nedense şaşırmadım. Fakat ona bir tank getirip getiremeyeceğimi sorduğunda beni afallattı. Sonra da omzunu silkip, "Bir arkadaş için soruyorum," demişti. Bratva'da birden fazla deli olmalıydı.

Merdivenden üçüncü kata çıktım ve Isabella'nın geçici odasının kapısını tıklattım. Kapıyı açıp beni süzdü, kot pantolonuma ve siyah gömleğime odaklandı. Gözlerinde bir şaşkınlık pırıltısı fark ettim.

Merdivene giderken, "Burada akşam yemekleri için giyinmek yok mu?" diye sordu.

"Takım elbiselerden nefret ederim."

Isabella'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Tek kelime etmeden önümden aşağı inerek bana arkasının net bir görüntüsünü sundu. Boyundan bağlamalı pembe, kolsuz bir bluz gövdesine ve daracık beline güzelce sarılmış; dar, siyah pantolonuyla sarmalanmış yuvarlak poposunu daha çok vurgulamıştı. Gözlerimi ondan ayırmak için muazzam bir irade gerekti.

Zemin kata geldiğimizde antrenin sağ tarafında dizilmiş personelin önünde durdu.

"Bu Isabella. Karım," dedim ve hepsini teker teker tanıttım. Kâhyadan başlayıp hizmetçilere, iki şoföre, bahçıvana ve en sonunda da mutfak personellerine geçtim.

Bunu yaptıktan sonra korumalarımın olduğu diğer tarafa döndüm ve onları da tanıttım. İsimlerini hatırlamasını beklemiyordum çünkü burada çalışan otuzdan fazla kişi vardı.

"Bu ikinci vardiya," dedim. "Sabah ilk vardiya geldiğinde onlarla da tanıştıracağım."

"Teşekkür ederim." Başını salladı ve doğu kanadında zemin katın dörtte birini kaplayan yemek odasına doğru peşimden geldi.

Simona ile belediye binasında evlendikten sonra onu buraya ilk kez getirdiğim zamanı hatırladım. Güvenlik personellerinin sayısı ve evin büyüklüğüyle şaşkına dönmüştü. Silah taşıyan biri ne zaman yanından geçse zıplayıp ciyaklıyordu. Isabella, tam tersine, tüm bunları gözünü bile kırpmadan izliyordu. Sanırım onun için yeni olan bir şey yoktu. Benimkinin iki katı büyüklükte ve belirgin şekilde daha fazla koruması olan bir evde büyümüştü.

Damian çoktan yemek odasına gelmiş, masada baştaki sandalyenin solunda oturuyordu. İçeri girdiğimizi görünce ayağa kalkıp elini uzattı.

"Sonunda." Kahkaha attı. "Luca'nın seni sonsuza kadar odanda saklamaya karar verip vermediğini merak etmeye başlamıştım."

"Isabella, bu benim kardeşim," dedim ve tepkisini dikkatle izledim.

Erkek kardeşim benden on iki yaş küçüktü ve kadınların ona söylediği şekliyle "muhteşemdi". İnsanlar genelde mavi gözlerine, şekillendirdiği saçlarına ve kusursuz kıyafetlerine odaklanır, bu sırada onu hafife alarak çapkının teki olduğunu

düşünürlerdi. Davranışıyla da bu izlenimi korumak için elinden geleni yapıyordu. O pahalı saç tıraşının altında bir dâhinin saklandığını çok kişi bilmezdi. Konu rakamlara ve emlak piyasasına geldiğinde, Damian'ın bir yeteneği vardı. Bu sebeple, iş anlaşmalarımın mali kısmıyla o ilgileniyordu. Ayrıca her ay milyonlarca dolar aklıyordu.

"Sadece Isa de, lütfen," dedi karım.

"Söylemeliyim ki senin için daha uygun bir isim düşünemezdim, Isa." Ona gülümsedi. "Bella."

Başımı iki yana salladım. Cazibesini konuşturmaya başlamıştı bile.

"Flört etmek yok, Damian. Rosa nerede?"

"Odasında yiyeceğini söyledi."

Yakında bekleyen hizmetçiye döndüm. "Kızımı buraya getirin. Hemen şimdi."

Masada oturup Rosa'yı beklerken sandalyede arkama yaslandım ve Isabella ile Damian'ın karımın evi sevip sevmemesiyle ilgili konuşmalarını gözlemledim. Baştan anlaşmaya başladıkları barizdi, yaşları yakın olduğu için beklediğim bir şeydi. Simona'nın yaptığı gibi kardeşimi baştan çıkarmaya çalışıp çalışmayacağını merak ettim.

"Düğünde yoktun," dedi Isabella.

Damian gülümsedi. "Evet, Aile toplantılarından uzak durmaya çalışıyorum."

"Eski sevgilileriyle karşılaşmak istemediğini söylemek istiyor," diye araya girdim. "Özellikle de yattıklarının yarısı, onlarla yattığında zaten evli oldukları için."

"Mantıklı." Isabella kardeşime sırıttı. "Franco'nun kızıyla hâlâ yatıyor musun?"

Damian şarabını çevirip gözlerini ona dikti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Isabella sadece gülümsedi ve meyve suyu sürahisine uzandı.

"O kadınla aynı masada oturmayacağım!" Kızımın tiz sesi kulağıma ulaştı.

Sandalyemde arkama dönüp Rosa'ya gözlerimi diktim, bağırması hakkında ne düşündüğümü gördüğünden emin oldum. "Buraya gel."

"Hayır. Sana söyledim..."

"Hemen şu saniyede, *piccola*."

Ayağını yere vurup çenesini dikti ve masaya yürüyüp Damian'ın diğer tarafına oturdu.

"Şimdi Isabella'dan özür dile," dedim.

"Hayır."

Tanrım. Ergenlik on iki yaşlarında falan başlamıyor muydu? Rosa daha yedi yaşındaydı ama erkenden ergenliğe girdiğine inanmaya başlıyordum. Ona Simona ile boşanacağımızı söylediğimde yaptığı yorum, "İyi kurtulduk," olmuştu. İkisinin hiçbir zaman iyi bir ilişkisi olmamıştı ve Rosa annesinden çok aşçımızla vakit geçiriyordu. Geçen hafta Rosa ile konuşup Isabella ile durumumuzu açıklamıştım ve makul görünüyordu ama sanırım biraz daha tartışmamız gerekecekti. Isabella'nın buraya nasıl ve neden geldiği önemli değildi, kızım da dahil, kimsenin ona saygısızlık etmesine izin vermeyecektim. Ve evimde bağırılmasına asla müsaade etmeyecektim.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet."

"Tamam. Odana dönebilirsin."

"Ne?" Gözleri yerinden fırladı. "Peki yemek?"

"Özür yoksa yemek de yok."

"Baba!"

"Gitmekte özgürsün." Başımla kapıyı gösterdim ve elimle hizmetçiye yemeği servis etmesini işaret ettim.

"İyi," diye terslenip sandalyesinden kalktı ve uzaklaştı.

Gidene kadar gözlerimle kızımı takip ettim ve Isabella'nın ağzı incecik bir çizgi haline gelmiş şekilde beni izlediğini fark ettim. Ne yorum yapacağını görmek için bekledim ama hiçbir şey söylemedi, sadece dönüp tabağına odaklandı. Muhtemelen kızımın yemek yemeden uyumasına izin vereceğimi düşünüyordu ve onu temin etmek gibi bir planım yoktu.

Mutfağı bulmanın sorun olacağını düşünmüştüm ama zemin kata indiğimde, geldiğimde tanıştığım hizmetçilerden biri köşedeki bir lambanın tozunu alıyordu.

"Anna, mutfağın yerini gösterebilir misin?" diye sordum ona yaklaşırken.

Yüzünde biraz şaşkın bir ifadeyle bana gözlerini kırpıştırdı, sonra da hızla başını salladı. "Elbette, Bayan Rossi. Bu taraftan."

Anna'yı sağdaki koridordan takip ederek evin arka tarafına ulaştım. Beyaz bir kapının önünde durdu. "Burası."

"Teşekkür ederim," dedim ve içeri girdim.

Mutfak kocamandı. Sol tarafta tezgâhlar ve bir ada tezgâh vardı. Sağda en az on kişinin oturabileceği uzun, ahşap bir masa bulunuyordu. Muhtemelen çalışanların yemek yediği yerdi. Mutfak dolaplarına yöneldiğimde ellilerinde görünen zayıfça bir kadın lavaboda bardakları parlatıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, Bayan Rossi?"

"Bana bir sandviç hazırlayabilir misin? Kendim yapardım ama malzemelerin nerede tutulduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hemen." Başını sallayıp koşturarak bir tabak ve ekmek çıkardıktan sonra, "Özel bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Rosa için. Genelde nasıl seviyorsa öyle olsun. Teşekkür ederim."

Çalışan, yemeği hazırlamakla meşguldü ama birkaç saniyede bir bana baktığını fark ettim. İşini bitirdiğinde iki sandviç ve bir peçetenin bulunduğu tabağı getirip bana uzattı.

"Jambonlu. Ekstra peynirli."

"Teşekkür ederim, Grace. İyi geceler."

Adını söylediğimi duyunca gözleri büyüdü ama çabucak kendini toparladı. "İyi geceler, Bayan Rossi."

Sandviçleri üçüncü kata taşıdım, koridorda ilerledim ve Rosa'nın kapısını çaldım.

Diğer taraftan, "Burada değilim!" sesi geldi.

Gözlerimi devirdim. Sanki kız kardeşimi dinliyordum. Andrea bir şeyler istediği şekilde gitmediğinde aşırı derecede huysuzlaşıyordu. Boştaki elimle kapı kolunu tutup kapıyı açtım. Rosa yatağın karşısında yüzüstü uzanmış, önünde duran telefondaki her neyse ona dalmıştı.

Kapıda durduğumu görünce ayağa fırlayıp bana baktı. "Odamda ne yapıyorsun? Çık dışarı, yoksa..." Gözleri elimdeki tabağa takıldı. "Mayonezsiz mi?"

"Mayonez yok." Yatağa yaklaştım, tabağı yanına koydum ve çıkmak için döndüm.

"Babamla nasıl tanıştınız?"

Durdum. "Havuza atladı ve hayatımı kurtardı."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır," diye seslendim omzumun üzerinden. "Eğer istersen ona kendin sor."

"Gerçekten hayatını mı kurtardı?"

İçten içe gülümsedim ve arkamı döndüm. "Dinlemek ister misin?"

"Evet!" diye haykırdı kocaman gözlerle. "Anlat bana."

Odanın köşesindeki küçük kanepeye oturdum ve arkama yaslandım. "Senden biraz daha küçüktüm. Altıncı yaş günü partimdi. Bütün çocuklar bahçede koşturarak oyunlar oynuyorduk. Bağcıklarımdan biri çözülmüştü ve bağlamak için havuzun hemen yanında eğildiğimde arkadaşımın kuzeni yanımdan koştu ve beni havuza itti."

"Havuza mı düştün?"

"Evet."

"Ve babam seni kurtardı mı?"

"Hemen atladı, hem de kıyafetleriyle. Havuz derin değildi ama ben küçüktüm ve boğulabilirdim."

"Vay canına," deyip başını eğerek beni değerlendirdi. "O yüzden mi onunla evlendin? Hayatını kurtardığı için mi?"

Kahkaha attım. "Hayır. Onunla evlendim çünkü büyükbabam ile senin baban, bunun en iyisi olacağına karar verdi. Bazen işler öyle yürüyor."

"Yani onu sevmiyor musun?"

Seviyor muydum? Birini gerçekten sevmek için, o kişiyi tamamen olduğu haliyle, iyisiyle ve kötüsüyle sevmem gerekirdi. Kendimi bildim bileli Luca'nın fikrine âşıktım ve son birkaç yıl deli bir kadın gibi ona kafayı takmış durumdaydım. Bu aşk mıydı? Yoksa sadece takıntılı bir şey miydi? Başka bir adama karşı benzer bir şey hissetmemiştim, orası kesindi.

"Ondan hoşlanıyorum," diyerek başımı salladım.

"Tiyana'nın ablasının, babamın ateşli olduğunu söylediğini duydum. O ne demek?"

Gözlerimi kırptım, nasıl açıklayacağım konusunda kafam biraz karıştı. Arada tavırları bir ergene benzese de Rosa sadece yedi yaşındaydı. "Bu, güzel göründüğü anlamına geliyor."

"Ah. Tamam." Sandviçinden bir ısırık aldığında gözleri benden hiç ayrılmadı. Çiğnerken sanki beni yargılıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bana bağıracak mısın?"

"Hayır. Bunu neden yapayım ki?"

"Simona bana hep bağırıyor." Omzunu silkti. "Babam etrafta olmadığı zamanlarda. Babam bağırmaya izin vermez."

Annesine ismiyle mi hitap ediyordu? Ben hâlâ bu gerçeği ve taşıdığı imaları anlamaya çalışıyordum ki kapı açıldı. Luca bir tabak sandviç ve bir bardak sütün bulunduğu tepsiyle içeri adım attı. Kapıda duruverip Rosa'nın elindeki sandviçe odaklandı.

Rosa ısırıkların arasında, "Isabella senden önce geldi," dedi ve parmağıyla beni gösterdi.

"Tamam. Şimdi gidiyorum." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "İyi geceler, Rosa."

Luca bana bir şahin gibi gözlerini diktiği kapıdan kıpırdamadı. Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim ve bakışlarımız buluştuğu anda birkaç kalp atışlık sessizlik boyunca bakıştık. Sonra kenara çekildi. Hareketlerimin kasten yavaş olduğundan emin olarak odama ulaşana kadar koridorda yavaşça yürüdüm. Bir şey, sezgi diyebiliriz, arkama bakmadan odama girerken onun hâlâ bana baktığını söylüyordu.

Kapı arkamdan kapandığı anda nefesimi bıraktım ve sırtımı kapıya yasladım. Kayıtsızmışım gibi davranmanın kolay olacağını sanmıştım ama benden gelecek tek bir nazik hareketin onun daha fazla uzaklaşmasına sebep olacağına dair içimde bir his vardı. Riske alamazdım. Henüz olmazdı.

Bunca yıldan sonra Luca'ya bu kadar yakın olmak ve onun benimle hiçbir şey yapmak istemediğini bilmek... canımı yakı-

yordu. Bir bakıma, şansım olmadığını bildiğimde daha kolaydı. Hiçbir şey beklemiyordum. Ve şimdi, en sonunda ona bu kadar yakınken, sanki önceden olduğundan bile daha uzakmış gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi kapattım ve on sekizinci doğum günümde bana *tesoro* dediği günü hatırladım. Görünüşe göre, kelime benim hayal ettiğim gibi bir sevgi izi taşımıyordu. Sadece öylesine söylenmiş bir kelimeydi. Yine de o anı ve saçıma hafifçe dokunuşunu sonrasında günlerce düşünmüştüm.

Pekâlâ, pes etmiyordum. Savaşmaya hazır olsa iyi ederdi çünkü ona sunacağım şey bu olacaktı. Onunla ve ilgisizliğiyle savaşacaktım, hem de her adımda.

"Hazır olsan iyi olur, Luca Rossi," diye fısıldadım boş odaya, "çünkü aşkta ve savaşta her yol mubahtır."

BÖLÜM beş

Luca

CEKETİMİ ODAMDAKİ TEKLİ KOLTUKLARDAN BİRİNİN üstüne attım ve yatağın kenarına oturup Donato'nun telefondan gelen mırıldanmalarını dinledim. Satın aldığımız mülklerden biriyle ilgili bazı sorunlar vardı. Dün geceyi ve bugünün tamamını şehir merkezindeki ofisimde, bu pisliği çözmeye çalışarak geçirmiştim. Bugün başka bir saçmalığa cidden ihtiyacım yoktu.

"Of, Tanrı aşkına Donato. En azından bazı şeylerle kendi başına ilgilenemez misin?" derken burnumun kemerini sıktım. "Kaç kasa var?"

"Kamyon yeni geldi. İlk birkaç kasayı açtık ama birkaç tanesi daha aynıdır, Luca."

"Siktir." Bezginlik içinde gözlerimi yumdum. Yanlış kalibre mühimmatla dolu lanet olası bir sevkiyatla ne bok yiyecektim?

Isabella'nın odasından kısık, iniltili bir ses geldi ve başımı kaldırıp odalarımızı bağlayan kapıya doğru baktım. Onu dün

akşam Rosa'nın odasında bulduğumdan beri görmemiştim. Kızıma yemek götürmüştü. O konuda ne düşüneceğimden emin değildim. Ya da bütün günü onu düşünerek geçirmiş olduğum gerçeği hakkında. Hay sikeyim. Viola'ya onun eşyalarını Rosa'nın odasının karşısına taşımasını söylemem gerekiyordu.

"Romenlere ne diyeyim?" diye sordu Donato ve beni genç karımı düşünmekten alıkoydu.

"Bogdan'ı ara. Onu yarın sabah sekizde depoda beklediğimi söyle."

"Ya gelemeyeceğini söylerse?"

"O zaman ben ona giderim ve her bir kurşunu kıçına sokarım. Ona bunu söyle." Telefonu yatağa fırlattım. Siktiğimin Romenleri.

Yatak odamı geçip banyoya yöneldim ama Isabella'nın uyuduğu odaya açılan kapının önünde durdum. İşte yine aynı ses, birkaç dakika önce duyduğumu sandığım başka bir sessiz inilti. Kapıya adım adım yaklaştım, bir sorun mu var diye merak ediyordum ama diğer tarafta sadece sessizlik vardı. Tuttuğum kapı kolu elime soğuk geldi ve kapıyı mümkün olduğunca sessizce açıp içeri bir göz attım.

Başta Isabella'nın hasta olduğunu düşündüm çünkü karanlıkta görebildiğim tek şey onun yataktaki, hafifçe yana kıvrılan vücuduydu. Kapıyı biraz daha açtım ve odamdaki ışığın birazı içeri sızarak onu daha net şekilde görmemi sağladı. Gördüğüm anda, elim kapı kolunda dondu.

Isabella başını yastıktan kaldırdı ve eli, ipek pijamasının altının içinde, tam bacaklarının arasında hareket etmeyi sürdürürken doğrudan bana baktı. Büyülenmiş bir halde izledim. Kalçasını yukarı kaldırdı ve dudaklarından bir inilti kaçtı. Nefes alıp verişim hızlandı ve bacaklarını daha genişçe ayırıp diğer elini de içeri kaydırdığında sertleştiğimi hissettim. Arkamı dönüp kapıyı arkamdan kapatmalıydım ama kendimi gitmeye zorlaya-

madım. Genç karımın kendini tatmin edişine kilitlenmiş haldeydim. Tüm o süre boyunca gözleri benim gözlerimde kaldı. Tekrar kalçasını kaldırdı ve dudakları hafifçe aralandı, nefes nefese kaldı. Vücudunu yukarı kavislendirdiğinde kapı pervazını kavradım. Titremeler vücudunu sarsarken başını geriye attı. Birkaç saniye boyunca sürdükten sonra yatağa yığıldı. Yavaşça nefesini bıraktı, elini külotundan çıkardı ve bana bir kez daha baktıktan sonra yorganının altına kaydı.

Ona bir müddet daha baktım, sonra arkamı döndüm ve kapıyı çarparak kapattım.

Isabella

"Günaydın." Rosa ve Damian'a gülümseyip kahvenin servis edildiği yemek masasına oturdum.

"Bugün neşeli görünüyorsun. Özel bir nedeni var mı?" diye sordu Damian ve kahvesine uzandı.

Elbette öyleydim ve bunun çok özel bir nedeni vardı. Kocamın kapıyı açıp da beni mastürbasyon yaparken gördüğünde yüzünde beliren şoke olmuş ifadeyi ne zaman düşünsem dudaklarımda bir gülümseme beliriyordu. Evet, odasına geri dönmüş ve kapıyı arkasından çarpmıştı ama izlerken kapı pervazını kavrama şekline bakılacak olursa iyi bir başlangıç yapmıştık.

"Sebebi yok." Başımla solumdaki boş sandalyeyi gösterdim. "Luca nerede?"

"İlgilenmesi gereken bazı sorunlar vardı, o yüzden erken çıktı. Bugün cidden tuhaf bir ruh halindeydi gerçi," dedi Damian ve bardağının üzerinden bana baktı.

"Ya? Nasıl yani?"

"Huysuzdu. Personeli tersledi. Bunu nadiren yapar. Onu neyin kızdırmış olabileceğini merak ediyorum."

"Stresli bir işi var." Omzumu silkerek masumiyet resmi çizdim.

"Tabii, ondan olmalı," dedi rahat bir tavırla ama bana dudaklarında minik bir gülümsemeyle bakışını gördüm.

"Bir şoföre ihtiyacım olacak," dedim. "Büyükbabam pek iyi hissetmiyor. Uğrayıp onu kontrol etmek istiyorum."

"Tabii. Fakat sana koruma olarak kimi vereceğini görmek için Luca'yı beklememiz gerekecek."

"Bugün korumaya ihtiyacım olmayacak. Doğruca Don'un evine gidip döneceğim, başka bir yere uğrama ya da yolda arabadan ayrılma gibi bir niyetim yok."

"Evden korumasız ayrılırsan Luca bundan hoşlanmayacaktır, Isabella."

Rosa kahkahayla, "Babam her zaman son sözü söylemek zorundadır, Isa," diye atıldı.

Bildiğim iyi oldu.

Bir hizmetçi kocaman bir sepet dolusu taze pişmiş hamur işiyle geldi ve masanın ortasına yerleştirdi. Rosa zıplayıp iki kruvasan aldı ama onları tabağına yerleştirmeden önce bana yandan bir bakış attı.

"Bir sorun mu var Rosa?" diye sordum ve ben de hamur işi almak için uzandım.

"Gerçekten açım," diye mırıldandı.

"O zaman soğumadan önce onları yemelisin." Başımla hâlâ tuttuğu kruvasanları gösterdim.

"İkisini de mi?"

"Aç olduğunu söyledin."

"Ama şişmanlarım."

Başımı hızla kaldırdım. "Ah, tatlım, şişmanlamayacaksın. Bu fikre nereden kapıldın?"

Rosa başını eğip omzunu silkti. "Simona bana ne kadar yediğime dikkat etmem gerektiğini söyledi. Şey yüzünden, meta... hım, metalizmim."

Yüce Tanrım. O kadında ciddi bir sorun vardı. Avuçlarımı masaya yapıştırıp Rosa'ya doğru eğildim. Damian bir yorumda bulunmadan durumu gözlemliyordu. Sanki ne yapacağımı görmek istiyordu.

"Metabolizma demek istiyorsun tatlım. Sen bir çocuksun. Çocukların iyi bir kahvaltı etmeleri gerekir çünkü büyümeye devam ederler." Uzanıp ellerinde tuttuğu kruvasanları aldım ve tabağına koydum. "En az on yıl kadar metabolizman için endişe etmene gerek yok. Tamam mı?"

Rosa'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bir saniye sonra kahvaltısına daldı. Sandalyemde arkama yaslandığımda Luca'nın kardeşinin beni izlediğini fark ettim ve ona tek kaşımı kaldırdım. Damian sırıtarak kahvesine geri döndü.

Adamların dün gece gelen sandıkların kalanlarını boşalttığı depoya girdim. Donato birkaç adım arkamdan geliyordu. Bogdan ve adamlarından ikisi kamyonun yanında durmuş tartışıyordu.

"Sevkiyatıma ne oldu?" Başımla kamyonda bırakılan kasaları gösterdim.

"Gavril bazı konteynerlerdeki model numaralarını değiştirmiş," dedi Bogdan ve sağındaki uzun adama bakmak için döndü. "Sana her şeyi iki defa kontrol etmeni söyledim!"

"Kaç kasa var?" diye sordum.

"On iki. Doğru mühimmatı iki hafta içinde getireceğim. En kötü senaryoda, üç."

Donata'ya döndüm. "Onları ne zaman teslim edeceğimizi söyledik?"

"Pazartesi günü."

Bogdan'a geri döndüm. "Pazar günü doğru mühimmata ihtiyacım var."

"Önümüzdeki on gün içinde hiçbir şey getiremem, Luca. Bütün tırlarım çoktan yüklendi ve rotaları planlandı. Ondan sonraki hafta sonuna ne dersin?"

Ne talihsizlikti. Yan yana dizilmiş açık kasalara doğru yürüdüm, bir Beretta çıkardım, yandaki konteynerden bir şarjör aldım. "İçimden bir ses, anlaşmamızı ciddiye almadığını söylüyor, Bogdan." Şarjörü tabancaya taktım. "Hadi bakış açımızı değiştirelim."

"Ah, hadi ama. Nasıl olduğunu bilirsin. Hatalar olur."

"Öyle tabii." Silahın horozunu kaldırdım. "Mesele şu ki Bogdan, son zamanlarda özellikle kötü bir ruh halindeyim. Bugün buna ihtiyacım yoktu."

Silahı kaldırdım ve bu karmaşaya sebep olan şerefsize doğrultup alnının ortasından vurdum.

"Ne oluyor lan!" Bogdan haykırıp ayaklarının dibinde yatan cesede baktı.

"Görüyorsun ya, az önce Gavril'i seninle karıştırdım. Olur böyle hatalar," dedim ve Bogdan'ın diğer adamını vurdum. Bedeni diğerininkinin yanına devrildi. "Devam edeyim mi? Sadece sen kaldın. Üçüncü defa hata yapmayacağımdan eminim."

Bogdan'ın gözleri pörtledi, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyordu.

"Pazar günü mühimmatımı burada istiyorum. Benim için bunu yapabilir misin?"

Başıyla onayladı.

"Güzel. Anlaman için işimizi kolaylaştıracak bir dil bulduğumuza sevindim." Silahı kasaya geri attım. "Etrafa soruştur ve bana bir tank bulabilecek misin bak bakalım?"

Silah tedarikçim bana bakakaldı.

"Bulabilir misin?" diye sordum tekrar.

"Tank derken... yani... gerçek bir tank mı?"

"Hayali olanları da mı satıyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Belov'la buluştuğumuzda ilgilenmiş gibiydi. Bir arkadaşı için sorduğunu söyledi."

"Şu Rusların hepsi deli," diye mırıldandı.

"Bulursan haberim olsun."

Direksiyona geçtiğimde telefonum çaldı ve ekranda Isabella'nın adı belirdi. Numaramı veren ben olmadığıma göre, muhtemelen Damian'dan istemişti. Fakat bende onun numarası olduğundan emin olmuştum. Boktan bir hareketti, biliyordum ama zaten karımı olması gerekenden çok daha fazla düşünüyordum. Beni aramasına ihtiyacım yoktu. Özellikle de şu anda tek düşünebildiğim, onun dün gece çıkardığı seslerken.

Telefonun çalmasına izin verdim ve yolcu koltuğuna attım. Belki ondan uzak durursam dün gece ne kadar nefis göründüğünü unutabilirdim. Eve gittiğim an, o lanet odadan taşınmasını emredecektim.

Isabella

Saat çoktan beş olmuştu ve Luca hâlâ geri dönmemişti. Defalarca aramayı denemiştim ama her defasında cevapsız kalmıştı. En sonunda onu yeterince beklediğime karar verdim, zemin kata yöneldim ve dış kapıda bekleyen korumaya yaklaştım.

"Lütfen bana bir araba ve şoför bulabilir misiniz?"

"Elbette, Bayan Rossi. Bay Rossi onayladı mı?"

"Kocamın benim için hiçbir şeyi onaylamasına ihtiyacım yok. Lütfen bana bir araba bulun."

Ne yapacağını bilemez bir halde kıpırdandı, görünüşe göre karar vermesine yardım etmem gerekecekti.

"Doğrudan isteğime karşı mı geliyorsun, Emilio?"

"Hayır, tabii ki hayır, Bayan Rossi. Size hemen bir araba bulacağım." Hızlıca telefonunu çıkardı.

Personele karşı statümü kullanmayı sevmezdim ama bazen gerekli oluyordu. Mafya camiasında kadın olmak kolay değildi. Annemin Aile yemeklerinde "erkek" sohbetlerine katılmaya çalıştığında görmezden gelinmesini defalarca kez izlemiştim. Ekonomi diploması olmasına rağmen büyükbabam haricinde kimse ona fikrini sormazdı. Mafya dünyası erkekler tarafından yönetilirdi ve kadınlar sıklıkla daha önemsiz, güçsüz olarak değerlendirilirdi. Eşit muamele görmek istiyorsam en başından pozisyonumu açıkça belirtmem şarttı. Büyükbabamın evindeyken otoriteyle ilgili hiç sorun yaşamamıştım. Öte yandan burada, bir Capo'nun karısı olsam bile, beni hâlâ on dokuz yaşında bir kız olarak görüyorlardı ve bu, ne benim ne de Luca'nın karşılayabileceği bir şeydi. Beni istemiyor olabilirdi ama beni almıştı. Ben de ona yük ya da gösteri eşi olmayacaktım.

Bir Capo'nun eşi olmayı uzun zaman önce kabullenmiştim. On yaşımdan itibaren bunun için yetiştirilmiştim. Benim yaşımdaki diğer kızlar oyun buluşmaları yaparken ve en son ünlü aşkları hakkında takıntılarda bulunurken, ben bir sohbet beni ölümüne sıktığında ilgiliymişim gibi rol yapmayı öğreniyordum. İnsanların açılmasını ve normalde paylaşmayacakları bilgileri dökülmelerini sağlamak için nasıl gülümsemem ve ne söylemem gerektiğini öğrendim. Bunun yanında, eğer durum

gerektirirse kendimi nasıl biraz aptal gibi göstereceğimi de. İstediğim tek şey odama gidip yalnız olmakken harika zaman geçiriyormuşum gibi davranmakla ilgili önemli dersler vardı. Ancak aldığım en önemli ders, asla zayıflık göstermemekti. Birisinin görebileceği yerde asla ağlama ve sözlerinin seni incittiğini asla gösterme. Köpekbalıklarıyla dolu bir tankta kanımın akmasına izin veremezdim, yoksa beni çiğ çiğ yerlerdi.

Arkadaşlarım Facebook'ta ve Instagram'da sevimli oğlanları takip ederken, ben annemle cemiyet toplantılarında oturarak, dinleyerek ve dünyamızda kimin kim olduğunu ve Aile'deki rollerini öğrenerek saatlerimi geçiriyordum. Ancak hepsinden ötesi, herkesin kirli çamaşırlarını keşfetmiştim ve sürüyleydi. Hatırladıkça içten içe gülümsedim. Annemin sadece güzel, zararsız başka bir yüz olduğuna inanan tüm o adamların yüzlerini görmeyi nasıl da isterdim. Annemin ne kadar tehlikeli olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Aile'deki insanların yarısından fazlasıyla resmen tanışmamıştım ama annemin sayesinde kimin kiminle ilişkisi olduğunu, kimin kumardan biraz fazla hoşlandığını ve kimin birkaç kadehten sonra dilinin çözüldüğünü biliyordum. Bunlar önemsiz şeyler gibi gelebilirdi ama Cosa Nostra'da, bilgi güç demekti. Ve mafya dünyasındaki oyunlarda ana para birimi güçtü.

Camları filmli gümüş rengi bir sedan taş basamakların önüne geldi. Şoför dışarı çıkıp arka kapıyı açtı ve bana selam verdi. "Bayan Rossi."

"Teşekkürler, Emilio." Korumaya gülümseyip merdivenden indim, arabaya yöneldim. "Don'un evine, Renato."

Şoför bana şaşkınlıkla baktı ama başını eğip kapıyı arkamdan kapattı. İnsanlara isimleriyle hitap ettiğimde yüzlerinde beliren şoktan epey keyif alıyordum. Annemin bana öğrettiği ilk ders, tanıştığım herkesin adını hatırlamamdı.

Luca

Isabella'nın odasının kapısını tıklattım, cevap alamadım.

Bugün beni birkaç kez aramıştı. Ancak dün gece yüzünden kendime hâlâ çok kızgındım, o yüzden de görmezden gelip durmuştum. Sanki onunla konuşmamak, onun mastürbasyon yaparken sırtını gerişinin görüntüsünü ya da odasından çıktıktan sonra uzun, soğuk bir duş almak zorunda kaldığım gerçeğini aklımdan silecekmiş gibi.

Tekrar çaldım. Hiç ses yoktu.

"Isabella?" Kapıyı açtım ve odasını boş halde buldum.

Oturma odasını ve zemin kattaki kütüphaneyi kontrol etmiştim ama orada değildi. Belki de Rosa'yla birlikteydi. Koridorun sonuna yürüdüm ve Rosa'nın kapısını açtım. Kızım sırtüstü yatağına yayılmıştı, telefonunda yine saçma bir şeyler izliyordu.

"Baba?" Bana baktı. "Kaşımı deldirebilir miyim?"

"Ne? Hayır, hiçbir şeyini deldiremezsin. Yine şu TikTik'i mi izliyorsun?" O boku telefonundan silecektim. Kötü örnekti.

"TikTok bu, baba." Kıkırdadı. "Peki ya dövme?"

"Yedi yaşındasın. Önümüzdeki on beş yıl için dövme ya da piercing'i unut, Rosa."

"Sen dövmelerini ne zaman yaptırdın?"

Yirmi yıl önce. Fakat ona bunu söylememe imkân yoktu. "Otuz yaşında. Sen de kendininkini otuzunda yaptırabilirsin."

"Hayır!"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Evet. Isabella'yı gördün mü?"

"Öğle yemeğinde aşağıdaydı. Ama sonrasında onu görmedim." Omzunu silkip tekrar telefonuna döndü.

Harika. Neredeydi bu kadın? Damian'ın odasının olduğu ikinci kata yöneldim. Yatak odası boştu, o yüzden ofisine gittim.

"Isabella nerede?" diye sordum kapıdan.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı gözlerini dizüstü bilgisayarından ayırmadan. "Emlak piyasasında fiyatlar yine artıyor. Kullanmadığımız mülklerden bazılarını satmalıyız."

"Odasında veya evin başka bir yerinde yok."

"O zaman muhtemelen hâlâ Don'un evindedir. Şehir merkezindeki şu daireleri satıyorum. Onları kiraya vermeme izin vermediğin için sadece para yiyorlar ve eğer biz..."

"Ne!"

Başını kaldırıp bana baktı. "Onları satmak istemiyor musun?"

"Don'un evinde ne sikim işi var? Onunla kim gitti?" Elbette yanına koruma almadan gidecek kadar pervasız değildi.

"Bilmiyorum. Ona senin numaranı verdim ve senin ona bir koruma atadığını varsaydım?"

Gözlerimi kapatıp sövdüm. Oraya korumasız gitmişti ve bu benim hatamdı. "Telefonlarını açmadım."

Damian'ın kaşları havaya fırladı. "Neden?"

"Ondan kaçıyordum. Onu Agostini malikânesine kim götürdü?"

"Sen insanlardan kaçmazsın. Bir şey mi oldu?"

"Lanet soruma cevap verecek misin?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümseyerek ellerini başının arkasından kenetledi. "Niçin birdenbire o kadar endişelendin? Simona'nın haber vermeden bir yere gitmesini hiç umursamazdın."

Çünkü Simona'ya ne olduğu sikimde bile değildi. Ancak Isabella'nın korumasız evden ayrıldığı fikri göğsümde bir panik dalgasını ateşliyordu.

İçeri bir adım atıp gözümü ona diktim. "Damian."

"Lanet olsun. Renato'nun vardiyasıydı."

Dişlerimi sıktım. "Evden korumasız ayrılmasına izin verenin kim olduğunu öğren ve bu bir daha yaşanırsa sonuçları olacağını öğrenmelerini sağla. Sonra da Renato'yu ara ve eğer hâlâ Don'un evindeyse ben oraya gidene kadar bir yere kıpırdamamasını söyle."

"Neden korumalarından birini yollamıyorsun?"

"Yap şunu!" diye bağırdım ve odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapattığım anda Damian'ın kahkahasını duydum.

Agostini malikânesine varmam yarım saat sürdü, dengesiz davranışımı analiz etmek ve hiçbir sonuç bulamamak için yeterli bir süreydi. Isabella'ya Don'un evi ile benim evim arasında herhangi bir şey olabilme ihtimali neredeyse sıfırdı ve yine de gaza deli gibi basmayı sürdürdüm. Marco'yu gönderip onu geri getirmesini isteyebilirdim. Zaten Isabella'ya koruma olarak onu vermeyi planlıyordum ama onun iyi olduğundan emin olmak için içimde garip bir dürtü vardı.

Ayrıca onun başka bir adamla yalnız başına vakit geçirdiğini düşünmek bana iyi gelmiyordu. Belki de çok genç olduğu için bu kadar korumacı hissediyordum. Evet, bundan olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu.

Kapıdaki korumalar durdurmadan geçmeme izin verdiler. Eve vardığımda gümüş rengi sedanın yanına park ettim. Benimkilerden biri olduğunu anında fark ettim. Çok geçmeden kaputa yaslanan sersemi de gördüm.

Arabamdan çıktığım anda Renato'ya, "Eve dön!" diye bağırdım. "Ve bir daha karımı yanında güvenlik görevlisi olmadan evden çıkarırsan ölürsün."

"Peki, Bay Rossi." Doğruldu, başını salladı ve araca binmek için koşturdu.

Evin etrafından dolanıp Don'u ziyarete gelişimde Isabella'yı hep gördüğüm uzak uçtaki bahçeye ilerledim ve çardağa yöneldim. Isabella sırtı bana dönük halde beyaz, demirden bir sandalyede oturuyordu. Kız kardeşi tam karşısındaydı. Beni önce gören Andrea oldu ve Isabella'ya bir şeyler söyledi, muhtemelen onu varlığım hakkında uyarıyordu. Genç karımın gerilmesini veya şaşkınlıkla arkasını dönmesini bekledim. Hatta evden bir koruma olmadan çıkmaması gerektiğini gayet iyi bildiği için biraz korkmuş bile olabileceğini. Tüm bunların yerine, başını bana doğru çevirdiğinde hiç tedirgin görünmüyordu.

Sandalyesinin kolunu kavradım ve Isabella'yla birlikte çevirirken sandalyenin ayaklarının taş zeminde çıkardığı gıcırtıyı duymazdan geldim.

"Luca." Masumca gözlerini kırpıştırdı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. İçecek bir şey ister misin?"

Sandalyenin diğer kolunu kavradım ve yüz yüze gelene kadar eğilip o devasa gözlerine baktım. "Neden bana haber vermeden evden ayrıldın?"

"Ya? Günlük programımı seninle paylaşmam mı gerekiyor?"

Sandalyeyi daha sıkı kavradım. Evet, günlük programını benimle paylaşmasını istiyordum. Ne yaptığını ve nereye gittiğini bilmek istiyordum. Ve bu tam anlamıyla gerzekçeydi.

"Hayır," demeye zorladım kendimi. "Fakat yanında koruma olmadan evden çıkamazsın."

"Eğer aramalarıma dönseydin seninle konuyu tartışırdım." Omzunu silkti. "Ama eğer seni rahatsız ediyorsa bir daha yapmayacağım."

"Güzel."

"Bu, şu andan itibaren aradığımda cevap vereceğin anlamına mı geliyor?"

Ah, damarıma basmayı gerçekten seviyordu. Bu tepemi attırıyordu. Ayrıca beni acayip tahrik ediyordu. Altımda yatarken, aletim içine gömülüyken de böyle ateşli olur muydu diye merak ettim. Sadece düşünmek bile beni anında sertleştirdi.

"Belki," dedim dişlerimin arasından.

Isabella başını hafifçe kaldırdı, dudaklarında zorlukla fark edilen bir kıvrım vardı. "Bana uyar."

"Ziyaretin bitti mi?"

"Evet," dedi ve dudaklarının kenarları biraz daha kıvrıldı. "Sandalyeyi de yanımızda mı götürüyoruz?"

Sandalyeyi bırakıp kenara çekildim. Isabella bana pis pis gülerek tüm olup bitenleri ağzı açık bir şekilde sessizce izleyen kız kardeşine doğru yürüdü, yanağına bir öpücük kondurdu.

"Cumartesi günü görüşürüz," dedi Andrea ve bana doğru kaçamak bir bakış attı.

Bahçeyi geçip araç yoluna ilerleyen Isabella'nın iki adım arkasından ilerlerken gözlerimi kıçından ayırmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Bugün beyaz kot pantolon, ipek, lacivert bir gömlek ve aynı renkte topuklu sandaletler giymişti. Ben karımı süzerken sol ayakkabısı çimenlerdeki bir şeye takıldı ve hafifçe sendeledi. İçgüdüsel olarak atıldım ve onu belinden yakalayıp tuttum. Isabella'nın vücudu elimin altında kasıldı ama sadece bir saniye kadar sürdü.

"Teşekkür ederim," deyip dengesini yeniden sağladı ve yürümeye devam edince elim üstünden düştü.

Önce engebeli zemine, sonra da topuklu ayakkabılarına baktım, en az on santim vardı. O şeylerle boynunu kıracaktı. İki hızlı adımda yanına gidip tek kolumu beline doladım. Diğer kolumu dizlerinin altından geçirip onu kaldırdım. Zorlukla duyulabilen şaşkın bir soluk verdi ama onun haricinde tek kelime

etmeden kolunu boynuma doladı. Göz temasından kaçındım ve onu taşırken dişlerimi sıkarak doğruca evin önüne yöneldim.

Onu arabamın yanında yere bıraktığımda, "Renato nerede?" diye sordu.

Yolcu kapısını açtım. "Onu geri yolladım."

Isabella tek kaşını havaya kaldırdı, sonra arabaya girdi ve doğruca ön camdan dışarı baktı.

Geri geri giderken, "Cumartesi günü ne var?" diye sordum.

"Arkadaşımızın doğum günü partisi var."

"Sen de mi gidiyorsun?"

"Evet. Sorun olur mu?"

"Hayır," dedim ve direksiyonu sıktım. "Yanına iki koruma alacaksın."

"Elbette."

Bir süre sessizce yolculuk ettik ama o partiyi düşünüp duruyordum. Muhtemelen arkadaşının evinde olacaktı. Abur cubur yiyip film izleyeceklerdi. Ve dedikodu da olacaktı elbette.

"Nerede?" diye sordum.

"Ne nerede?"

"Parti. Arkadaşının evinde mi?"

Isabella bana bakıp kahkaha attı. "On iki yaşında değiliz. Kızlarla birlikte bir kulübe gideceğiz."

Direksiyonu boğar gibi sıkmaktan parmaklarım bembeyaz oldu. "Hangisi?"

"Ural."

"Orası Bratva'nın kulübü."

"Doğru." Gülümsedi.

"Gitmiyorsun."

"Tabii ki gidiyorum. Büyükbabam onlarla barış imzaladı, yani artık Ruslarla dostuz. Tamamen güvenli," dedi. "Milene Scardoni de geliyor ve ablasını da getirdiğine göre, endişe etmek

için bir sebep yok. Bianca'nın kocası oradayken kimse bize yaklaşmaya cesaret edemez. Eğer istersen sen de gelebilirsin."

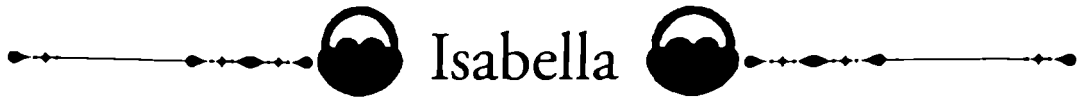
"Ergenlerin doğum günü partisine gitmeyeceğim."

"Şey, gelmeni beklediğimi söyleyemem. Zaten ortama uymazdın."

"O niyeymiş?"

"Çok yaşlısın, Luca."

Dişlerimi sıkıp önümdeki yola odaklandım ve gazı sonuna kadar kökledim.

Komodinin üst çekmecesini açtım, seksi iç çamaşırlarımı ve dantelli geceliklerimi süzdüm.

Birçoğunu büyükbabam, Luca'yla evleneceğimi söylediği gün satın almıştım. O kadar heyecanlanmıştım ki bulabildiğim her iç çamaşırını almak için Andrea'yı alışveriş merkezine sürüklemiştim. Takımları ardı ardına denerken Luca'nın her birini üzerimden parçalayarak çıkardığını hayal etmiştim. Eve geri döndüğümüzde elimde ipek ve dantelle dolu iki koca torba vardı.

Beyaz, ufak geceliklerden birini kaldırıp inceledim ama sonra fikrimi değiştirdim ve çekmeceye geri koydum. Beyaz olmazdı. Fazla masumdu. Bugün siyahla devam edecektik. Kısa, siyah geceliği ve uyumlu külotunu giydim, lambayı kapattım ve yatağa girdim. Gösteri zamanıydı.

Tıpkı önceki gece olduğu gibi, başlamamın üzerinden bir dakika bile geçmeden odamı Luca'nın odasına bağlayan kapı açıldı, arkasındaki yumuşak ışıkla çevrelenen iri vücudu belirdi.

Eşikte durdu, iki yanındaki kapı pervazını sıkıyordu. Yüzünü göremiyordum, sadece vücudunun aydınlanan şeklini seçebiliyordum ama bana baktığını biliyordum.

Elimin daha aşağı inmesine izin verip tek parmağımı nefes nefese içime kaydırdım. Luca hafifçe öne eğildi ama içeri girip girmeme konusunda kendisiyle savaşıyormuş gibi kapı pervazını daha da sıkı kavradı. Sertleşmiş miydi? Bacaklarımı biraz daha ayırdım ve diğer elimle klitorisimle oynadım. İçimde parmağım yerine penisinin olduğunu hayal ediyordum. Hareketlerim hızlandıkça soluklar ağzımdan kesik kesik çıktı ve çok sürmeden vücudum titremelerle sarsılmaya başladı.

Alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi Luca'dan ayırmadan içime bir parmağımı daha kaydırdım. Orgazm olurken dudaklarımdan bir soluk kaçtı, neredeyse tam bir dakika boyunca zirvede kaldım. Yaşadığım zevkten döndüğümde elimi yavaşça külotumdan çıkardım ve ağzıma götürüp parmaklarımın uçlarını yaladım. Kapıdan tuhaf, hırlar gibi bir ses geldi. Başımı yana eğip Luca'nın kapıdaki duruşunu izledim ve sessiz bir davetle bacaklarımı daha da araladım. Yerinden kıpırdamadı, sadece taş gibi hareketsizce durup kapı çerçevesini tuttu. Beni izliyordu. Boğuk bir sesle İtalyanca küfretti. Arkasını döndü ve odasına girip kapıyı çarparak kapattı.

BÖLÜM
altı

Luca

İSABELLA'NIN KORİDOR KAPISININ AÇILDIĞINI DUYDUM VE onu durdurmaya gitmemek için kendimi zar zor zapt ettim. O kulübe gitmesini yasaklamalı, onu odasına kilitlemeli ve anahtarı da atmalıydım.

Nereye gittiğini umursamam için bir sebep yoktu. Marco ve Nicolas onunla olacaktı, o yüzden zarar görmekten uzakta, gayet güvende olacaktı. Ayrıca ona yaklaşmaya cüret edebilecek herhangi bir erkeği uzaklaştırmaları gerektiğini bildiklerinden emin olmuştum. Yine de bilgisayarıma ekrandaki rakamları tam olarak görmeden bakıp duruyordum. Kapımın önünden geçip giderken topuklu ayakkabısının ahşap zeminde çıkan sesine fazlasıyla odaklanmıştım.

Beş dakika geçti. Araç yolundan ayrılan bir arabanın gürültüsü pencereden bana ulaştı. Ekrana bakıp duruyordum. Yedi gün. Onun karım oluşundan ve o zamandan beri de beynimi sikip atmasından bu yana o kadar geçmişti. Her şey, onu ken-

dini tatmin ederken yakaladığım ilk gece başlamıştı. O ana kadar, onun hâlâ çocuk olarak gördüğüme ve onu başka türlü düşünmenin hastalıklı bir şey olduğuna kendimi ikna etmiştim. Pekâlâ, o olaydan sonra onu sadece bir ergen olarak düşünemiyordum. Hem de denememe rağmen. Çünkü her gece vajinasıyla oynamaya devam ediyordu. Ve ben de hasta bir piç olduğum için her seferinde izlemeye gidiyordum.

Gün boyunca ne pahasına olursa olsun ondan uzak duruyor, kendimi işle meşgul ediyordum ama geceleri uzak kalamıyordum. İlk iniltisini duyduğum an, o lanet kapıya doğru çekiliyordum. Sonra kapıyı açıp bir psikopat gibi eşikte duruyor ve Isabella'nın elini bacaklarının arasına koyarak vücudunu kavislendirmesini izliyordum. İlk birkaç gece pijama giymişti ama sonra pijamaların yerini kısa, ipeksi gecelikler aldı ve manzaramı engelleyen tek şey dantel külotuydu. Dün geceki pembeydi ve yatağa atılıp dantel kumaşı yırtıp üstünden almamayı zar zor başarmıştım. İçinde kendi elimi kullanmamak çıldırtıcıydı. Hatta daha da iyisi, ağzımı.

İki dakika daha geçti. Dizüstü bilgisayarımı kapattım. Beni izlerken görüyordu. Sadece o kadar da değil, kapıda izlediğimi fark ettiğinde durmuyordu. Gözlerimin içine bakıyor ve beni tutsağı gibi hapsediyordu. Boşalmadan önce titremeleri vücudunu ele geçirmeden önceki o son ana kadar bir saniyeliğine bile bakışlarını kaçırmıyordu. Her seferinde izlediğimi biliyordu ve bu gerçek beni daha da sertleştiriyordu. Sonrasında benim de kendimi rahatlatmam gerekiyordu. Duşta aletimi kavrıyor ve onun içinde olmanın hayalini kurarak elimin her yanına boşalıyordum. Otuz beş yaşında bir adam, on dokuz yaşındaki bir kızın hayalini kurarak duşta aletini sıvazlıyordu. Tanrı aşkına.

Isabella'nın daha büyükmüş gibi hareket ediyor olması bunu daha iyi yapmıyordu. Tabii sabahları, sanki hiçbir şey olmamış

gibi davranması da. Kahvaltı için tamamen asil ve sakin bir şekilde aşağı iniyordu. Sanki her şey mükemmel bir şekilde yolundaymışçasına tavırları kusursuz ve yüzü dingin oluyordu.

Bir dakika daha geçti. Peşinden o partiye gitmeme imkân yoktu. Başka erkeklerle dolu bir kulübe. Daha genç adamlarla. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Hay sikeyim.

Masamdan fırlayıp silah kılıfımı ve ceketimi sandalyeden aldım, tekrar sövdüm ve odadan çıktım.

Kulüpte en az yüz kadın daha vardı. Çoğu dar, kısa elbiseler giyiyordu. Peki en dar ve en kısa elbiseyi giyen kimdi? Karım. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, elbise beyazdı ve neon ışıkların altında lanet olası bir deniz feneri gibi parlıyordu.

Bardan bir bardak maden suyu alıp elimde sıktım. Alkol almazdım ama karanlık köşemden Isabella'yı izlerken ciddi ciddi başlamak istedim. Uzun, yuvarlak masalardan birinin yanında ayakta duruyordu. Sağında kız kardeşi, sol tarafında da Milene Scardoni ile tanımadığım iki kız daha vardı. Nicolas ve Marco onun birkaç adım arkasındaydı, kalabalığı izliyorlardı. Bianca Scardoni'nin barın ucunda oturduğunu fark ettim. Rus kocasının boynuna sarılmıştı ve adam onun kulağına bir şeyler fısıldarken gülümsüyordu. Mikhail Orlov, gece kulübünde. Başımı iki yana salladım. İşte şimdi bu hayatta her şeyi görmüştüm.

Isabella'nın yanındaki masada bir grup herif vardı. İçeri girdiğim anda onları fark ettim. Özellikle de içlerinden birini. Yirmilerinin başındaydı, sarışındı ve dar, siyah bir tişört giyiyordu. Cılız kol kaslarını sergilemek istercesine dirseklerini masaya koyup yaslanmıştı. Bardağı tutan elim kasıldı. Milene ve diğer iki

kız ondan tarafa bakıyor ve kıkırdıyorlardı ama herifin dikkati karımdaydı ya da daha doğrusu onun göğüs dekoltesindeydi. Isabella ona bakmıyordu. Bianca Scardoni ve kocasıyla daha ilgiliymiş gibi görünüyordu. Ben izlerken sarışın çocuk, garsonu çağırdı, kulağına bir şey söyledi ve eliyle Isabella'yı işaret etti. Garson başını sallayıp ayrıldı. O küçük pislik benim karıma içki gönderme cüretinde mi bulunmuştu?

Elimdeki bardak parçalara ayrıldı.

Gözlerimi Milene'nin ablası ile onun kocasından alamadım. Geldiğimizden beri bardalardı ve kalabalığa rağmen etraflarında olup bitenlerden bihaber görünüyorlardı. Bir adamın bir kadına, Bianca'nın kocasının ona baktığı gibi baktığını gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Sanki Bianca bütün evrendeki en önemli şeymiş gibi. Bunu istiyordum. Luca'nın bana o şekilde bakması için adam öldürürdüm; onun güneşi, göğü ve arada kalan her şeyi olmak için.

Onların düğününe katılmıştım. Herkes oradaydı. Bratva ve Cosa Nostra'nın böyle bir konuda müttefik olmaya karar vermesi sık yaşanan bir şey değildi. Bianca Scardoni'nin kiminle evleneceği netleştiğinde herkesin hep bir ağızdan aldığı nefesi hâlâ hatırlıyordum. Herkes sarışın, ukala adamla -Kostya'yla- evleneceğini varsaymıştı. Fakat devasa, kara saçlı, yüzü kötü şekilde yara izleriyle dolu ve göz bandı takan adam nikâh memurunun önüne geçtiğinde ben de herkesle birlikte şoka girmiştim. Bianca, kocasının yüzünün mahvolmuş ya da tek gö-

zünü kaybetmiş olmasını hiç umursamıyor gibiydi çünkü ona dünya üzerindeki en güzel adammış gibi bakıyordu.

Bir garson yaklaşıp çifti görmemi engelledi ve masada önüme bir beyaz şarap şişesi yerleştirdi.

"Hanımefendi," dedi, "şu masadaki beyefendi bunu sizin için gönderdi."

Reddetme şansım olmadı çünkü arkamdan bir el uzanıp şişeyi kavradı ve kafası karışmış garsonun göğsüne itti.

Luca'nın derin sesi başımın arkasından, "Bayan Rossi ilgilenmiyor," dedi.

Derin bir nefes aldım. Gelmişti. Mutlulukla ciyaklamak için aptalca bir ihtiyaç hissediyordum ama kendimi tuttum ve yüz ifademi düzeltip omzumun üzerinden ona göz attım. "Bu civarda mıydın?"

"Evet," dedi, gözleri yanımızdaki masaya odaklanmıştı.

Evet, tabii. İç geçirdim ve portakal suyumdan bir yudum aldım.

Hayatımda sadece bir kez sarhoş olmuştum, o da on sekizinci yaş günümde içtiğim iki kadeh şaraptandı. Misafirler gittikten sonra mutfaktan bir şişe çalmıştım ve kendime acıma partimde bana eşlik edebilmesi için Andrea'yı da yanımda odama sürüklemiştim. Ondan başka şahit olacak kimse olmadığı için şanslıydım çünkü sabahleyin Andrea'nın bana anlattığında göre başta deliler gibi kıkırdayıp iki saat boyunca Luca hakkında konuşmuştum, sonra da gece boyunca ağlayıp tuvalette kusmuştum. Sadece iki şeyi hatırlıyordum, Bonnie Tyler'dan "Total Eclipse of the Heart" şarkısını söylediğimi ve ciğerim çıkana kadar kusarken Andrea'nın saçlarımı tuttuğunu. O zamandan beri alkole dokunmamıştım. Karşı olduğum için değildi, etrafta birileri varken ağzımdan Luca'yla ilgili bir şey kaçırma riskine girmek istemediğim için.

Meyve suyumu yudumlayarak kalabalığı izlerken Luca'nın bir şey yapıp yapmayacağını merak ettim. Belki bir sohbet başlatır ya da bana dokunur mu diye. Yapmadı. Sadece kıpırdamadan ve sessizce arkamda durup korkunç bir heykel gibi dikildi. Yakındaki bir grup erkeğin arasındaki bir adam bana doğru bir bakış attı, sonraki saniyede Luca'nın kolları iki yanımda belirdi ve elleri masanın kenarını kavradı. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp içimdeki kargaşayı yatıştırmaya çalıştım. Neredeyse her yandan onun vücuduyla çevrilmiş olmak, parfümünü içime çekmek ve ona dokunmaya cesaret edememek beni delirtiyordu. Arkamı dönüp ellerimi ensesine dolasam ve öpüşmek için onu aşağı çeksem ne yapardı? Yüce Tanrım, Luca tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki. Ancak çok erkendi. Yaş farkımızla ilgili sorunlarını aşması için zamana ihtiyacı vardı. Kendini daha da geri çekmesi riskine girmeyecektim. Kendime rahatlamak için birkaç saniye daha verdim, sonra gözlerimi açtım.

"Eline ne oldu?" diye sordum. Sol avcuna dolanmış, mutfak havlusuna benzer kumaşa baktım.

"Kırılan bardakla elim kesildi," cevabı geldi kafamın üzerinden.

Tanrı aşkına, kırık bardağı nereden bulmuştu? "Hâlâ kanıyor. Eve gidip o kesiği temizletmelisin."

"Ben iyiyim."

İyiymiş. Gözlerimi devirdim.

Önündeki başka bir şeyle ilgiliymiş gibi davranan Andrea'ya döndüm ama dinlediğini biliyordum. "Ben eve gidiyorum. Sen kalmak istiyor musun?"

"Evet, Milene'yle dönerim."

"Marco ve Nicolas kız kardeşinle kalacaklar," dedi Luca.

"Eve gidebilirler. Yanında Gino var." Başımı sallayarak arkadaki duvara yaslanmış duran korumasını gösterdim, sonra Andrea'yı öptüm. "Seni yarın arayacağım."

Diğer kızlarla vedalaştıktan sonra döndüm ve peşimde Luca'yla ayrıldım. Sessiz, tepede duran gölgem gibiydi. Neredeyse çıkışa gelmiştik ki az önce bana bön bön bakan adam ve üç arkadaşı yolumuzu kesti. Rusça bir şeyler söyleyip gülümsedi ve başını bana doğru salladı. Sonraki saniyede, arkadaşlarının hepsi Luca'ya atıldı.

İçlerinden biri yumruğunu Luca'ya savururken donakalmış bir şekilde baktım. Luca eğildi ve adamın omuzlarını tuttu, sonra da dizini adamın karnına geçirdi. Kalan iki kişiden biri Luca'yı arkadan yakaladı ve diğeri de Luca'nın yan tarafına yumruk attı. Bir el kolumu kavrayıp beni geriye, toplanan kalabalığa doğru çekiyordu.

Gözlerimi Luca'dan ayırmadan çığlık atıp kaçmaya çalıştım. Luca özgür kalmayı başardı ve o sırada da saldırganının yüzünü dağıttı. Beni tutan kişi kolumu tekrar çekti, döndüğümde bana içki yollayan adam olduğunu gördüm. Dizimi tüm gücümle adamın hayalarına geçirdim. Sızlanıp kasığını tutarak iki büklüm oldu.

Luca'nın daha önce olduğu yere dönüp baktığımda kavga bitmiş gibi görünüyordu. Saldırganlardan biri yan halde, bilinçsizce yatıyordu. Luca diğer adamı yüzüstü yere yatırmış, kolunu arkadan bükerek tutuyordu. Son pisliği hemen göremedim çünkü Bianca'nın kocası görüşümü engelliyordu. Mikhail'in eli adamın boğazına sarılmıştı, onu duvara bastırıyordu. Adamın ayakları yerden bir karış yukarıda sallanıyordu. Luca ayağa kalktı ve adamı güvenlik görevlilerine itti. Adamlar da onu çıkışa sürüklediler.

Luca beni aramak için döndüğünde ona koştum. Yaklaştığımda kolunu hızla uzattı, beni belimden yakaladı ve vücuduna çekti. Boştaki eliyle çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı.

"Canını yaktı mı?" diye sordu alçak bir sesle.

"Hayır," diye boğuk bir cevap verdim.

Luca başını iki yana sallayıp nefesini verdi, burun delikleri genişledi. "O elbiseyi bir daha giymiyorsun."

"Tamam." Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Beni öpecek miydi? Yüzlerimiz çok yakındı ve bana bakış şeklinden, öpebilirmiş gibi görünüyordu. Nefes almayı bırakıp bekledim.

"Hadi kız kardeşini ve arkadaşlarını alalım," dedi ve çenemi bıraktı. "Hiçbirinizi bir daha Rus kulübünde görmek istemiyorum."

Görünüşe göre o öpücüğü almayacaktım. Andrea ve kızları almak için masamıza geri yürürken, hayal kırıklığıyla çığlık atma ihtiyacımı zar zor bastırdım.

Yarım saatlik eve dönüş yolculuğumuz boyunca Luca hiçbir şey söylemedi ve ben de penceremden görünen sokak manzarasına dalmışım gibi rol yaptım. Eve vardığımızda benim için kapımı açtı ve içeri, ardından da yatak odalarımıza varana kadar iki kat merdivenden peşimden geldi. Görünüşe göre soğuk muamelelere ve sessiz kalmalara geri dönmüştük.

"Duş alacağım, sonra da gelip elini kontrol edeceğim." Rahat bir tavırla konuşup odama girdim.

Eğer durum farklı olsaydı, herhangi bir şey yapmadan önce eliyle ilgilenirdim ama kayıtsızmışım gibi davranmaya devam edebilmek adına, duygusal yükü bastırmak için zamana ihtiyacım vardı. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyordu ki?

Duştan çıktıktan sonra göğüs dekoltemi gösteren kısa, ipek kumaştan geceliklerimden birini giydim ve odalarımızı bağlayan kapıya yöneldim. Bunu onun için kolaylaştırma niyetinde değildim.

Luca'yı yatak odasında göremedim ama banyosunun kapısı açıktı, o yüzden o tarafa gittim ve eşikte durdum. Üzerinde sadece siyah eşofman altıyla lavaboda duruyordu. Bir an için nefes almakta zorlandım. Luca'yı hiç üstsüz görmemiştim ve gözlerimi vücudunun mükemmelliğinden ayıramadım.

Tahmin edebileceğimden daha kaslıydı. O gömlekler çok fazla şeyi saklıyordu. Cüssesi dışında, dövmesini de saklamıştı.

Sağ kolunun etrafında siyah, geometrik bir desen varken, sol omzu ile pazısında başka bir siyah ve gri desen vardı. Gövdesinin ön tarafında dövme yoktu ancak sırtının üst kısmında uçan dev bir kuşa benzer bir şey olduğunu görebiliyordum. Ancak dikkatimi asıl çeken şey saçıydı. Islaktı ve salıktı, kürek kemiklerine dek uzanıyordu. Saçını açık gördüğüm son zaman, on üç yıl önceydi ve şimdi bu şekilde görmek beni tam göğsümden vurmuştu. Yaşadığımız an, bir şekilde mahrem hissettirdi.

Elini suyun altında tutuyordu. Durumunu görünce hızla nefes aldım. "Ah, Tanrım."

Avcunun ortasında derin bir kesik vardı ve hâlâ kan sızıyordu. Çabucak suya karıştığı için tam olarak ne kadar kanadığını saptayamıyordum.

Luca başını kaldırıp bana baktı, gözleri birkaç saniyeliğine geceliğimin derin V yakasında takıldı, sonra çabucak bakışlarını kaçırıp suyu kapattı.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi bana bir daha bakmadan.

"Dikiş atılması gerekecek."

"Damian eve gelince atar."

Bir havlu alıp avcuna sardı, sonra da lavabonun yanındaki ilk yardım çantasına uzandı. Banyoya girip arkasında durdum, ilk yardım çantasını elinden aldım ve kompresleri, bandajları çıkarmaya başladım. En geniş pansuman paketini seçip paketi yırttım ve gazlı bezi defalarca katladım.

"Havluyu çek," dedim ve midemin çalkalanmasını durdurmaya çalıştım. Kanla aramın iyi olmadığını söylemek hafif kalırdı.

Luca dediğimi yaptı ve katladığım gazlı bezi hızla kesiğe bastırdım. Onu sol elimle yerinde tutarken, yapışkan bandajı avcunun etrafına doladım.

"Daha sıkı."

Başımı salladım, geri çektim ve bandajı biraz daha çekerken düzensiz soluklarımı kontrol etmeye çalıştım. Öyle yakındı ki eğer biraz eğilsem alnım göğsüne dayanırdı.

"Daha sıkı, Isabella," dedi kulağımın dibinden.

Parmaklarım hafifçe titremeye başladı ve fark ettiğinden emindim ama hiçbir şey demedi. İşimi bitirdiğimde bandajı sabitledim, derin bir nefes aldım ve gözlerimi kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. Yüzünde sert çizgiler belirdi, çenesi gergindi. *Bir şey yap, lanet olsun! En azından dokun bana,* diye bağırmak istedim. Onun yerine ben bakarken o döndü ve banyodan çıktı.

Çığlık atmak istedim. Peşinden koşup tüm gücümle göğsüne vurmamak için tüm irademle savaşmak zorunda kaldım. Belki o zaman bana her arkasını dönüp gittiğinde beni içten içe parçalayışının acısını biraz hissederdi. Kollarına atlamak, ellerimi saçlarına gömmek ve onu çılgınca öpmek istedim. Her yerinden. Ancak bunların hiçbirini yapmadım. Odama geri döndüm.

Tekrar gelip izleyebilmek için akşam şovuma başlamamı bekleyecek miydi? Gözlemlemekte sorun yoktu ama dokun-

makta vardı, öyle mi? Lanet olası vebaya mı yakalanmıştım? Pekâlâ, siktirsin. Bütün gece bekleyebilirdi.

Odamdan çıkıp iki kat aşağı indim ve mutfağın olduğu sol koridora döndüm. Saat gecenin biriydi ve etrafta kimse yoktu. O yüzden şarap zulasını bulana kadar mutfak dolaplarını birer birer açmaya başladım. Gördüğüm ilk şişeyi aldım, tirbuşonu ve bir kadehi aldıktan sonra merdivenlerden odama çıktım.

Şarap kadehini neredeyse ağzına kadar doldurdum ve şişeyi komodinin üzerine bıraktım. Elimde kadehle sırtımı yatak başına yasladım ve şişenin yanındaki telefonumu aldım. Moralim bozulduğunda dinlediğim rock şarkılarından oluşan bir çalma listem vardı, onu açtım. Yalnız başıma içiyor ve Bon Jovi'ye eşlik ediyordum. Acınasıydım. Pekâlâ, bunda yeni bir şey yoktu.

Üçüncü kadehimdeyken odalarımızın arasındaki kapı açıldı. Başımı telefonumdan kaldırdığımda Luca'yı eşikte durmuş, bana gözleriyle hançerler atarcasına bakarken buldum.

"Bu gece gösteri yok," deyip gözlerimi yumdum.

Birkaç saniyeliğine sadece sessizlik vardı, sonra bana doğru gelen çıplak ayakların boğuk sesini duydum.

"Alkol almak için çok gençsin, Isabella."

Kendimi engel olamayarak kahkaha attım. Ne ikiyüzlüydü ama. Gözlerimi açtım. Yatağımın kenarında duruyordu, kollarını göğsünde bağlamıştı ve dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. Saçı yine bağlıydı. Ne yazık.

"Yani bunu atmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıp başımla elimdeki kadehi gösterdim.

"Evet."

"Pekâlâ." Omzumu silktim. Gülümsedim. Ve sonra bardağın içindekileri yüzüne doğru fırlattım. "Başka bir isteğin var mı kocacığım?"

Luca bir an için gözlerini kapattı ama açtığında bana öyle bir öfkeyle baktı ki sarhoş olmasaydım muhtemelen altıma ederdim. Ayrıca boğazının yan tarafındaki, her zaman acayip seksi bulduğum damarı tık tık atıyordu. Ah, cidden öfkeliydi. Aniden atılıp ensemi kavradı ve burunlarımızı neredeyse birbirine değdirene kadar eğildi. Çenesini böyle sıkmaya devam ederse dişlerini kırmasından korkmaya başladım.

"Bana dokunmanı sağlamak için yapmam gerekenin bu olduğunu söylemeliydin." Çenemi yukarı kaldırdım. "Eğer bilseydim ilk gece yapardım."

Elini anında ensemden çekti. "Sen daha ergensin," diye kükredi. "Sana herhangi bir şekilde dokunmayı planlamıyorum."

"Eğer durum buysa, başka birini aramam gerekecek. İhtiyaçlarımı *karşılayacak* birini."

"Dene," diye fısıldadı. "Olacaklardan hoşlanmazsın." Gözlerinin parlaması beni gerse de geri çekilmedim.

"On dokuz yaşında olabilirim Luca ama ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Geceleri kendi elimle boşalmaktan daha fazlasını istiyorum." Yüzüne doğru eğildim. "Eğer ilgilenmiyorsan, ilgilenen birini bulurum. Ve sen de sorunumla ilgili herhangi bir şey yapmayacağından, beni reddetme hakkına sahip değilsin."

Luca kocaman gözlerle bana baktı, nefes alıp verişi daha da hızlandı ve burun delikleri genişledi. Sonra başını yana çevirdi. Yumruğunu yatak başına geçirdiğinde gürültülü bir ses çıktı.

"Peki," dedi sıktığı dişlerinin arasından ve odasının kapısına yöneldi. "Keyfine bak."

Kapıya doğru yürüdüğünde gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. En azından o odadan çıkana kadar. Başka birini becermeme izin vermeyi tercih ettiğine inanamıyordum. Kapıya vardığında

durdu, iki eliyle birden kapı çerçevesini kavradı. Başını eğdi ve bir süre o pozisyonda kaldı.

Mırıldanarak lanet okudu. Avcunu kapı pervazına geçirdiğinde odada bir güm sesi daha yankılandı. Birkaç defa daha sövdü, sonra dönüp bana doğru geldi.

İki uzun adımda yatağa ulaştı, uzun bir an boyunca yatağın ayakucunda durup bana baktı. Hızla bir nefes alıp içimde tuttum. Bekliyordum. Kalbim atmayı bırakmış gibiydi. Aniden öne eğildi ve elleri ayak bileklerimi kavradı. Ani bir hamleyle beni kendine çekti. Tuttuğum kadeh elimden kaydı ve yatağın yanındaki kalın halının üzerine düştü.

Luca'nın çenesindeki bir kas seğirdi. Eğilip geceliğimin kenarını kavradığında alnı kırıştı. Geceliğimi tek bir çekişle parçalarken kollarındaki kaslar dalgalandı. Kızgındı. Bu, her hareketinden ve çenesindeki kasları sıkıp bırakışından belliydi. Umurumda değildi. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum ve alabildiğim şekilde alacaktım. Her anını da sevecektim.

Yere diz çöküp bacaklarımı omuzlarına yerleştirdiğinde nefesim kesildi. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp nefes aldı. Alt dudağımı ısırdım. Islaklığımın dantel külotumu sırılsıklam ettiğini hissediyordum. Ağzıyla aramdaki tek engel külotumdu. Ancak onu çekmedi. Bunu yapmak yerine dudaklarını dantelin üstüne dayadı, tam üzerimdeydi ve nefesini verdi. Yatak örtüsünü sıkıp yataktan yukarı doğru kıvrıldım. Sadece sıcak nefesini hissederek neredeyse boşalacaktım. Avuçlarının pürüzlü derisi baldırlarıma sürtünerek belime doğru çıktı ve parmaklarını külotumun belinden kaydırdı. Kolları yine kasıldı ve başka bir yırtılma sesi daha geldi. Bir zamanlar külotum olan kumaş parçasını çekti ve bir saniye sonra dilini hissettim.

İlk yalaması yavaştı. Sataşıyordu. Titremeler vücudumu sarsarken yatak örtüsünü daha sıkı kavradım. Beni tekrar yaladı,

ardından dilini içime soktuktan sonra klitorisimi emmeye başladı. Zaten nefes nefeseydim ama parmağını da ekledi. İçimde baskının arttığını hissediyordum. İkinci parmağı da içime girince titreyerek gözlerimi yumdum. Tokasını çekip ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Saçını parmaklarımın arasında hissetmek, hayal edebileceğimin bile ötesindeydi. Saçları ya duştan ya da ona attığım şarap yüzünden hâlâ ıslaktı. Diliyle klitorisimde daire çizdi, ardından emdi ve aynı anda parmağıyla içimde bir şey yaptı. Bütün vücudum titremeye başlayınca yüksek sesle inledim. Kendimi hafiflemiş hissettim. Sanki havada süzülüyordum. Başparmağını dilinin yanında klitorisime bastırdığında ve biraz baskı uyguladığında patladım.

Bacaklarımı omuzlarından indirdiğinde hâlâ titriyorlardı. Vücudumun hiçbir kısmını hareket ettirecek enerjim kalmamıştı. Luca doğrulup kollarını dizlerimin altından geçirdikten sonra beni yatağın ortasına taşıdı.

Üstümü örtüp kulağıma fısıldamak için eğildi, "Eğer başka bir adamın sana dokunduğunu görürsem, ölür. Çok tatsız bir ölüm olur." Örtüyü omuzlarımda düzeltti. "Ve artık oranla oynamayacaksın. Senin tabirinle, sorununun çözülmesine ihtiyaç duyduğunda, bana gel. Bunu anlıyor musun, *tesoro*?"

"Evet," diye mırıldandım.

Başını sallayıp odasına yöneldi. Beni tatmin olmuş ve tamamen şoka girmiş bir halde bıraktı.

BÖLÜM yedi

Isabella

DÜN GECE OLANLARDAN SONRA LUCA'NIN SOĞUK tavrının biteceğini beklediysem büyük bir hata yapmış olurdum. Kahvaltı için alt kata indiğimde o çoktan Rosa ve Damian ile birlikteydi. Rosa son birkaç lokmasını ağzına tıkıştırdı ve annesiyle geçireceği gün için eşyalarını toplamaya odasına koşturdu. Luca ondan hemen sonra ayağa kalktı, yapacak işleri olduğunu söyledi ve ortadan kaybolarak Damian ile beni masada bıraktı.

Damian, Luca gözden kaybolduğu an, "İkinizin arasında neler oluyor?" diye sordu.

"Bir şey yok." Meyve suyumdan bir yudum aldım. "Neden soruyorsun?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. Damian hakkında fark ettiğim bir şey varsa, o da gözünden hiçbir şeyin kaçmadığıydı. Her zaman gülümseyip şakalaşarak soğukkanlı gibi görünse de gözleri ona ihanet edi-

yordu. Orada saf zekâ ve hesaplama gizliydi. Gamsız küçük kardeş rolünü epey iyi oynuyordu. Eğer rol yapma konusunda ben de bu kadar yetenekli olmasaydım gözden kaçırabilirdim.

"Kardeşime âşıksın," dedi.

Evet, kesinlikle düşündüğümden daha gözlemciydi.

"Ne olmuş yani?" diye sordum ve yemeye devam ettim. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Damian kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Ne zamandan beri?"

"Yıllardır." Omzumu silktim. "Beni ne ele verdi?"

"Kimsenin izlemediğini düşündüğün zamanlarda ona bakışın. Biliyor mu?"

"Hayır. Ve sen de ona söylemeyeceksin."

"Öyle bir niyetim yoktu. İlişkiniz benim sorunum değil. Ama neden ona söylemiyorsun?"

Açıklasam mı, açıklamasam mı diye düşündüm. Luca'ya âşık olduğumu zaten biliyordu. Belki ağabeyinin aptalca davranışları hakkında bir fikri olurdu.

"Çünkü bana vebalıymışım gibi davranıyor," dedim. "Aramızdaki yaş farkını aşamıyor. Beni bir çocuk gibi görüyor."

Damian, kahvesini bir kaşıkla karıştırmaya başladı, gerçi onu bir dakika önce bunu yaparken görmüştüm.

"Evet, bunun onun için nasıl bir sorun olabileceğini anlıyorum," dedi sonunda ve bana baktı. "Luca ve ben üvey kardeşiz. Luca bebekken annesi kendini öldürdü."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bunu bilmiyordum. Damian ile Luca'nın ebeveynlerinin aynı olduğundan emindim. Nasıl olur da bu konuyu hiç duymamış olabilirdim? "Peki. Bu benim durumuma nasıl yansıyor?"

"Luca'nın annesi babamızla evlendiğinde on sekiz yaşındaydı. Görücü usulü bir evlilikti," dedi Damian. "Babam kırk yaşındaydı."

Gözlerimi kapattım. Kahretsin.

"Bildiğim kadarıyla Luca'nın annesinin akli dengesi yerinde değildi," diye devam etti. "Bir Capo'nun karısı olmanın ya da kendisinden daha yaşlı biriyle evli olmanın getirdiği yükümlülüklerle başa çıkamadı. Babamız zor biriydi. Annesi gençti ve korunaklı büyümüştü. Sonunda baskı altında parçalandı."

"Peki, ağabeyin benimle evlenmeyi kabul ettiğinde ne bekliyordu? Ev arkadaşı gibi yaşayacağımızı, sonra da yeterince büyüdüğüme karar verdiğinde beni eş statüsüne alıp seks yapmayı mı?"

Damian irkildi. "Muhtemelen."

"O zaman onu bir sürpriz bekliyor."

"Onun üstüne çok gitme. Zaten kafasını epey karıştırmayı başardın. Luca tedirgin olduğunda uğraşılması beter biridir."

"Bir şeyi karıştırdığımı sanmıyorum. Hâlâ beni umursamıyor."

Damian kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Simona'yı korumasıyla birlikte yatakta bastığında ağabeyim ne yaptı biliyor musun?"

Meyve suyumu yuttum. "Onu aldattı mı?" Aklı başında kim Luca'yı aldatırdı?

"Luca korumayı kafasından vurdu ve Simona'yı gecenin ortasında çırılçıplak dışarı attı. Hizmetçiler bana neler olduğunu haber verince Luca'nın iyi olup olmadığını görmek için odamdan çıktım." Başını iki yana salladı. "Luca personele temizlik yapmalarını söyledi, yanımdaki kızı selamladı, üçüncü kata çıkıp yatmaya gitti. Sonraki sabah da yıllardır o kadar iyi uyumadığını söyledi."

"Yani?"

"Yani, dün gece evden bir hışımla çıktığını gördüğümde şaşkınlığımı hayal et. Neler olduğunu sorduğumda, 'Siktiğimin

kulübüne gitti,' dedi. Sonra da arabasına binip saniyeler içinde ortadan kayboldu." Damian kahkahalara boğuldu ve masadan kalktı. "Ağabeyimin bir kadının peşinden koştuğu günü görecek kadar yaşayacağımı hiç sanmıyordum."

Damian'ı gözlerimle takip ederken haklı olabilir mi diye merak ettim. Luca kıskanıyor muydu? Hem de beni?

"Malı denemeden hiçbir şeyi satın almıyorum Bogdan," dedim telefona ve masamdaki evrakları karıştırdım. Bütün sabahı şehir merkezindeki ofisimde geçirmiştim. Emlak işimizin nakit akışının üzerinden geçiyordum.

"Yirmi inçlik bir namlusu ve yivli gaz sistemi var. İnan bana, şeker gibi," dedi.

"Ne kadar?"

"Tanesi yedi yüz dolarken bile bildiğin kelepir," dedi. "Ama eğer beş yüzden fazla alırsanız, her biri için altı yüz elli yaparım."

"Tanesi altı yüz dolardan dört yüz tane alırım."

"Hayatta olmaz, Luca. Geçen yılın modelini o fiyata satıyorum."

"Pekâlâ. O zaman Dushku'ya sorayım. Belki o, bu fiyata çalışır."

"Arnavutlara gitmiyorsun!" diye bağırdı. "İki yıl önce tekelcilik konusunda anlaşmıştık."

"Ayrıca sipariş ettiğim malları teslim edeceğin konusunda da anlaşmıştık," dedim.

"Bu tek seferlik bir hataydı ve sen de hoşnutsuzluğunu çok açık bir şekilde gösterdin."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sayfayı çevirdim ve sonrakinde bulunan rakamların üstünden geçtim. "Altı yüz dolardan dört yüz parça alacağım. Ya da Dushku'ya giderim."

"Siktir git, Luca," dedi ve Romence bir şeyler mırıldandı. "Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Önce denemem için bir numune. Eğer beğenirsem devam ederiz. Bana on sandık daha el bombası gönder. Ayrıca Bogdan, eğer bir daha yanlış mal alırsam, işin biter. Anlaşıldı mı?"

Daha fazla Romence mırıldandı. "Fazlasıyla. Sevkiyat detaylarını teyit etmek için önümüzdeki hafta arayacağım." Bogdan ters ters konuşup aramayı sonlandırdı.

Ofis kapım tıklatıldı ve Donato içeri girdi. "Luca. Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var, Donato. Otursana." Başımı sallayarak masamın karşısındaki sandalyeyi gösterdim ve önüne evrak yığınını bıraktım. "Bu, emlak işinden gelen nakit akışı tablosu."

Çıktıyı alıp rakamları incelemeye başladı. "İyi görünüyor."

"Tek başına iyi ama silah satışlarından elde edilen gelire uymadığında öyle değil." Silah anlaşmalarından hesapladığım beklenen kârın olduğu kâğıdı aldım ve baktığı kâğıdın üstüne yerleştirdim. "Damian'ın tüm parayı aklayabilmesi için emlak fiyatlarının ikiye katlanması lazım. Adam'la oturun ve bize önemli yatırımlar yaratacak mülkler bulun. Damian yenileme masraflarıyla ayda en az beş milyonu aklayabileceğimi söylüyor."

"Tamam." Başını salladıktan sonra yan gözle bana baktı.

"Ne var?"

Genelde kötü haber verirken yaptığı gibi sandalyesinde kıpırdandı. Hiyerarşik olarak eşit konumda olsak da kimse onu ciddi bir oyuncu olarak görmüyordu. Hâlâ Capo rolünde olmasının tek sebebi, Don ile çocukluk arkadaşları olmasıydı. Do-

nato çok yaşlıydı ve asıl işi yapmak için fazla pasifti, o yüzden çoğunu ben yapıyordum ve o sadece uygulamayı denetliyordu.

"Barbini dün bana ulaştı," dedi.

"Peki Lorenzo ne istiyormuş?"

"Görevi devraldığındaki planlarını soruyordu."

Fazla sürmemişti. Lorenzo'nun harekete geçmesini bekliyordum ama Giuseppe görevden çekilene kadar bekleyeceğini varsaymıştım. "Tam olarak ne için planlar?" diye sordum.

"Aile işleri."

"Zamanı geldiğinde Aile'ye haber vereceğim. Şimdilik, Don'un istediği gibi hareket ediyoruz."

"Ah. Tamam. Ona bunu söyleyeceğim." Başını sallayıp alelacele ofisimden çıktı.

Telefonumu alıp bu sabah gelen cevapsız aramalarda göz gezdirdim. Isabella'nın adına gelince durdum. Beni iki defa aramıştı, ilki saat on gibiydi ve iki saat önce tekrar aramıştı. İki seferde de çalmasına izin vermiştim. Sandalyemde arkama yaslanıp başımı geriye yatırdım ve tavana bakarak onunla ne yapacağımı merak ettim.

Dün gece bana ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama tekrar yapmam mümkün değildi. Ayrıca o yirmi birine gelene kadar onunla seks yapmayacaktım. Kulağa saçma geliyor olabilirdi ama on dokuz yaşındaki birini becerme fikrini midem almıyordu. Karanlıkta yatakta yayılmış, elleri bacaklarının arasında öyle görünmüyor olabilirdi. Fakat sabah ışığında onu gördüğümde, uykusuzluktan gözleri hâlâ şişkin bir vaziyette daha da genç görünürken kendimi pisliğin teki gibi hissetmiştim. Bu çılgınlık hemen sona eriyordu. Odasında yaptığı şey, onu ilgilendirirdi. "Sorununun" çözülmesine ihtiyacı olduğunda bana gelmesini söylerken beni nasıl bir çılgınlık ele geçirdiyse, artık bitmişti. Odalarımızın arasındaki o kapıyı bir daha açmıyor-

dum. Eğer düzüşmek istiyorsa beklemek ya da başka birini bulmak zorunda kalacaktı. Umurumda değildi.

Masamdaki telefon çaldı.

"Efendim?"

"Bay Rossi," dedi sekreterim diğer taraftan. "Karınız burada."

Burada ne işi vardı? "İçeri yolla," dedim dişlerimin arasından ve kapıya doğru yürüdüm. Dışarı kısaca bir bakış attığımda bütün çalışanlarımın Isabella'ya aval aval bakmak için yaptıkları işi bıraktığını gördüm. Muhtemelen Magda'nın söylediğini duymuşlardı.

"İşinizin başına dönün!" Isabella'nın yaklaşmasını izlerken onlara bağırdım. Topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdıyordu. Göğsünü saran ve belinden aşağı dökülerek dizlerine kadar gelen beyaz, kolsuz bir elbise giyiyordu. Saçını başının tepesinde uzun, düz bir atkuyruğu yapmıştı ve yüzünü saklayan kocaman güneş gözlüğü vardı.

Önümde durdu, gözlüğünü çıkardı ve başını yukarı kaldırdı. "İyi günler, kocacığım."

"İçeri gir." Kenara çekilip geçmesine izin verdim ve kapıyı kapattım. "Koruman nerede?"

"Henüz bana koruma atamadın. Seni aramaya çalıştım ama aramalarıma cevap vermedin." Odamın köşesindeki kanepeye oturdu ve başını kaldırdı. "Bir anlaşma yaptık. Sen telefonlarımı açacaksın. Ben korumanı alacağım."

"Seni buraya Renato mu getirdi?" O ölü bir adamdı.

"Hayır. Korumam olmadan beni hiçbir yere götüremeyeceğini söyledi."

"Lanet olsun. Peki buraya nasıl geldin?"

"Taksiyle."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Arkasına yaslanıp gülümsedi. "Anlaşmamız için buradayım."

"Ne anlaşması?"

"Dün geceki anlaşma," dedi. Kalçasını kaldırıp elbisesinin eteğini yukarı çektiğinde bakakaldım. Bej rengi tangasını çıkardı. "Bir sorunum var. Ve çözmek için yardımın lazım."

Tangayı odanın ucuna fırlattığında masamın üstüne düştü.

"Fikrimi değiştirdim." Masamın etrafından dolanıp oturdum. Dantel kumaşı alıp ona geri attım. "Kendi elini kullanmana izin veriyorum. Eve git. Korumalardan biri seni bırakacak."

Bana gözlerini kırpıştırdı, tangayı alıp çantasına yerleştirdi. "Pekâlâ, dün geceden sonra kendi elimin yetmeyeceğine karar verdim."

Kapıya doğru yürüyüşünü izledim. Giderken telefonunu çıkardı, sonra da kulağına dayadı. "Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi omzunun üzerinden.

"Kimi arıyorsun?"

"Problem çözücüyü," dedi ve kapıyı açtı. "Selam Angelo. Bu öğleden sonrası için planın var mı? Harika, buluşalım—" Kapı kapanarak sohbetinin kalanını kesti.

Kapıya dik dik baktım ve kendimi sakinleştirmek için ona kadar saymaya başladım. Bir. Bırak onu gitsin. İki. Senin sorunun değil. Üç. Koltuğumdan fırladım, dışarı çıkarken neredeyse kapıyı menteşelerinden söküyordum ve bir kez daha yaptıkları işleri bırakan çalışanları görmezden gelerek açık alanı geçtim. Isabella'ya ulaştığımda kollarımı karnına dolayıp onu havaya kaldırdım. Onu çevirip ofisime geri taşıdım. Sırtı göğsüme dayalıyken ve ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanırken, kıçı her geçen saniye sertleşen aletime dayandı.

"Angelo, görünüşe göre bir işim çıktı, bugün gelemeyeceğim." Sanki tuhaf bir şey olmuyormuş gibi hâlâ telefonda konuşuyordu. "Evet, arayacağım. Söz veriyorum."

Onu bir daha kesinlikle aramayacaktı. Bundan emin olacaktım. Ofise girince ayağımla kapıyı kapattım ve topukları yere değene kadar vücudumdan kaymasına izin verdim. Bana bakmak için dönmeye yeltendi ama kollarımı daha çok sıkıp vücudunu benimkine çektim.

"Telefonu at," diye fısıldadım kulağına ve avuçlarımı aşağı kaydırıp kalçasına koydum.

Hızla aldığı nefesini duydum. Sonra da telefonun elinden düşmesine izin verdi.

"Çantayı ve gözlüğü de," derken ellerimi daha aşağı kaydırmaya devam ettim. Ellerim elbisesinin eteğini bulduğunda kumaşı baldırlarından yukarı çekmeye başladım. "Bakalım elim seninkinden daha iyi bir iş çıkaracak mı, hım?"

"Şüpheliyim," dedi ve parmağım içine girerken inledi.

Sağ elimi klitorisine yerleştirip yavaş, dairesel hareketlerle masaj yapmaya başladım. O sırada sol elimi kaydırıp tek parmağımı ıslak vajinasına soktum. Nefis kızının bana dayanma şekliyle boşalmaya hazırdım. Kontrolümü kazanmak için mücadele ederken bir iniltiyi bastırmayı zorlukla başardım.

Sol elimi daha da aşağı kaydırıp parmağımı çıkardım ve onun hayal kırıklığıyla tısladığını duydum. Tekrar içine ittikten sonra dikkatle bir parmak daha ekledim. Tanrım, sıkıydı. Yavaşça parmaklarımı kıvırdım ve klitorisindeki hareketlerimi hızlandırdım. Isabella nefes nefese kalmaya başladı ve ellerini indirdi, baskıyı artırmak için ellerini benimkinin üstüne yerleştirdi. Vajinasının duvarlarının etrafımda kasıldığını hissettim, o yüzden klitorisine daha hızlı masaj yaptım. Birkaç saniye sonra elimin her yanına boşalırken miyavlar gibi sesler çıkarmasından keyif aldım.

Dudaklarım çıplak omzuna değinceye kadar başımı eğdim ve kokusunu içime çektim. Vanilya kokuyordu.

"Yürüyebilir misin *tesoro*?" diye fısıldadım.

"Evet."

"Tamam. Hadi tuvalete gidelim." Parmaklarımı çıkarmaya yeltendim ama elini benimkinin üzerinde tutarak geri çekmemi engelledi.

"Henüz değil," dedi hırıltılı bir sesle, elimi daha sertçe bastırdı. Nredeyse kendimi kaybedip onu orada becermeme sebep olacaktı.

"Pekâlâ."

Serbest kolumu karnına doladım ve onu kaldırıp sol taraftaki banyoya doğru taşırken parmağımı içinde gömülü tuttum. Nefes alıp verişi sığlaştı, her adımda biraz takıldı. Banyoya ulaştık ve ufak lavabonun önünde durduk. Başımı kaldırdığımda aynadan gözlerimiz buluştu. Hangisinden daha çok hoşlandığıma karar veremedim. Yüzündeki kızışmış ifadeden mi, bana bakarken alev alev yanan kocaman gözlerinden mi, yoksa vücudum tepesindeyken elimin onun içindeki görüntüsünden mi?

Havluya uzanıp bacaklarının arasına yerleştirdim, parmağımı yavaşça çekip çıkardım, nefes alıp gözlerini kapatışını izledim. Onu temizledikten sonra havluyu lavaboya attım ve iki yanından tezgâhın kenarını kavradım. Çenem omzuna dayanana kadar başımı eğdim.

"Ee, çözdüm mü sorununu?" diye sordum. Gözlerimi aynada onunkilerden ayırmadım.

"Evet. Teşekkür ederim."

"Güzel. Eğer bir daha küçük Scardoni veledini aradığını yakalarsam oğlanın bacaklarını kırarım. Ellerini de. Bu açık mı?"

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ama cevap vermedi. Bak bak, bana meydan okumayı gerçekten seviyordu.

Elimi tekrar bacaklarının arasına sokup hâlâ hassas olan vajinasına hafifçe bastırdım. Nefesi kesildi. "Bu açık mı, Isabella?"

"Evet," diye soludu.

"Harika." Elimi çekip doğruldum. "Güvenliği arayacağım. Adamlardan ikisi seni eve götürecek."

Banyodan çıkıp masama oturdum ve güvenliği aramak için telefonumu elime aldım. Isabella iki dakika sonra dışarı çıktı. Elbisesi düzeltilmişti ve saçı artık dağınık değildi. Yerdeki eşyalarını almak için eğildiğinde bana çıplak kıçının manzarasını sundu. Sonra güneş gözlüğünü takıp kapıya yöneldi.

"Ellerinin ve ağzının üstümdeki hissi hoşuma gidiyor," dedi omzunun üzerinden. "Ama bunun yeterli olmadığını biliyorsun. Değil mi Luca?"

Cevabımı beklemeden beni orada bırakıp gitti. Arkasından kapıya öylece bakakaldım. On dokuz yaşındaki bir kız nasıl olup da kafamı sikip atmayı başarıyordu böyle?

Çalan telefonun sesine uyandım. Gözlerimi açıp tavana bakarak tamamen sertleşmiş aletimin sızısını görmezden gelmeye çalıştım. Her gece bana dadanan rüyanın sonucuydu. Isabella'nın üstüne tüm ağırlığımı veriyordum, aletim içine gömülmüştü. Bu öğlen ofisimde olanlardan sonra akşam gösterisini es geçeceğini düşünmüştüm. Geçmedi. Odasından gelen yumuşak iniltileri duyduğumda kendime hâkim olmaya çalıştım. Ve acınası şekilde başarısız oldum. İlk iniltinin üstünden iki dakika bile geçmeden Isabella'nın yatak odasına daldım ve yüzümün her yanma boşalana kadar o tatlı vajinasından ziyafet çektim.

Zil sesi kesildi, sonra tekrar başladı. Telefonu aldığımda ekranda Donato'nun adını gördüm. Köşedeki rakamlar sabahın üçünü gösteriyordu.

"Ne oldu?" diye sordum açar açmaz.

"Depodayım. Güvenlik görevlilerinden birini mühimmat çalarken yakaladık."

"Yani?"

"Onunla ne yapmamı istiyorsun?"

Şakaklarımı baş ve orta parmağımın arasına alıp sıktım, başımı iki yana salladım. "Öldür onu, Donato."

"Öldürmek mi? Emin misin?"

Tanrı aşkına. Bu herif nasıl olup da Capo olmuştu, asla anlamayacaktım. Ona hırsızı adamlardan birine öldürtmesini söyleyecektim, sonra fikrimi değiştirdim.

"Bir saat içinde orada olacağım," dedim ve telefonu kapattım.

Sinirimden kurtulmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Duşta su üzerimden akarken sızlayan aletimi kavramış ve Isabella'ya, kıçı tam önümde dururken, arkadan girip çıktığımı hayal etmiştim. Rahatlamaya ulaşmam çok sürmemişti. Mastürbasyon yapmama rağmen giyinip çıkarken hâlâ gergindim.

Silahları tuttuğumuz depoya vardığımda doğruca uzak köşede oturan adama yöneldim. Donato, korumalarımdan biriyle birlikte yanında duruyordu, ikisi de silahını herife doğrultmuştu. Donato'nun silahı nasıl tutacağını biliyor olmasıyla bile hayrete düştüm.

"Hırsız bu mu?" diye sordum.

"Evet." Donato başını salladı. "Gianni onu yakaladığında o—"

Bitirmesini beklemeden silahımı kılıfından çıkardım, hırsızın göğsüne doğrulttum ve dört defa ateşledim. Donato'nun nefesi kesildi ve geriye sendeledi. Adamın gömleğinin önünü ıslatan kana bakıyordu. Arkamı dönüp arabama yöneldim. Hâlâ tepem atıktı ve cinsel gerilim doluydum. Lanet olası kadın. Lanet olası.

BÖLÜM
sekiz

Isabella

MASANIN ORTASINDAKİ SU SÜRAHİSİNE UZANDIM. Gözümün ucuyla Luca'yı izliyordum. Son birkaç gündür morali bozuktu ama bu sabah itibariyle zirveye ulaşmıştı. Kahvaltıya indiğinden beri tek kelime etmemişti.

Neredeyse üç haftadır bu durumdaydık. Damian ve Rosa ile kahvaltı ediyorduk, sonra o işe gidiyordu. Her gün saat ikide ofisine gidiyordum, parmaklarıyla beni mümkün olan en iyi şekilde mahvediyordu ve akşamları odama girip usta diliyle beni yiyip bitiriyordu. Beni öyle iyi doyuruyordu ki sonrasında yapabildiğim tek şey derin bir uykuya dalmak oluyordu.

Ancak hiçbir şey değişmiyordu. Hâlâ gün içinde çoğunlukla varlığımı görmezden geliyordu. "Sorunlarımı çözmek" dışında bana hiçbir şekilde dokunmuyordu ve sabrım yavaşça tükeniyordu.

"Şehir merkezindeki ofisin sadece bir paravan mı, yoksa gerçek bir iş mi?" diye sordum bardağımı suyla doldururken.

"Gerçek," dedi başını kaldırmadan. Önündeki tabağa dikkatle odaklanmıştı. "Emlak işi, büyük miktarlarda para aklamanın en iyi yoludur," diye ekledi bir lokma aldıktan sonra.

"Peki ondan kim sorumlu?"

Damian yüzünde muzip bir gülümsemeyle, "Ah, o ben oluyorum," diye şakıdı.

Kaşlarımı kaldırdım. Daha yirmi üç yaşındaydı ve milyonları aklamaktan bahsediyorduk. Luca, kardeşinin yeteneklerine epey güveniyor olmalıydı.

"Sen de silah ticaretine dahil misin, yoksa sadece finansal kısmı mı hallediyorsun?" diye sordum.

Luca'nın başı hızla kalktı. "Silah ticareti işimizi nereden biliyorsun?"

"Lütfen." Alayla güldüm. "Hayatım boyunca nerede yaşadım sanıyorsun? Bir kayanın altında mı?"

"Sen Don'un torunusun. Günlerini dergileri karıştırarak, alışveriş yaparak ve spa merkezlerine giderek geçiriyor olmalıydın."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Spa merkezleri hiçbir zaman bana göre olmadı." Omzumu silktim. "Ayrıca Don'un torunu olduğum için on yaşımdan beri bu rol için yetiştirildim."

"Tam olarak hangi rol?"

"Bir Capo'nun eşi olmak," dedim ve sepetten bir kruvasan aldım.

"Alışverişe ya da spa'ya gitmek ve dergi karıştırmak dışında hiçbir şey yapmaması gereken biri yani."

"Maço bir huysuzla evlendirilmeyi beklemiyordum ama olan bu."

Masada karşımda oturan Damian, kahkahalara boğulurken boğazına kahve kaçtı. "Üzgünüm, ben sadece..." Kıkırdadı. "Maço huysuz." Tekrar güldü.

Başımı çevirdim ve Luca'yı kısılmış gözlerle beni izlerken buldum. "Bu öğleden sonra odanda kalmanı istiyorum."

"Neden?"

"Simona, Rosa'yı almaya geliyor ve benim katılmam gereken bir toplantım var. Karşılaşmanızı istemiyorum, hele de ben burada yokken."

Süte uzanıp Rosa için bir bardak doldurdum. Öncesinde yanına gittiğimde kendini iyi hissetmediğini ve odasında kalmaya karar verdiğini söylemişti. "Eski karını ısıracağımdan falan mı korkuyorsun?"

"*Senin* ne yapacağın konusunda endişeli değilim, Isabella."

Ah. Büyük, kötü eski karısının narin, genç karısına ne yapacağından endişe ediyordu. Ne de tatlıydı. Keşke yine sarhoş olsaydım, böylece suratına başka bir şey fırlatmak için kendime izin verebilirdim.

"Rosa'ya kahvaltısını götüreceğim, sonra da eski karın geldiğinde güvenli bir şekilde odama kapandığımdan emin olacağım." Rosa için hazırladığım tabağı aldım, arkamı döndüm ve merdivene doğru yürüdüm.

Damian'ın kahkahası arkamdan çınladı.

"Sana çay ya da başka bir şey getirmemi ister misin?" diye sordum Rosa'ya.

"Hayır," diye mırıldandı yastığına doğru.

"Belki bir doktor çağırmalıyız." Avcumu alnına dayadım ama ateşi yok gibiydi. "Dün değişik bir şey yedin mi?"

"Hayır."

"İshal var mı? Miden bulanıyor mu?"

"Hayır, sadece karnım ağrıyor. Ben iyiyim."

Yatağın kenarına oturup omzunu hafifçe sıktım. "Peki, bunun annenin gelişiyle hiçbir ilgisi yok mu?"

"Ona Simona dememi istiyor," dedi. "Ve onunla gitmek istemiyorum. Beni hep alışveriş merkezine götürüyor. Çok sıkıcı."

"Peki, seni parka götürmesini isteyebilir misin? Ya da sinemaya? Ona ne dersin?"

"Kirlendiğim için parklardan nefret ediyor. Gözlerini acıttığı için film izlemeyi sevmediğini söylüyor. Ben burada kalmak istiyorum."

"Burada da sıkılacaksın."

"Sıkılmam. Clara'yı arayabilirim. Bir dahaki gelişinde Tomas'ı da getireceğini söyledi."

"Tomas kim?"

"Kedisi. Kısa bir tasması var, o yüzden bahçede onu gezdirebiliriz. Ve Grace de bize sandviçler yapar."

"Simona'yla gitmek istemediğini babana söyledin mi?"

"Hayır. Anlamaz."

"Elbette anlar. Onu yukarı çağırmamı ister misin?"

"Olur."

Başımı sallayıp telefonumu aldım ve Luca'yı aradım.

"Ne?" diye böğürdü.

Tam bir kibarlık abidesi. "Lütfen yukarı gel. Rosa seninle konuşmak istiyor."

"Tam arabama varmak üzereyim."

"O zaman geri dön ve kızınla konuşmaya gel. Önemli."

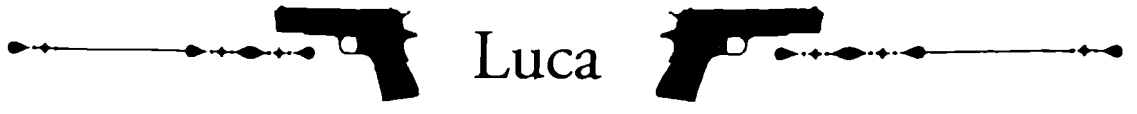
Telefonu kapatıp Rosa'nın sırtını sıvazladım. "Geliyor. Eğer bir şeyi yapmak istemiyorsan daima babana söylemelisin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Ben odamda olacağım. Eğer ihtiyacın olursa yanıma gel. Eğer istersen daha sonra aşağıda bir şeyler izleyebiliriz. Ya da arkadaşını arayabiliriz. Anlaştık mı?"

"Tamam."

Tekrar omzunu sıktım ve odasından çıktım.

Luca

"O senin annen, *piccola*." Elimin tersiyle Rosa'nın yanağını okşadım. "Onunla biraz zaman geçirmelisin."

"İstemiyorum," diyerek bana baktı. Gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yapıyordu ama burnunun hafifçe kırışmasını gördüm ve kaçak bir damla yanağından kaydı. "Lütfen beni onunla gitmeye zorlama."

"Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam, Rosa," dedim ve onu kollarımın arasına aldım. Rosa burnunu çekip kollarını boynuma doladı, yüzünü boynuma gömdü. Bunu yapmayı hep seviyordu, bebekken bile.

"Söz mü?" diye fısıldadı.

Çenesini tutup başını yukarı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Söz veriyorum."

"Simona beni almak ve onunla yaşamaya zorlamak için bir yazı yazacağını söyledi. Onunla yaşamak istemiyorum baba."

Elim yumruk oldu. "Sana öyle söyledi demek?"

"Evet."

"Bu doğru değil, Rosa. Kimse seni benden alamaz. Sadece sana kendi istediğini yaptırmaya çalışıyor."

"Niye onunla bir yerlere gitmemi istiyor ki? Beni sevmiyor. Neden sadece... gidemiyor?"

Bazen Simona'yı öldürüp işi bitirebilmeyi diliyordum ama Rosa'ya bunu yapamazdım. Simona hâlâ onun annesiydi. Kızımın yüzünü göğsüme dayadım ve kolumu sırtına doladım. "Seni kendi tarzında seviyor, Rosa. Sadece nasıl göstereceğini bilmiyor."

Simona'nın kendinden başka birini sevebileceğini sanmıyordum. Bazen onunla evlenmeden Rosa'yı mı almalıydım diye merak ediyordum ama çocuğumun, benim gibi annesiz büyümesini istememiştim. Simona'nın değişeceğini düşünmüştüm, o yüzden de Rosa'nın iyiliği için kalmıştım. Değişmedi.

"Clara'yı arayıp çağırabilir miyim?" diye sordu göğsüme doğru. "Grace'ten bize ton balıklı sandviç yapmasını isteyebiliriz. Ve tarçınlı, zencefilli kurabiyelerden."

"Sadece bana da biraz bırakırsan. Geçen sefer Clara'yla ikiniz her şeyi yediniz."

"Damian amcam yedi! Sana da biraz bırakmasını söyledik ama şekerinin düştüğünü ve onlara senden daha çok ihtiyacı olduğunu söyledi."

Kahkaha attım. Niye şaşırmamıştım acaba?

"Isa benimle birlikte film izleyeceğini söyledi," diye ekledi Rosa ve gözlerime bakmak için geriye doğru çekildi. "Isa'dan gerçekten hoşlanıyorum, baba."

"Öyle mi?" Başparmağımı yanağında gezdirip gözyaşlarını sildim.

"Evet. Dün, tatilde bitirmemiz gereken bazı matematik problemleri üzerinde çalışıyordum ve bana yardım etmesini istedim. Bütün sabah benimle çalıştı. Isa çok zeki."

"Evet, öyle." Başımı salladım.

Bu gerçekti. Genç karım son derece zeki bir kadındı. Benimle oynama şekline hayran olmadan edemiyordum; günbegün,

geri adım atmadan ya da duruşunu bozmadan. Her geçen günle birlikte, direnmeyi sürdürmek daha da zorlaşıyordu. Bazen kendimi onu izlerken buluyordum. "Canı cehenneme" deyip onu kavramak ve ağzımı onunkine yapıştırmak için düşünüp taşınıyordum. Daha önce bir kadın için bu kadar deli olduğum bir zamanı hatırlamıyordum. Sanki derimin altına sızmış ve oraya kurulmuştu, geçen her günle bu daha da zorlaşıyordu. Her inatçı bakışı, her akıllıca karşılığı, çenesini meydan okurcasına her kaldırışı; tüm bunlar onun daha da derinlerime yerleşmesine katkıda bulunuyordu.

Çabucak başımı iki yana sallayıp Rosa'nın başını öptüm. "İşe gitmem lazım ama bana ihtiyacın olursa ara, hemen gelirim. Tamam mı *piccola*?"

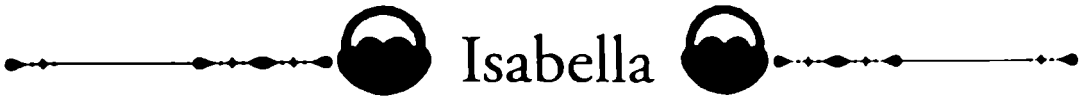
"Tamam." Başını salladı.

Rosa'nın odasından çıktığımda Isabella'yı alt katta, hizmetçilerden biriyle konuşurken buldum. Geldiğimi gördü ve ben onu bakışlarımla olduğu yere sabitleyemeden gözlerini kaçırdı. Sanki varlığım onun için hiçbir fark yaratmıyormuş gibi, hiç aksatmadan sohbetine devam etti.

"Simona'yı arayıp ziyaretini yeniden planlamasını söyleyeceğim," dedim geçerken.

"Ne hoş. Yani bu, öğleden sonra evde dolaşmamın güvenli olduğu anlamına mı geliyor?"

İğneleyici sözlerini duymazdan gelmeye karar verip kapıya doğru gittim. Isabella'nın Simona'nın karşısında durabileceğinden emin değildim, hele de eski karım tuhaf ruh hallerinden birindeyken. Ben yokken karşılaşmaları riskini almayacaktım. Simona sürtüğün tekiydi ve onun Isabella'nın canını yakabilecek bir şey söylediğini düşünmek midemi öfkeyle kaynatıyordu.

Isabella

Dünya ekonomisi kitabımı kapatıp masanın çekmecesine koydum. Önümüzdeki dönem alacağım derslerden biriydi. Buralarda yapacak bir işim olmadığından o zamanı ana konuların üzerinden geçerek ve derslerin başlayacağı zaman için kendimi hazırlayarak geçirmeye karar vermiştim. Kocamın, online öğrenci olarak üniversite okuduğumu bildiğinden şüpheliydim ve gün içinde ne yaptığımı hiç sormadığı için de bu bilgiyi ona hiç vermedim.

Luca'nın ofisine gitmeden önce duş alıp üstümü değiştirmek için banyoya giderken telefonum çaldı. Ekrandaki numara bahçe kapısındaki güvenliğin numarasıydı. Garip. Kimseyi davet ettiğimi hatırlamıyordum.

"Bayan Rossi," dedi telefonu açtığımda. "Bayan Albano burada. İçeri girmesine izin verilmesi için ısrar ediyor."

Luca'nın eski karısı burada ne halt ediyordu? Ziyaretini yeniden planlayacağını söylemişti.

"Luca'yı aradın mı?" diye sordum.

"İki defa. Cevap vermiyor."

Tipik. "İçeri al, Tony," deyip odamdan çıktım ve merdivene yöneldim.

İkinci katın sahanlığındaki büyük aynanın önünden geçerken yansımama bir göz attım ve inledim. Eğer Simona'nın geleceğini bilseydim başka bir şey giyerdim. Belki kot pantolon ve beyaz bir bluz. Ve topuklu ayakkabı. Şu an kocamın ilk karısını açık mavi eşofman altı ve onunla uyumlu tişörtle karşılayacaktım. Üstelik göğsümün her yanında Hello Kitty resimleri vardı. Yalınayaktım. Ne hoş.

Tiz bir sesle bağırıldığını duyduğumda ön kapıya giden yolu yarılamıştım. Dış kapı açıldı ve uzun boylu, sarışın bir kadın içeri daldı. Topuklu ayakkabıları yerde tıkırdıyordu. Güvenlik görevlimiz onun peşinden koşturdu.

"Ona dışarıda beklemesini söyledim, Bayan Rossi," dedi. "Dinlemedi."

"Sorun değil, Emilio." Başımı salladım ve bakışlarımı *eskiden* Rossi olan Simona Albano'ya çevirdim.

Simona'yı farklı sosyal etkinliklerde defalarca görmüştüm. Onu kaçırmak imkânsızdı. Her defasında karnımın orta yerinde delici bir acı hissetmiştim. Ona öyle çok gıpta etmiştim ki. En son altı ay önce görmüştüm ve o zamandan bu yana dudakları iki katına çıkmıştı, göğüsleri daha büyüktü, en az beş kilo vermişti. Siyah puantiyeleri olan bej rengi, pahalı elbisesinin içinde bir elbise askısı gibiydi.

Elini kalçasına dayayıp beni baştan aşağı süzdü, gözleri birkaç saniyeliğine göğsümdeki Hello Kitty resminde takılı kaldı ve kahkahalara boğuldu.

"Yüce Tanrım, genç olduğunu biliyordum ama Luca'yı bir çocukla evlendirdiklerini hiç bilmiyordum." Bana küçümseyici bir gülümsemeyle baktı.

"Ne istiyorsun Simona?"

"Sen Bayan Albano diyeceksin."

"Evime davetsiz geldin," dedim. "Sana canım ne sikimi demek istiyorsa onu derim."

Simona gözlerini kırpıştırdı, biraz afallamış görünüyordu. Beni küçümsemeyi denedi ama tek yapabildiği botoksla doldurduğu dudaklarını büzüştürmek oldu. "Rosa'yı almaya geldim."

"Rosa gitmek istemiyor. Luca bana seni aradığını ve yeniden plan yaptığını söyledi."

"Fikrimi değiştirdim. Kızım nerede? Onu alışverişe götüreceğim."

"Luca'dan izin aldın mı?"

"Ondan izin falan almama gerek yok," diye patladı.

"Tabii ki var. Tüm velayet haklarını ona vermek için imza attın. Rosa, babası söylemediği sürece gitmiyor."

Simona'nın gözlerinde öfke parladı. Tam önümde durana kadar iki adım ileri çıktı ve dudaklarının alaycı bir şekilde gerilmesi yüzünü güzelden grotesk bir şeye dönüştürdü. "Bana kızımı getir! Hemen şimdi!"

"İyi günler, Simona." Kapıda bekleyen Emilio'ya döndüm. "Lütfen ona arabasına kadar eşlik et ve mülkten ayrıldığından emin ol. Tony'ye söyle, Luca'dan izin almadığı sürece kapıdan geçmesine izin verilmeyecek."

Arkamı döndüğüm sırada bir el, kolumun üst kısmını kavradı. "Ne cüretle beni dışarı atarsın? Burası benim evimdi!"

"*Evindi.* Geçmiş zaman." Önce eline, sonra tekrar gözlerine baktım. "Çek ellerini üzerimden."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, seni küçük orospu?" diye bağırıp beni sarsmaya başladı.

Şiddet yanlısını biri değildim. Sorunlarımı konuşarak çözmeye inanırdım ama kimsenin beni sarsmasına izin verecek değildim. Hele de kocamın eski karısının. Başımı eğip bantlı sandaletlerinden görünen ayak parmaklarına baktım, sonra da sağ topuğumu tüm gücümle o parmakların üstüne indirdim. Simona çığlık atıp kolumu bıraktı. Bu fırsatı saçını avuçlayıp başını geriye doğru çekmek için kullandım. Tekrar çığlık atıp yüzümü tırmalamaya çalıştı ama arkasına geçtim ve saçını daha çok çekerek sırtını daha da gerdirdim.

"Bir daha sakın bana dokunmaya cüret etme!" diye bağırıp onu Emilio'nun ağzı beş karış açık halde beklediği kapıya

sürükledim. "Çıkar onu dışarı." Simona'nın saçını bıraktım, arkamı döndüm ve mutfağa yöneldim. Şekere ihtiyacım vardı çünkü artan adrenalinim geri çekiliyor ve bacaklarım titremeye başlıyordu. Merdivenin yanından geçerken bir kıkırtı duydum ve başımı kaldırdım. Damian korkuluğun yanında, önünde telefonuyla duruyordu.

"Onu bir yerde paylaşmayı düşünme bile. Ciddiyim, Damian."

"Özel kız dalaşı video koleksiyonum için." Sırıtıp koridorda kayboldu.

Luca

Telefonum ekranda Damian'ın adını göstererek çaldı. Masamda durduğu yerde çalmasına izin verdim ve kontrol ettiğim emlak listesini okumaya devam ettim. Haklıydı. O daireleri satmak doğru karardı. Eğer bekleseydik yüzde on kaybetmiş olurduk. Muhtemelen, "Sana demiştim," demek için arıyordu. Ruh halim ona uygun değildi. Saat neredeyse iki buçuğa geliyordu ve Isabella hâlâ gelmemişti. Ya Scardoni itine gitmeye karar verdiyse? Zil sesi durduktan birkaç saniye sonra tekrar başladı.

Sövüp telefonu aldım. "Meşgulüm, Damian."

"Simona geldi."

"Ne? Ne zaman?"

"Az önce gitti."

"Ziyaretini önümüzdeki haftaya ertelemeye karar vermiştik." Avcumu masaya yapıştırdım. "Ayrıca ben yokken evime gelmemesi gerektiğini biliyor."

"Evet, şey, Simona'yı biliyorsun."

"Ne oldu? Rosa'yı aldı mı?"

"Hayır. Isabella ona izin vermedi. Senin iznin olmadan Rosa'yı hiçbir yere götüremeyeceğini söyledi."

"Siktir. Karşılaştılar mı?"

"Evet. Hoş değildi."

Sandalyemden kalkıp telefonu sıktım. "Simona ona ne yaptı?"

"Sakinleş. Her şey yolunda."

"Bana sakinleşmemi söyleme." Masadan cüzdanımı ve araba anahtarımı alıp ofisten apar topar çıktım. "Yoldayım."

"Isa iyi. Rosa ile birlikte *Gelinliğe Evet De* izliyor."

"Bana yalan söyleme, Damian. Simona orada olmadığımı biliyordu ve bir amaçla geldi. Eski karımı çok iyi tanıyorum."

"Tüm dalaşı kaydettim. Sana bir video gönderiyorum."

"Kayıt mı ettin? Neden onun yerine o kaltağı dışarı atmadın?"

"Isa yardımıma ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu." Kahkaha attı. "Onu kendisi dışarı attı."

"Ne?" Yaklaşırken arabamın kumanda düğmesine bastım. Tam kapı koluna uzanırken kilit açıldı.

"Sadece izle, Luca." Damian aramayı sonlandırdı.

Arabama bindim ve Damian'm gönderdiği videoyu oynattım. Simona'nın Isabella'nın kolunu tuttuğu kısma geldiğimde direksiyonu kavradım, sonra aşağı uzandım ve arabayı çalıştırdım ancak sadece iki saniye sonra motoru durdurdum. Ufak tefek karımın, kendisinden bir baş daha uzun eski karımı tutuşunu ve saçından kapıya doğru sürükleyişini gittikçe artan bir hayretle izledim. Video, onun rahatça koridorda ilerlemesiyle sona erdi.

Videoyu tekrar oynattım ve sonra bir kez daha. Gülümseyerek koltuğumda geriye yaslandım ve başımı iki yana salladım. Küçük yaramaz. Arabadan çıktım, Simona'yı arayıp ziyaretiyle

ilgili ne düşündüğümü söylemek niyetindeydim ki telefonum tekrar çaldı. Ekranda Francesco'nun adı belirdi. Isabella'nın babasından sık telefon almazdım.

"Francesco? Neler oluyor?"

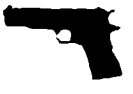
"Don az önce hastaneye yatırıldı," dedi. "Bir kalp krizi daha."

"Siktir. Kötü mü?"

"Evet. Isa'yı buraya getirebilir misin? Ona henüz söylemedim. Kendi başına gelmesinden korktum."

"Elbette."

Bana adresi vermesinin ardından direksiyonun başına geçtim ve gazı kökledim.

Isabella'yı tam da Damian'ın söylediği şekilde buldum; kütüphanede Rosa ile birlikte televizyon izlerken. Sol kolu kanepenin arkasına dayalıydı ve yaklaştığımda dirseğinin üst kısmında kırmızı bir iz fark ettim. Eğer Simona karıma bir daha bir adım bile yaklaşmaya cesaret ederse onu öldürecektim. Hiç düşünmeden uzanıp elimin tersiyle cildini okşadım. Isabella gözlerinde şaşkınlıkla başını kaldırdı ve elimi çabucak çektim.

"Gidip çantanı al," dedim ve Rosa'nın başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Arabada seni bekleyeceğim. Gitmemiz gerek."

"Nereye?"

"Hastaneye. Büyükbaban bir kalp krizi daha geçirmiş."

Bir saniyeliğine bana bakakaldı, sonra kanepeden fırlayıp koşarak kütüphaneden çıktı. Üstünü değiştirmesini veya biraz

makyaj yapmasını bekliyordum ama daha ben ön kapıya varmadan çantası ve ayakkabılarıyla aşağı koştu.

"O nasıl?" diye sordu arabaya bindiğimizde.

"Bilmiyorum. Baban sadece adresi verdi ve kapattı. Oraya vardığımızda soracağız."

Başını sallayıp arkasına yaslandı, kucağındaki çantasını sımsıkı tutuyordu.

Hastaneye ulaşmamız yarım saat sürdü, park yeri bulmamızsa beş dakika daha. Arabayı park eder etmez Isabella dışarı çıkıp girişe doğru koşturdu. Peşinden koştum ve yanına vardığımda elini tuttum. "Bana yakın dur."

Isabella birleşmiş ellerimize baktı, başını salladı ve onu içeri götürmeme izin verdi. Lobiye girdiğimizde bekleme salonundaki insanları inceledim. Şüpheli bir şey fark etmediğimde danışma masasına gidip yönü sordum.

Hemşirenin tarif ettiği hastane birimine yaklaştığımızda, Isabella elimi daha da güçlü tuttu. Bir köşeden döndüğümüzde koridorun sonundaki kapının önünde bekleyen iki adamı ve onların karşısındaki sandalyede oturan Isabella'nın babasını gördüm. Isabella anında elimi bırakıp ona doğru koştu.

Babası kulağına bir şeyler söylerken Isabella onu kucakladı, muhtemelen büyükbabasının durumuyla ilgili bilgi veriyordu. Isabella'nın kendini salıp ağlamaya başlamasını bekledim. Bunun yerine başıyla onayladı, Francesco'nun yanındaki sandalyeye oturdu ve önündeki kapıya gözlerini dikti. Dışarıdan bu kadar derli toplu görünmesi beni hayrete düşürdü çünkü içinde kafayı yediğini biliyordum. Hastaneye gelirken gözlerindeki korkuyu saklayamamıştı. Yerim yanıydı, orada oturup elini tutmalıydım ama doğru hissettirmedi. Hoş karşılamayacağından emindim. Ona gösterdiğim soğukluktan sonra. Ciddi anlamda pisliğin teki gibi davranıyordum.

Isabella, kendisinden on yaş büyük Simona'dan çok daha olgun davranıyor gibiydi. Damian bana bugün ikisinin karşılaştığından bahsettiğinde, eve vardığımda Isabella'yı odasında ağlarken bulacağımı varsaymıştım. Yerinde sağlam biçimde duracağını asla hayal etmezdim. Damian'ın videosu beni haksız çıkarmış ve onun gayet iyi üstesinden geldiğini göstermişti. Genç karımın sürprizlerle dolu olduğu ortaya çıkmıştı. Onu kendimden uzak tutmaya devam etmekte zorlanıyordum. Her seferinde bana karşı duruşunu seviyordum. Asla geri adım atmıyor ve benimle orta yolu buluyordu. Günler geçtikçe, benim başlattığım kayıtsızlık oyununu oynamayı sürdürdükçe, onun için daha da delirmeme sebep oluyordu. Belki de kendimi tutmayı bırakmalı ve onu yarınlar yokmuşçasına becermeye başlamalıydım. Deneyimi yok değildi. Davranış şeklinden o kadarı barizdi. Bunun farkına varmak beni öfkelendiriyordu. Daha önce seks yapmış olmasını niye umursuyordum? Bu aptalca, ona dokunan her erkeği bulup boğma dürtüsüyle ne halt edecektim? Belki de onun öngörülmez davranışı beynimi karıştırıyordu. Aletimi patlayacak noktaya getirene kadar beni kızdırıyordu, sonraki andaysa "küçük sorununu" çözecek bir sonraki ahmak için beni kenara itmeye hazır bir halde buz kraliçesine dönüşüyordu.

Don'un odasının kapısı açıldı, Isabella'nın annesi ile kız kardeşi dışarı çıktı. Birkaç kelime konuştular, sonra Isabella içeri yöneldi ama öncesinde benden tarafa hızla bir bakış attı.

Yüce Tanrım, çok yaşlı görünüyor.

Odaya girip de büyükbabamın yataktaki narin halini gördüğümde aklımda beliren ilk cümle buydu. Onun bu görüntüsünü, çocukluğumdan hatırladığım haliyle bağdaştıramıyordum. O hep iriyarı, uzun boylu, kalın sesli ve hükmeden varlığı olan bir adamdı. Daima çok güçlü görünürdü. Ta ki kalbi onu yarı yolda bırakmaya başlayana kadar.

"Isi, gel buraya *stella mia*," dedi.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturup elini tuttum. Öyle hafif ve kırılgan hissettirdi ki. Bir şey söylemek istedim ama kelimeleri bulamıyor gibiydim.

"Büyükanneni ne kadar anımsattığını sana hiç söyledim mi?" Güçsüzce gülümsedi. "Aynı iri gözler. Bu kadar ufak tefek birinin taşıması için çok büyük görünen aynı kırılmaz ruh."

Veda ediyormuş gibi konuşuyordu ve gözyaşlarımı dizginlemekte zorlandım. O yüzden dökülmelerine izin verdim.

"Ağlama, Isi. İyi bir hayatım oldu ve artık gitme vaktim geldi. Şimdi güçlü olmalısın, *stella mia*, çünkü ben gittiğimde kıyamet kopacak. Luca'nın sana ihtiyacı olacak. Özellikle de Bruno Scardoni'nin yarattığı karmaşa konusunda."

Başımı iki yana salladım ve iç çektim. "Luca'nın kimseye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, Nonno. Kendi başına gayet iyi idare ediyor."

"Erkekler bazen inatçı olabiliyor. Ve senin kocan şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı kişi." Elini kaldırıp yanağımı okşadı. "Bir itirafta bulunacağım, Isi. Umarım sana daha önce söylemediğim için bana kızmazsın."

"Sana asla kızamam, Nonno. Bunu biliyorsun."

Koyu renkli, hafif buğulu gözleriyle beni süzdü, sonra gülümsedi. "Biliyordum, Isi," dedi. "Yıllardır biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Luca'ya âşık olduğunu. Görebildiğim kadarıyla hâlâ da öylesin."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "O korumaya ödeme yaptım. Luca'nın Simona ile yatakta yakaladığı korumaya. Zaten önceden de onu aldatmıyor değildi ama yakalanmamak için çok dikkatliydi."

"Nonno!"

"Luca iyi bir adam. Ve onu senin için istedim." Gülümsedi. "Bu yüzden, onu aldığından emin oldum, *stella mia*."

Ağlamaya başladım.

"Barbini onunla yüzleşecek, Isi. Lorenzo benim önümde bir şey söylemedi ama yüzünde gördüm. Luca'ya dikkatli olmasını söyle."

"Söyleyeceğim," dedim gözyaşlarımın arasından. "Ama sen iyi olacaksın, Nonno. Babam seni ameliyata alacaklarını ve doktorların kalbini düzelteceğini söyledi. Henüz hiçbir yere gitmiyorsun."

"Seni seviyorum, *stella mia*."

Arkamdaki kapı açıldı ve iki hemşire içeri girdi. Büyükbabamın elini sıktım ve yanağından öptüm.

"Ben de seni seviyorum," deyip gözyaşlarımı sildim. "Ameliyattan çıktığında dışarıda bekliyor olacağız. Tamam mı?"

"Tamam."

Odadan çıktım ve annemin omzunda inleyen Andrea'nın yanına oturdum. Babam ayakta duruyor, bizden birkaç adım ötede, sessizce doktorla konuşuyordu. Başımı sağa çevirdiğimde, Luca'nın uzun koridorun en ucunda durduğunu ve omzunu duvara yasladığını gördüm. Gidip onunla konuşmalıydım ama titreyen bacaklarımın üzerinde o mesafeyi aşmayı başarabileceğimi sanmıyordum. Çantamdan telefonumu çıkarıp numarasını tuşladım ve telefonu açmasını izledim.

"Ameliyat birkaç saat sürecek. Kalmana gerek yok," dedim. "Yapacak işlerin olduğunu biliyorum."

"Kalıyorum, Isabella."

Telefonunu kaldırdı ve yerinde kalıp bana baktı. İç geçirerek başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Luca

Asansörün yönünden aceleci adım seslerinin geldiğini duydum ve başımı kaldırdığımda Lorenzo ve Orlando Lombardi'nin yaklaştığını gördüm. Don hastaneden çıkana kadar bekleyememişler miydi? Piç kuruları. Duvardan uzaklaşıp onlara doğru yürüdüm.

"Ne istiyorsunuz?" Önlerinde durup yollarını kapattım.

"Don'u görmeye geldik," dedi Lorenzo.

"Giuseppe ameliyatta. Haber aldığımızda sizi ararım."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun amına koyayım?" Lorenzo suratıma doğru bağırdı. "Onu görmemizi yasaklayamazsın." Sanki geçmesine izin verecekmişim gibi öne çıktı.

Kolunu kavrayıp onu durdurdum ve suratına yaklaştım.

"Bu kişisel bir mesele, Lorenzo. Şu anda senin ya da herhangi birinin Giuseppe'nin ailesini rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Gidin."

"Şimdiden Don'a mı dönüştün Luca?" dedi tükürürcesine. "Role girmek için bekleyemedin, değil mi? Bırak beni!"

"Tanrı aşkına, Lorenzo." Başımı iki yana sallayıp Orlando'ya döndüm. "Onu hastaneden çıkar, yoksa ben çıkaracağım. Gerçekten olay çıkarmak istemiyorum."

"Luca?" Arkamdan Isabella'nın sesi geldi. "Neler oluyor?"

"Dışarı. İkiniz de," dedim dişlerimin arasından ve Lorenzo'nun kolunu bıraktım. "Hemen şimdi."

Lorenzo ve Orlando asansörde gözden kaybolana kadar izledim. Sonra arkamda birkaç adım ötede duran Isabella'ya döndüm, kollarını beline sıkıca sarmıştı.

"Bağrışmalar duydum. Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece Giuseppe'nin nasıl olduğunu görmek için uğradılar. Merak etme."

Başını salladı ama hareket etmedi. Öyle ufak tefek ve öyle genç görünüyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı ona dolayıp onu kendime yapıştırdım.

"O iyi olacak, *tesoro*," dedim saçlarına doğru.

"Korkuyorum," diye fısıldadı göğsüme.

"Biliyorum."

"Annem kafayı yiyor. Dönsem iyi olacak," dedi ama beni bırakmadı.

Onu biraz daha sıktım. "Kimsenin gelip sizi rahatsız etmediğinden emin olmak için burada olacağım. Tamam mı?"

Isabella başıyla onayladı ve geri çekilip bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı ama gözyaşı yoktu. Bu kadar genç birinin nasıl bu kadar kontrollü olabildiğini bilmiyordum. Gözyaşlarını yalnızca iradesiyle uzak tuttuğundan emindim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ailesinin yanına geri döndü.

Doktor, akşam on bir sularında çıktı ve Isabella'nın ailesi adamın etrafında toplandı. Yüzlerindeki bakışlara bakılırsa, ihtimaller iyi değildi ama Don hâlâ hayattaydı. Sandalyelerine geri

döndüler. Bir müddet sonra Andrea ile Isabella'nın annesiyle babası ayağa kalkıp koridorda bana doğru yürümeye başladılar.

"O nasıl?" diye sordum Francesco'ya.

"Yoğun bakımda. Durum iyi görünmüyor. Eğer önümüzdeki yirmi dört saati atlatırsa yaşama şansı var." Kolunu karısının sırtına doladı. "Gidip bir şeyler yiyeceğiz. Isa'yla kalabilir misin?"

"Elbette. Ona da yiyecek bir şeyler getirin."

"Yiyemeyeceğini söyledi."

"Sen getir. Ben ona yediririm."

Onlar gittikten sonra Isabella'mn oturduğu yere doğru ilerledim ve önünde çömeldim. Bir an için, sandalyede uykuya dalmış olabileceğini düşündüm ama sonra gözlerini açtı ve bana baktı.

"Nasılsın?" diye sordum.

Cevap vermedi, sadece omzunu silkti ve gözlerini tekrar kapattı. Onu bu halde görmeye dayanamıyordum. Yenilmiş. Uyuşmuş. Gözlerinde boş bakışlarla. Uzanıp yanağını avuçladım ve gözleri açılıverdi. İşte oradaydı. Aradığım o kıvılcım. Başparmağımla cildini okşarken ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Yavaşça elini kaldırdı ve birkaç saniyelik tereddüdün ardından benim ona yaptığım gibi, o da benim yanağımı avuçladı. İç geçirip öne doğru eğildi, alnını alnıma dayadı.

"Seninle ne yapacağım ben Luca?" diye fısıldadı.

Yan taraftan bir yerlerden yaklaşan adım sesleri kulağıma geldi ve ebeveynleri ile birlikte Andrea'nın geri döndüğünü varsaydım ama ayağa kalktığımda öncesinde gelen doktoru buldum.

"Bayan Rossi," dedi doktor. Yüzünün her tarafında üzüntü vardı.

"Hayır." Isabella yanımda ayağa kalktı.

"Kalbi stabil durumda değildi," diye devam etti doktor. "Anesteziden çıktığı sırada kalbi durdu. Geri getiremedik."

"Hayır." Isabella elimi tutup sıktı. "Lütfen, hayır."

"Çok üzgünüm, Bayan Rossi. Büyükbabanız hayatını kaybetti."

Isabella sendeledi. Belinden yakalayıp onu kendime doğru çevirdim, elimi saçlarının arasına gömüp yüzünü göğsüme bastırdım. Annesi, babası ve kız kardeşi köşeden dönüp aceleyle bize doğru geldiler. Doktor onlarla yarı yolda buluşup haberi verdi. Isabella'nın annesi eliyle ağzını kapattı ve gözyaşlarına boğuldu. Başımı eğip Isabella'ya baktım. Minik elleriyle gömleğimi kavrıyor, sessizce akan gözyaşları göğsüme bir balyoz gibi iniyordu. Acısını almak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O yüzden sadece ona daha da sıkı sarıldım.

BÖLÜM dokuz

Luca

MEZARLIKTAN AYRILIRKEN YAĞMUR BAŞLADI. CENAZEYE iki yüzden fazla kişi katılmıştı ve çiseleyen yağmur sağanağa dönüşünce insanlar arabalarına doğru koşturdular. Isabella temposunu değiştirmedi ve başını eğip yanımda yürümeye devam etti. Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına yerleştirdim. Bir an için adımları duraksadı ve durup bana baktı. Taktığı kocaman güneş gözlüğü yüzünden gözlerini göremedim ama yanaklarının yağmur yüzünden ıslanmadığından emindim. En sonunda kendine ağlama izni vermiş gibiydi ama sadece etrafta hiç kimse yokken.

Arabanın kapısını açtım ve Isabella'nın sessizlik içinde arka koltuğa geçmesini izledim. İçeri girince diğer uca doğru kaydı ve başını pencereye dayadı. Bu sabahtan beri tek kelime etmemişti. Arabaya binip uzandım ve kolumu beline doladıktan sonra onu kucağıma çektim. Dudaklarından şaşkın bir ses çıktı ama karşı çıkmadı, sadece yanağını göğsüme koyup vücuduma

sokuldu. Atkuyruğu gevşemişti, o yüzden tokasını çekip çıkardım ve parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına gömüp kafatasına masaj yaptım.

Araba evin önünde durduğunda indim, Isabella'yı kollarımda içeri ve merdivenlerden yukarı taşıyıp odasına götürdüm. Üstünü değiştirmesini beklediğimden yatağının yanında bıraktım ama sadece ceketini ve güneş gözlüğünü çıkardıktan sonra yorganın altına girdi. Bu çaresizlik hissinden, durumu onun için biraz bile olsun kolaylaştıramamaktan nefret ediyordum. O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Dikkatle topuklu ayakkabılarını çıkardım, yorganı omuzlarına kadar çektim ve yatakta arkasına yattım. Kolumu onun büzüşmüş bedenine dolayıp onu kendime çektim. Nefes alıp verişi düzene girip en sonunda uykuya dalana kadar öyle kaldım.

Pencereden dışarı, batmakta olan güneşe bakarken kafamın içinde bir farkındalık oluştu. Karıma âşık mı oluyordum?

O on dokuz yaşında! diye haykırdı beynim.

Kolumu çabucak Isabella'nın belinden çekip kalktım ve odadan çıkarken kendimi o saçma fikri unutmaya zorladım.

Isabella

Son iki günü pek hatırlamıyordum. Hatırladığım şey, Luca'nın hastaneden ayrılırken beni arabaya taşıdığı ve beni yere indirmesini sağlamaya çalışsam da başarısız olmamdı. O ilk gece, odamdaki pencerenin altındaki kanepede uyumasını hatırlıyordum. Cenaze günü aklımda tamamen bir bulanıklık halindeydi. Yağmuru, Luca'nın bana arabada sarılması ve tamamen giyinik halde yatağa girmesi gibi gelişigüzel şeyleri

hatırlıyordum ama pek bir şey yoktu. Dün gece de kanepede uyuduğundan emindim ama ben uykudayken gitmiş gibi görünüyordu.

Açık pencereden gelen çim biçme makinesinin sesi düşüncelerimi işgal etti, sanki gürültüsü beynimi delip geçiyordu. Kalkıp pencereyi kapatmalıydım ama kendimi hareket ettiremedim. Onun yerine yatağımda uzanıp tavana baktım. Büyükbabam gitmişti. Bu gerçeği kavrayamıyordum. Bu sabah uyandığımda telefonuma uzanmıştım, onu arayıp nasıl olduğunu sormak istemiştim. Her sabah yaptığım gibi. Ancak bu defa, hatırladığımda elim telefona giderken yarı yolda kaldı.

Kimse yoktu, o yüzden ben de kendimi bıraktım ve sonraki bir saati hüngür hüngür ağlayarak geçirdim.

Büyükbabam beni şimdi şişmiş yüzüm ve kızarmış gözlerimle görse çok kızardı. Hayat bize ne verirse her zaman onunla başın dik ve çelikten bir omurgayla yüzleşmen gerektiğini söylerdi. Duvardaki büyük saate baktım. Akşam yediydi ve Luca'ya büyükbabamın Lorenzo'yla ilgili uyarısını hâlâ söylememiştim.

Yataktan çıktım ve yüzüme su çarpmak için banyoya gittim. Biraz daha iyi hissetmemi sağlayacağını umuyordum. Beş dakika sonra odamdan çıktım ve Damian'ı ofisinde bulmayı umarak ikinci kata indim.

"Isa?" Damian dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "İyi misin?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Luca ne zaman geri dönüyor? Onunla konuşmam lazım."

"Hiç bilmiyorum. Cuma günü Capo'larla bir toplantısı var, o yüzden yarım kalmış işleri tamamlamaya çalışıyor."

"Dört gün içinde ona bağlılık yemini mi edecekler? Hızlı olmuş."

"Lorenzo sıkıntı çıkarmaya başlıyordu," dedi. "Acele etmek zorunda kaldık."

"Ben de Luca'yla onu konuşmak istiyordum. Büyükbabam onu uyarmamı istedi. Başka kim var?"

"Ne demek istiyorsun?"

Damian'ın masasına yürüdüm ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Luca'nın Don olmasına karşı çıkan başka kim var? Ve kimler kararsız?"

Damian beni ilgiyle izledi, masadan bir kalem aldı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Bunu yanlış anlama ama niye soruyorsun?"

Gülümsedim. "Eğlendir beni."

"Orlando Lombardi karşı çıkıyor. Lorenzo'nun yanında yer aldı, Aile'nin silah ve kumar anlaşmalarını bırakması, tüm faaliyeti uyuşturucu işine aktarmasında ısrarcı. Luca hayır dedi."

"Uyuşturucu işinin büyük kısmı Bratva'nın elinde," dedim. "Araya girmek akıllıca olmaz, özellikle de Bruno Scardoni neredeyse Bianca'nın kocasını öldürecekken." Damian'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Evet, beni hafife alan ilk kişi o olmazdı. "Orlando Lombardi'yi aramalısın. Ona eğer Lorenzo onun her cumartesi sabahı ne yaptığını öğrenecek olursa bunun büyük bir talihsizlik olacağını söyle."

"Ne yapıyor peki?"

"Lorenzo'nun karısını, sözümona karısı düzenli manikür randevusuna gittiğinde, beceriyor," dedim. "Başka kim var?"

Damian kollarını göğsünde bağladı ve gülümseyerek arkasına yaslandı. "Santino D'Angelo kararsız."

"Pekâlâ, Santino hizmetçisi dışında birini becermiyor ve karısı bundan haberdar. Yazık," dedim. "Fakat en büyük oğlu, Dario, gırtlağına kadar borca batmış durumda. Arnavutlara."

"Kumar mı?"

"Evet. Elimdeki son bilgiye göre üç yüz bine yakındı ama o geçen aydı. Muhtemelen şimdi daha fazladır. Dario'nun, babası üzerinde büyük bir etkisi var."

"Eğer borcunu üstlenirsek, Santino'yu doğru tarafa yönlendirir mi?"

"Büyük ihtimalle," dedim. "Başka sorun?"

"Şimdilik yok." Öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. "Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Kesinlikle spa merkezlerinden ya da moda dergilerinden değil." Sırıttım. "Don'un pozisyonu, sadece işini iyi yapmakla ilgili değil. Seni sırtından bıçaklamak isteyenleri yakından izlemeyi de gerektiriyor ve insanları arzulanan yönde ilerletmek için bir sürü şantaj yapmak gerekiyor. Büyükbabam, Orlando Lombardi'nin şoförünü maaşa bağlamıştı, tabii Santino D'Angelo'nun hizmetçilerinden ikisini de. Her Capo'nun evinden en az bir kişi vardı ve işe yarayabilecek bir şey vermeleri için maaşlarının üç katını ödüyordu."

Damian'ın vücudu sözlerimle birlikte kasıldı. "Burada da birisi var mıydı?"

"Önceki bahçıvanınız."

"Domenico mu? Vaktinin yarısını Grace'in eteğinin altına girmeye çalışarak geçiren bunak mı?"

"Şey, buradayken kimin eteğinin altına girmeye çalıştığını bilmiyorum ama epey iyi bilgi sağlıyordu. Şimdi Franco Conti için çalışıyor."

"Başıma gelenler." Başını iki yana salladı. "Giuseppe'nin kendi küçük casus yuvası varmış."

"Evet. Büyükbabam hastalandığından, iki yıldır onlarla annem ve ben ilgileniyorduk. Yapmaya devam edebiliriz ama Luca'nın finansmanı üstlenmesi gerekecek."

"Onunla konuşacağım."

"Ayrıca Don pozisyonunu resmi olarak aldıktan sonra Aile'deki tüm önemli kişileri çağırması lazım. Şu andan itibaren bir ya da iki ay içinde olması iyidir."

"Ağabeyim partileri pek sevmez."

"Yine de bir tane düzenlemek zorunda kalacak. Bu beklenen bir şey."

"Luca'ya her türden bir sürü silah verebilirsin ve bir saat içinde bir alıcı bulur. Ama parti düzenleme konusunda hiçbir fikri yok."

"O zaman bana sahip olması iyi bir şey." Gülümsedim ve gitmek için ayağa kalktım. "Elli bin dolara ihtiyacım olacak."

"Bir parti için elli bin dolar mı?"

"Sona doğru yetmiş beş bine yakın olabilir ama biz şimdilik elliyle başlayalım."

Luca

Alanın karşısındaki hedefe bir mermi daha sıktım, ağırlığıyla birlikte dürbünün doğruluğunu da test ettim, sonra da tüfeği önümdeki derme çatma masanın üstüne yerleştirdim.

"Bu iş görür," dedim ve Bogdan'a döndüm. "Önceden kararlaştırdığımız gibi dört yüz tane alıyoruz."

"Depozitoyu her zamanki hesaba havale edebilirsin."

"Önümüzdeki üç sevkiyat için depozito yok."

"Ne? Yüzde yirmi peşinat olmadan sipariş almıyorum."

"Artık alıyorsun." Telefonumu çıkarıp arabama yürüdüm. "Ben gelecekteki siparişlerde herhangi bir karışıklık olmayacağına ikna olana kadar. *Ben* böyle çalışıyorum."

"O zaman lanet silahları unutabilirsin," diye bağırdı arkamdan. "Paramı görmeden hiçbir şey yüklemiyorum."

"Seninle iş yapmak bir zevkti, Bogdan," dedim arabama binip Damian'ı ararken. "Isabella nasıl?"

"Daha iyi. Bugün erken saatlerde onunla son derece ilginç bir konuşma yaptım."

"Ne hakkında?" Kontağı çevirdim, pencereme vuran Bogdan'ı görmezden geldim.

"Görünüşe göre, küçük eşin çok faydalı biri olabilir."

"Ne şekilde?"

"Büyük partini organize etme görevini üstlendi. Yetmiş beş bin harcamayı planladığına göre bu büyük bir olay olacak."

"Parti vermeyeceğim, Damian."

"Isa yapacağını söylüyor." Kahkaha attı. "Ayrıca bana üç yüz yirmi bin harcattı."

"Delirdin mi sen? Ne için? Bir saniye bekle." Bogdan'ın bir dakikadan fazladır vurup durduğu camı indirdim ve bakışlarımı ona diktim. "Evet?"

"Sadece önümüzdeki üç sevkiyat için, Luca." Parmağını bana dikti. "Ondan sonra, yüzde yirmilik peşin ödemeye geri döneceğiz."

"Pekâlâ. El bombalarımı unutma." Camı geri kapattım, Damian'ın sesini hoparlöre verip arabayı geri vitese taktım. "Parayı ne yaptın Damian?"

"Dario D'Angelo'nun Arnavutlara olan kumar borcunu ödedim."

Santino'nun oğlunun kumar problemlerinin bu kadar ciddi olduğunu hiç bilmiyordum. Neden onun borcunu ödüyorduk? Ah. Lanet olsun. "Bu, Santino'nun desteğini alacağımız anlamına mı geliyor?"

"Evet. Ve Lombardi de artık bir sorun olmayacak."

"Onun borcunu da mı satın aldın?"

"Hayır. Orlando'yu arayıp 'evet' demesini beklediğimizi, yoksa gelecekte malum bir 'manikür randevusunu' değiştirmek isteyebileceğini ilettim."

"Orlando manikür yaptırmıyor. Elleri kasap eli gibi."

"Hayır. Ama Lorenzo'nun karısı yaptırıyor. Isa'ya göre, iki cumarteside bir. Orlando, Lorenzo'nun karısını kim bilir ne kadar zamandır burnunun dibinde beceriyormuş." Güldü. "Karın ve annesi, Aile içinde lanet olası bir casus ağı yönetiyor. Her Capo'nun evinde biri var. Bizimki Domenica'ymış."

"Bütün gün mutfakta dolanıp duran şu yaşlı pislik mi?"

"Evet. Kadının tehlikeli biri, Luca."

Öyleydi. Düşündüğümden daha fazla şekilde.

Eve vardığım an merdivenden yukarı fırladım ve doğruca Isabella'nın odasına gittim. Ona bir nutuk atmak niyetindeydim. Ancak içeri girdiğimde orada değildi. Rosa'nın odasını aramak niyetiyle arkamı döndüğüm sırada duşun açıldığını duydum.

"Isabella." Banyo kapısına vurdum. "Konuşmamız gerek."

"Duş alıyorum. Bekleyebilir."

"Sonra duş alabilirsin." Kapıya tekrar vurdum. "Damian'la konuştum. Casusluk hobini şu andan itibaren bırakıyorsun."

"Rica ederim, Luca," diye bağırdı akan su sesinin üstünden. "Yardım etmekten mutluyum."

"Bu lanet olası bir oyun değil! Eğer birisi senin ve annenin yaptığı şeyden şüphe bile duyarsa bu iyi sonuçlanmaz!"

"Bu evde bağırılmasına izin olmadığını söyledin."

"Yeni kurallar." Avcumu kapıya geçirdim. "Kapıyı aç, yoksa kıracağım."

Su kapandı ve birkaç saniye sonra kilit döndü. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, devam etmeden önce kapının açılmasını bekledim. Açıldığındaysa tek yapabildiğim gözümü dikip bakmak oldu.

"Dinliyorum," dedim ve omzumu kapının pervazına dayayıp gözlerinin çıplak bedenimde gezinirken beni yiyip bitirerek büyümesiyle keyiflendim.

"Üstüne bir şey al." Sözleri zorlukla söylerken çenesinde bir kas seğirdi.

"Duşun ortasındaydım ve sen tiradını bitirdikten sonra devam etmeyi planlıyorum."

"Tirat mı?" Öne doğru bir adım atıp bana tepeden baktı. "Bu tirat değil, Isabella. Emir. Uysan iyi edersin."

Yüzüme odaklanmak için cidden kendini zorlamaya çalışıyordu ama birkaç saniyede bir gözleri aşağılarda dolanıyordu.

"Yoksa?" diye sordum.

Avuçlarını iki yanımdan kapı pervazına yerleştirdi ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Beni kışkırtma, Isa."

, Isa mı? Bunu ağzından kaçırdığına göre çok kızgın olmalıydı. Dudaklarım neredeyse kulak memesine değecek şekilde başımı kaldırdım. "Ama ben bunu yapmaktan zevk alıyorum," diye fısıldadım, sonra dilimin ucuyla kulağının kepçesini yaladım. "Hem de çok."

Derin bir nefes aldı. Sol tarafımdan garip bir çatlama sesi geldi ama onun bu kadar yakın olmasının keyfini çıkararak kıpırdamadım. Ona sokulup yanağımı yanağına bastırma ve parmaklarımı saçlarına gömme ihtiyacı beni canlı canlı yiyordu ama mücadele ettim. Bana kendi rızasıyla gelmesini istiyordum; o istediği için, ben onu çılgınca şehvete zorladığım için değil. Zaten şu anki haliyle sınırı zorluyordum.

Onun önünde çıplak durmak bir kumardı. Bir bakıma yenik düşmesini bekliyordum ama o hâlâ direniyordu. İnatçı, inatçı adam. *Beni görmen için ne yapmam gerekiyor, Luca? Seni evlendirdikleri kızı değil, çok uzun zamandır sana âşık olan kadını.* Daha fazla cephanem kalmamıştı. Eğer onu baştan çıkarmak için yaptığım onca şeyden sonra beni istemiyorsa denemeye devam etmenin ne anlamı vardı?

Başını hafifçe yana eğdi ve burnunun ucunun, boynumun yanına değdiğini hissettim. Onun nefesini dinlerken kalbim göğsümü dövmeye başladı ve vücudum hareketsizleşti. Vücudunun benimkinin üstünde olması ve ona dokunmaya cesaret edememem hüsranla çığlık atmak istememe sebep oldu. *Bir şey yap, kahrolası!*

"Duşuna geri dön Isabella," dedi ve bir kelime daha etmeden odasına giden kapıdan kayboldu.

Odalarımızı birleştiren, şu anda kapalı olan kapıya gözlerimi diktim ve bir nesneden bu kadar tutkuyla nefret etmenin nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Ah, o kapıdan ve temsil ettiği her şeyden nasıl da tiksiniyordum. İç geçirerek arkamdaki kapı pervazına yaslandım ve ancak o zaman fark ettim. Karşı tarafımdaki pervaz eğriydi, üst kısmı duvardan ayrılmıştı. Hasarı incelemek için yaklaştım ve elinin bulunduğu tahta parçasının yüzeyini parmak uçlarımla takip ettim. Sonrasında duşa yöneldiğimde yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

BÖLÜM

on

Luca

ÖNÜMDEKİ TEZGÂHI KAVRADIM VE LAVABONUN üstündeki aynada yansımama baktım. Bende bir sorun vardı. Tek açıklaması buydu.

Bu gece, Isabella'yı odasında çıplak bıraktıktan sonra arabama binmiş ve şehir merkezine sürerken aletim sertleşmekten patlamanın sınırındaydı. Bir eskort çağırıp bu işi halletmeyi planlıyordum. Yaklaşık iki saat sürdükten sonra eve geri döndüm ve duşta kendi elimle rahatlamayı buldum. Yine. Yan odadaki on dokuz yaşındakini düşünerek.

Damian mantıksız davrandığımı söylüyor ama korkumu anlamıyordu. Ben hassas bir adam değildim ve seksteki zevklerim, on dokuz yaşında bir kızın kabul edeceği bir şey değildi. Eğer kendimi bırakırsam, Isabella muhtemelen korkardı.

Simona'yla kendimi hep tutmak zorunda kalmıştım. Bir keresinde kendimi bıraktığımda benden iki hafta uzak durmuştu.

Evin içinde birbirimizin yanından geçerken bana korkmuş bir ceylan gibi bakmış ve kaçmıştı.

Aynı korkuyu Isabella'nın gözlerinde görmeyi hazmedebileceğimi sanmıyordum.

Beni bu kıza mıknatıs gibi çeken bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Sadece vücudu değildi. Kaldı ki vücudu her erkeğin ıslak rüyasıydı; incecik bir bele ve bu zamana kadar gördüğüm en muhteşem kıça sahipti. Tüm o keskin hatları ve kocaman gözleriyle peri gibi suratı da değildi. Kavrayamıyordum. Ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama bir sebepten, onu düşünmeden edemiyordum. Bu çılgınlığın geçeceğine kendimi ikna etmeye çalışıp duruyordum ama sadece daha da kötüleşiyordu.

Bir de hastalıklı kıskançlığım vardı. Koruması olarak Marco'yu atamamın iki sebebi vardı. Birincisi, sahip olduğum en güvenilir adamdı ve onun için kurşunun önüne atlamakta tereddüt etmezdi. İkincisi, elli iki yaşında olmasıydı. Yine de Isabella'nın onunla yalnız başına bir yere gitmesine izin vermekte her gün daha da zorlanıyordum. Birkaç gün önce, Donato ile buluşmak için çıktığımda Isabella ve Marco'nun çıktığını görmüştüm. Kendimi lanet arabama binmeye ve anında basıp gitmeye zorlamıştım, yoksa sırf onu Andrea'nın yanına götürebilmek için Donato'yu arayıp toplantıyı iptal edecektim.

Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne zaman kendimi kaybetmeye başlamıştım?

Yüzümü yıkadıktan sonra yatağa girdim ama uykum kaçtı. Kendimi karanlığa bakıp diğer odadaki küçük casusla ne yapacağımı merak ederken buldum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir kapının açılışının hafif sesini duydum. Vücudumu hareketsiz tutarak ve uykudaymışım gibi davranarak gözlerimi sadece hafifçe araladım. Isabella

odalarımızı birbirine bağlayan kapının eşiğinde duruyordu. Bir battaniye boynundan ayak parmaklarına kadar onu sarmalıyordu. Birkaç saniye orada kaldı, sonra parmaklarının ucuna basarak yatağıma geldi. Dikkatli bir şekilde yatağa çıktı ve yavaşça uzanıp sırtı bana dönük halde yanımdaki boş yere kıvrıldı.

Isabella

Luca uyanıp da beni yatağında bulunca kızacak mı diye merak ettim. Muhtemelen kızacaktı ama şu anda umurumda değildi. Saatlerce dönüp durmuş, uykuya dalmaya çalışmıştım ama gözlerim Luca'nın birkaç gecedir uyuduğu kanepeye kayıp durmuştu. İlk defa gelişinde hiçbir şey dememişti, sadece kanepenin üstüne bir yastık atıp uzanmıştı. Soyunmamıştı bile. Kanepe onun için fazla ufaktı ve muhtemelen rahat bile değildi ama bütün gece kalmıştı. Sabahları, ben uyandığımda gitmiş oluyordu. Ben de aynısını yapabilirdim, biraz burada uyur ve o beni fark etmeden önce odama geri dönerdim.

Arkamdaki yatak çöktü ve gözlerim açılıverdi ama hareket etmeye cesaret etmedim. Eğer uykuya daldığımı düşünürse belki beni kovmazdı. Belime bir kol dolandı ve sırtım onun sert göğsüne dayayana kadar beni kendine doğru çekti. Tek bacağını benimkinin üstüne atıp daha sıkı kavradı, kocaman vücuduyla benimkini sarmaladı. Zorlukla nefes alabiliyordum, beklenmedik hareketiyle fazlasıyla şoka girmiştim. Vücutlarımızı ayıran tek şey battaniyeydi ama yine de bana sızan sıcaklığını hissedebiliyordum, tabii sırtıma dayanan sert aletini de.

Hiçbir şey söylemedi, sadece arkamda hareketsizce yattı. Yavaşça uzandım ve elini tuttum, kalçamdan ayırıp battaniyenin

arasından geçirerek bacaklarımın arasına gelene kadar durmadım. Parmakları külotumun dantel kumaşının üzerinden bana sürtündü ve hızla bir nefes aldım.

"Bu akşam olmaz, *tesoro*," diye fısıldadı kulağıma. "Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı."

Elini çekmeye davrandı ama tutup vajinama daha sertçe bastırdım, bacaklarımı sıkarak onu olduğu yere sıkıştırdım. "Kontrolün hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin Luca?"

"Isa..."

"Cehenneme gidebilir." Kıçımı sert aletine bastırdım ve hırladığını duydum.

"Sen," külotumu çekiştirip aşağı sıyırdı, "ateşle oynuyorsun, *tesoro*."

Sert penisini arkama dayarken parmağı içime girdi. Nefesim kesildi, ona doğru yay gibi gerildim.

Bana doğru eğilip parmağını çıkardı. "Son şansın, Isa."

"Seninle yanmaktan zevk alacağım, Luca," diye soludum. Külotumu ayak bileklerimden çıkarıp tekmeledim.

Üstündeki örtüyü kaldırıp attı. Yorganı odanın karşısında bir yerlere düşerken benim sarındığım battaniyeyi çekti ve o da aynı yoldan gitti. Dudaklarını omzuma bastırdı, sonra boynumun yanına kaydı. Ona doğru dönmeye yeltendim ama kollarını etrafıma doladı, elleri aşağı, bacaklarımın arasına kaydı.

"Kaç adam, Isa?" diye sorarken başparmağı klitorisimle oynadı.

"Ne?"

"Şimdiye kadar kaç kişiyle yattın?"

Parmağı tekrar içime girdi ve tırnaklarımı koluna saplayıp çektim. "Fark eder mi?"

"Hayır." Omzumu ısırdı, sonra yaladı. "Ama yine de bana söylemeni istiyorum." Bir kez daha ısırdı. "İsimlerini de."

"Sana söylemeyeceğim."

"İsimler, Isa."

Klitorisime yaptığı baskı beni inletti, sonra parmağını içimde kıvırdı. Titremeler vücudumu sarstıkça nefes nefese kaldım, baldırlarım titriyordu.

"Hepsini boğacağım," dedi ve ağzını boynuma doğru ilerletip oradaki hassas deriyi ısırdı.

Yüksek bir iniltiyle boşaldım ama vajinama masaj yapmaya devam etti. Vücudum, sanki ateşim varmış gibi titremeye devam etti. Luca içime ikinci parmağını da ekledi ve nefesim kesildi. Elini içime bastırmaya devam ederken parmaklarını sokup çıkardı. Daha fazlasını kaldıramayacağımı düşündüğüm anda klitorisimi çimdikledi ve tekrar boşaldım. O baksırını çıkarıp omzuma bir öpücük kondururken ben hâlâ titriyordum. Beni sırtüstü çevirip vücudumu vücuduyla kapladı ve penisini girişime yerleştirdi. Bir saniyeliğine tamamen hareketsiz kaldım. Elimde değildi. Sonra bir beklenti ve korku karışımıyla dolarken vücudumu gevşemeye zorladım.

Luca'nın başı eğildi, dudakları dudaklarıma kapandı. Yüce Tanrım, onu öpmeyi çok uzun zamandır düşlüyor, nasıl hissettireceğini hayal ediyordum. Öyle ki takıntı haline gelmişti. Nedense aklımda hep yavaş, şefkatli bir öpücük canlanmıştı, başımı hafifçe kaldırıp dikkatlice dudaklarımın tadına bakacaktı. Neredeyse iffetli bir öpücük olacaktı, çıktığım birkaç oğlanla yaşadıklarıma benzer olacaktı. Çok yanılmıştım çünkü bu öpücüğün iffetli hiçbir yanı yoktu. Tıpkı adamın kendisi gibi sert ve katıksızdı. Luca'nın öpücüğü, hak iddia etmesiydi. Ellerimi yüzümün iki yanına dökülen saçlarının arasından geçirdim, parmaklarımı ipeksi tellerin arasına soktum ve dudaklarıyla bana sahip olmasına izin verdim.

Luca'nın ellerinden biri bacaklarımın arasına girip beni daha da genişçe ayırdı ve penisinin başını yavaşça içime soktu. Hızla nefes alıp gözlerimi yumdum, vücudum kaskatı kesildi. *Rahatla*, dedim kendime. İşe yaramadı. Luca durdu, klitorisime masaj yapmaya başladı, sonra tekrar denedi. Bu defa onun vücudu kaskatı oldu.

"Isabella?" dedi ağzıma doğru. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Dudağımı ısırdım ve başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Bana bak."

Baktım ve onu çenesi sert bir çizgi halini almış halde beni değerlendirirken buldum. "Daha önce seks yaptın mı?"

Bu andan korkuyordum. Yaş farkımızla ilgili takıntısı yüzünden buraya kadar gelmek de bir mücadeleydi. O yüzden bakire olduğumu bilirse asla boyun eğmeyeceğinden korkuyordum. Fark etmeyeceğini ummuştum.

"Hayır," dedim ve geri çekilmesini engellemek için saçlarını avuçlarımda sıktım. "Lütfen, durma."

Beni izledi, sonra başını iki yana salladı. Gözlerini kapatarak alnını benimkine dayadı. "Tanrı aşkına, *tesoro*."

"Lütfen, Luca," diye fısıldadım. "Lütfen, durma."

"Canını yakabilirdim, Isa. Bunun bana kendimi nasıl hissettireceği hakkında bir fikrin var mı? Bunu hiç düşündün mü?"

Bacaklarımı beline dolayıp kendimi ona daha çok açtım ve ellerimi sırtından kaydırdım. "Yap şunu." Tırnaklarımı tenine sapladım. "Yoksa senin yerine bunu yapacak başka birini bulurum."

Gözlerime bakarken burun delikleri genişledi. Acıya hazırlanmak için nefes aldım, kendini dibine kadar içime saplamasını bekliyordum. Bunu yapmak yerine elini bedenlerimizin arasından kaydırdı ve penisi girişimde kalırken parmağıyla klitorisimde daireler çizmeye başladı.

İçimde bir baskı oluşmaya başladı, parmakları benimle uğraşmaya devam ettikçe nefesim daha da hızlandı. Kısa süre sonra onu içimde hissetme ihtiyacıyla öyle çıldırdım ki endişemi ve korkumu unuttum. Aleti içime kaydı -inanılmaz derecede yavaşça- ve hafif bir acı hissettim ama sadece birkaç saniye sürdü. Sonrasında içime girişinin, beni esnetişinin, dolduruşunun ritmiyle sarmalandım. Başta biraz rahatsız ediciydi ama hızla tüm varlığımı tüketen bir zevke dönüştü.

Sadece içimde olması, beni titretmesi de değildi. Vücudunun benimkine dayanması ve elleriyle yanaklarımı okşaması. Luca'nın delici ve tehlikeli gözlerinin tüm bu zaman boyunca gözlerime bakması ve saç uçlarının omuzlarıma, yüzüme değmesi. Beni incitme korkusuyla kendini tutarken dişlerini sıkma şekli. Bunu ondan hiç beklemezdim. Ona ilk seferim olduğunu söylemediğim için kızgın olmasına rağmen hâlâ bana zarar vermemeye çalışıyordu. Ve bu gerçek, kalbimi mutlulukla kabartıyordu.

Nefesi yüzümü okşarken vücudunu hareket ettirmeye devam etti. İçeri. Dışarı. Tekrar içeri. Rahim duvarlarım esniyor, her itişiyle onun daha fazlasını içeri alıyordu. Elini vücudumdan yukarı çıkarıp ensemi kavradı ve sıktı.

"İstediğin bu mu, Isabella?" diye sordu, sonra omzumu ısırdı.

"Evet," dedim boğuk sesle. "Ama şimdi daha fazlasını istiyorum."

Luca aletini dışarı kaydırdı, sonra sertçe içime geri sapladı ve içimde kasılmalar başlarken nefes nefese kaldım. Tuhaf bir tatminle doldum. Beynim güzel bir hiçliğin içine doğru patladığı anda o da içime boşaldı.

Luca'nın vücudunun üzerimde yatmasının hissiyle dolup taşıyordum ki içimden çıktı ve ayağa kalktı. Odanın diğer tarafındaki banyoda kaybolduktan sonra elinde bir havluyla geri

döndü. Yatağın kenarına oturup beni temizledi. İşini bitirince dirseklerini dizlerine dayadı ve bakışlarını kanımın bulaştığı havluya dikerek neredeyse hareketsiz kaldı. Bir süre sonra tek kelime etmeden yerdeki battaniyeyi aldı ve çıplak vücudumu örttü. Dokunuşu nazikti ama eşofman altını ve bir tişörtü giymeye koyulduğunda uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Sakın beni bir daha manipüle etmeye kalkma Isabella," dedi soğuk bir sesle. Bana bir bakış daha atmadan kapıya yürüdü ve odadan çıktı.

Birkaç dakika boyunca o lanet kapıya baktım -peşinden çarptığı başka bir bariyer daha- sonra yüzümü yastığa gömdüm ve ağladım.

BÖLÜM on bir

Luca

"Yani Luca Rossi'nin Aile'nin başına geçmesi konusunda hemfikir miyiz?" diye sordu Francesco.

Giuseppe'nin yönetimi altında, Isabella'nın babası, Don'un danışmanıydı. Onu danışmanım olarak tutmayı planlıyordum.

Masanın etrafında oturan adamlar bana doğru döndü. Başını sallayarak onaylayan ilk kişi Donato oldu. Ardından Franco Conti takip etti, sonra Angelo Scardoni. Sırada Orlando Lombardi ve Santino D'Angelo vardı. Görünüşe göre Isabella haklıydı. Francesco, Lorenzo Barbini'ye döndü. Lorenzo bana baktı, dışarıdan rahat görünüyordu ama çenesini sıkma şeklini fark ettim. Giuseppe'nin ölümünden önce, ona ve Don'a rapor veriyordum. Bu noktadan sonra, o benim astım olacaktı. Bir Capo'nun Aile'nin yönetimini devralması her zaman olan bir şey değildi. Giuseppe beni halefi olarak atayarak, aslında halefinin role uygun olmadığını bildirmiş oluyordu.

Bunu sindirmek zor olmalıydı ama diğer beş Capo onaylayarak başını sallayınca Lorenzo'nun kabul etmekten başka şansı kalmadı. Başını salladı.

Francesco gelip önümde durdu ve eğilerek elimin üstüne bir öpücük kondurdu. Bir danışman olarak sadakat yemini edecek ilk kişi oydu.

"Don." Başını salladı ve koltuğuna döndü.

Bir alt patron olarak, sırada Lorenzo vardı. O da omurgası kaskatı kesilmiş ve yüzü sert çizgilerle belirginleşmiş bir halde yaklaştı ama yine de eğilip elimi öptü. Capo'lar teker teker geldiler. Herkes bir kez daha yerlerine oturduğunda sandalyemde arkama yaslandım ve onları inceledim.

"Uyuşturucu işine girmek konusunda bazı tartışmalar olduğunu duydum," dedim ve gözlerimi Lorenzo'ya diktim. "Öyle bir şey olmayacak. Giuseppe'nin yönetiminde sahip olduğumuz düzende kalacağız. Donato ve ben silah anlaşmalarıyla ve emlak üzerinden para aklamakla ilgileneceğiz. Lorenzo, Orlando ve Santino kumar işini yönetecek, Franco da onlardan gelen parayı aklayacak. Herkes Lorenzo'ya rapor verecek, orada da bir değişiklik yok."

Genç Scardoni'ye doğru döndüm. Daha yirmi beş yaşındaydı ve babasının ölümünden kısa süre sonra Capo olmuştu. "Angelo, sen Franco ile çalışacaksın ve para aklamak için kullanabileceğimiz daha fazla iş kuracaksın. Franco ve Damian'ın işleyebileceği limitin sınırına yaklaşıyoruz."

Başını salladı.

"Eğer bir daha Meksika'ya ayak bastığını," diye devam ettim, "ya da Mendoza'nın adamlarıyla buluştuğunu duyarsam, ölürsün."

"Evet, patron."

Bakışlarımı masanın etrafındaki diğer adamlara çevirdim. "Ruslarla daha fazla sorun yaşamak istemiyorum. Önümüzdeki hafta Roman Petrov ile görüşüp Bratva ile Giuseppe'nin yaptığı

ateşkesi koruyacağımızı söyleyeceğim. Petrov, Bruno'nun yarattığı rezilliği görmezden geldi çünkü Scardoni'nin anlaşmasının resmi kanalların dışında gerçekleştiğini biliyordu. Fakat bunu bir daha yapmayacak." Francesco'ya baktım. "Bu yılın başında Ruslarla süren üç aylık savaş sırasında ne kadar para kaybettik?"

"Eğer hasar gören ya da kaybedilen altyapıyı da dahil edersek, yedi milyondan biraz fazla," dedi.

Küfrettim. "Artık Ruslarla dalaşmak yok. Tabii kızlarınızdan veya kız kardeşlerinizden birinin Bratva'dan biriyle evlendiğini görmek istemiyorsanız."

Herkes başını salladıktan sonra masadan kalktım. "Hepsi bu kadar."

Isabella

Telefonumdaki not eklentisini açtım ve Damian'a baktım. "Ziyafet için özel güvenlik tutmamı ister misin, yoksa kendi adamlarınız mı yer alacak?"

"Kapıda ve evin içinde adamlarımız olacak. Her ihtimale karşı devriye gezmeleri için on kişi tut."

Planlayıcıma not yazdım. "Bugün pastayı seçmek ve menüye karar vermek için yemek şirketiyle buluşacağım. Şarap tercihin var mı?"

"Yok. Menüyle neyin en iyi uyacağını düşünüyorsan onu al," dedi ve dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Luca korumanı artırdı. Bundan böyle iki koruman olacak. Marco ve Sandro."

"Bu konuda beni kendisi bilgilendirseydi daha güzel olurdu," diye mırıldandım.

Üç gün. Üç gündür, odasına gizlice girdiğimden beri benden kaçıyordu. Onu zar zor görüyordum. Gördüğümde de ge-

nelde kahvaltı sırasında oluyordu. Dışarı çıkıyor ve gece yarısını geçtikten sonra dönüyordu. Kendi işine ek olarak Don'un görevlerini de aldığı için çok fazla yükü olmalıydı ama yine de... Ofisine günlük ziyaretlerime devam etmeyi düşündüm ama birkaç gün daha beklemeye karar verdim.

"Meşgul," dedi Damian.

"Tabii ki öyle."

"Ve son derece gergin. Luca ile aranızda ne haltlar olduğunu paylaşmak ister misin?"

"Neden bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Lütfen. Kardeşimi kendisinden daha iyi tanıyorum. Onu bu kadar kızdıran tek kişi sensin." Kaleminin ucunu kemirmeye başladı. "Nasıl yaptığını merak ediyorum. Luca kendini o kadar kolay kaybetmez."

"Ona eğer benimle yatmak istemiyorsa isteyecek birini bulacağımı söyledim." Omzumu silktim.

"İlginç. Yani ikiniz seks yaptınız, öyle mi?"

"Evet. Şimdi benden kaçıyor."

"Sana onu zorlamamanı söylemiştim."

Ajandayı kucağıma koydum ve kollarımı kavuşturdum. "Bu evlilikte bir çiçek aranjmanı gibi muamele görmeyi bıraktım, Damian."

"Sen bana narin bir çiçek gibi görünmüyorsun, Isa."

"Çünkü değilim. Ve kardeşinin bunu anlamasının zamanı geldi." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve notlarıma geri baktım. "Peki ya müzik?"

"Caz dışında ne olursa. Luca nefret eder."

"Ne talihsizlik." Gülümsedim.

"Çok kötüsün." Damian kahkaha attı. "Hatırlat da asla seninle ters düşmeyeyim."

"Genelde ters tarafım yoktur, Damian. Görünüşe göre, sadece ağabeyin etraftayken ortaya çıkıyor."

"Biliyor musun, bazen ikinizi ve tüm bu dramayı anlamıyorum. Neden bu kedi, fare oyununu oynamak yerine olgun insanlar gibi davranıp normal bir ilişki yaşamıyorsunuz? Bunlar olmadan da uğraşılacak yeterince bokluk var."

"Daha fazla katılamazdım. Umuyorum ki Luca da mesajı alır." Ayağa kalktım. "Ben çıkıyorum. Şarap konusunda fikrini değiştirirsen beni ara."

Damian'ın ofisinden çıktım ve Marco'yu aramak için aşağı indiğim sırada Luca dış kapıdan içeri girdi. Ben girişten geçerken beni baştan aşağı süzdü, gözleri arkama odaklandı. Bu beyaz, dar kot pantolonun içine girmeyi zar zor başarmıştım. Kıçımın kumaşı esnetme biçimine bakınca, bu iş görüşmesi için pek de uygun olmayabilirdi. Umurumda bile değildi. Günlerdir kendimi bok gibi hissediyordum ve süslenmek istemiştim. Bu en sevdiğim pantolonumdu ve bej rengi üstüm, ten rengi topuklu ayakkabılarımla inanılmaz güzel oluyordu. Luca'yla olanlardan sonra biraz moral desteğine ihtiyacım vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yemek şirketiyle bir toplantım var," dedim ve mutfağa yöneldim. "Marco ve Sandro'yu gördün mü?"

Birkaç kalp atışı boyunca sessizliğin uzamasının ardından, "Seni ben götürüyorum," diye kükredi.

Durup arkamı döndüm. "Meşgul olduğunu sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün. Yukarı çıkıp üstünü değiştir."

"Niye?"

"İnsanların önünde bunu giymeyeceksin." Tam önümde durana kadar uzun adımlarla yaklaştı ve başıyla dar kotumu gösterdi.

"Daha net olabilir misin? İnsanlar derken yabancılar mı, yoksa..."

"Benim dışımdaki herkes. Bu senin için yeterince net mi?"

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Bu sadece pantolon."

"Acayip dar bir pantolon. Üstüne uzun bir gömlek bulup giy. Ya da pantolonu değiştir. Hangisi olursa."

"Niye?"

"Erkeklerin senin kıçına bakmalarını istemiyorum."

"Şey, kıçım epey büyük, gözden kaçırması zor." Kahkaha attım.

"Kıçın tam bir sanat eseri." Gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar başını eğdi. "Ve sadece benim bakabileceğim bir eser, Isabella."

Gözlerimi kırpıştırdım. Sanat eseri mi? Ve sadece onun bakacağı? "Kıskanıyor musun?"

Beni izlerken dudaklarını ince bir çizgi haline gelene kadar bastırdı. Boynunun yan tarafındaki damar atıyordu. "Hayır."

"Harika. O zaman ne giydiğim ve kıçıma kimin baktığı seni rahatsız etmemeli," dedim ve arabaya gitme niyetiyle kapıya döndüm. Luca uzanıp beni belimden yakaladı, kendine doğru çekti.

"Git. Üstünü değiştir," diye fısıldadı kulağıma.

Nefesim kesildi ve kendimi toplamaya çalışarak gözlerimi yumdum. En sonunda bana karşı tepki göstermeye başlıyordu, yani bir yerlere varıyorduk ama ona bekâretimi verdiğim geceden beri bana mahrem şekilde dokunmamıştı. İnatçı keçi hâlâ savaşıyordu.

"Eğer bu kotu çıkarmamı istiyorsan Luca," dedim ve sırtımı ona yasladım, sertleşen aletini belimde hissediyordum, "kendin çıkarman gerekecek."

Karnımı tutuşu sıkılaşırken nefesi ensemde oynaştı. "Beni manipüle etmeye çalışman hakkında ne demiştim, Isa?"

Dişlerimi gıcırdatarak dönüp ona baktım. Ne kadar şansımı zorlayıp ona sertçe çarpsam da bu inatçı adam, kalkanını geçmeme izin vermiyordu. Aramızın hep böyle olup olmayacağını merak ettim. Ne zaman ona karşı hislerimi saklamak zorun-

da olmayacaktım? Duygularımı öyle uzun süre bastırmıştım ki göğsümden fırlayıp çıkmak istiyorlardı. Uzanıp parmağımı tokasına taktım ve saçını salıp yüzünün etrafına dökülmesine izin verdim. Hiçbir şey demedi, başımı kaldırıp burnumun ucunu onunkine değdirişimi izledi.

"Çok inatçısın," diye fısıldadım, "ama aramıza koyduğun bu lanet duvara vurup durmaya devam edeceğim Luca. Ta ki onu yerle bir edene kadar."

Parmağını çenemin altına taktı, dudaklarım neredeyse onunkilere değecek hale gelene kadar kaldırdı. "O duvarın arkasında gizlenen şey hoşuna gitmeyebilir, *tesoro*," dediğinde nefesi dudaklarımda oynaştı.

"Ya? Ama ya hoşlanırsam?"

Luca'nın cebindeki telefon çaldı. Gözlerime bakmayı bırakmadan telefonu çıkarıp kulağına dayadı. "Ne var?"

Diğer taraftan gelen cevabı duymadım ama ciddi bir şey olmalıydı çünkü Luca aniden doğruldu, yüzümdeki eli düştü.

"Bir saat içinde orada olacağım," deyip telefonu kapattı. "Gitmem lazım. Yemek şirketiyle yapacağın görüşmeyi yarına ertele. Seni ben götüreceğim."

"Tamam." Göğsümde kelebekler uçarken başımı salladım.

Beni birkaç saniye izledi, dudaklarına odaklanarak nefesimi tuttum. Umduğum gibi beni öpmek yerine döndü ve kapıya doğru yürüdü. Beni antrenin ortasında, elimde saç tokasıyla bırakıp gitti.

Luca

Otoyolda ilerlerken kendi kendime, *benden bu kadar*, dedim.

Isabella'yı itmekten, onu her gördüğümde hissettiğim çılgınca sarılma isteğini, onu kollarımın arasına alma ve yanımdan gitmesine asla izin vermeme ihtiyacını bastırmaya çalışmaktan bıkmıştım. Eve döndüğüm anda onu omzumun üzerine atacak ve yatak odasına girdiğimiz anda aklını başından alana kadar becerecektim. Yatak *odamız*. Bu akşamdan itibaren yatağımda uyuyacaktı. *Yatağımızda*. Yirmi birine girene kadar bekleme görevim başarısız olmuştu. Artık onu uzak tutamazdım. İstemiyordum da. Yeni bir sayfa açıyorduk, diğer her şeyin canı cehennemeydi. Bu akşam eve gittiğimde her şey değişecekti.

Otoyoldan çıkıp dar bir yola girdim ve yokuş yukarı çıkarken dikiz aynamdan iki siyah cipin aynı dönüşü yaptığını fark ettim. Ağır silahları sakladığımız depoya giden yol genelde tenha olurdu. Kilometreler boyunca birkaç terk edilmiş fabrika dışında bir şey yoktu. O yüzden iki arabanın beni takip etmesi anında uyarı işaretiydi. Elimi ceketimin içine kaydırıp silahımı kılıfından çıkardım. Panelin üstüne koydum, böylece ulaşabileceğim bir yerdeydi ve hızımı da korudum. Birkaç kilometre sonra bir kavşak vardı. Dönecekler mi, yoksa bu yolda mı kalacaklar diye görmek için beklemeye karar verdim. Kavşağı geçtim. Cipler arkamda kaldı ve hızlarını artırarak arayı kapatmaya başladılar. Yol bayır yukarı devam ediyordu, solumda bir kaya yüzeyi ve sağımda da bir uçurum vardı. Tek seçenek ileri doğru sürmekti. Kilometrelerce başka yol ayrımı yoktu.

O telefon araması bir aldatmacaydı. Bir tuzaktı. Korumanın söylediği gibi bir patlama falan yoktu. Görünüşe göre birileri ölmemi istiyordu. Gazı kökledim.

Birkaç kilometre boyunca mesafemi korumayı başardım ama cipler iyice yaklaşmaya başladı. Bir el silah sesi duyuldu. Ardından birkaç tane daha. Dikiz aynamdan baktım ve birinin en yakın aracın yolcu tarafının camından sarkarak lastiklerime

nişan aldığını gördüm. Bir atış daha yankılandı. Arkaya doğru ateş etmek seçenek dahilinde değildi, yolda çok fazla viraj vardı. Yapabileceğim en iyi şey, onlardan kurtulmaktı. Birkaç kilometre sonra yol bayır aşağı olacak ve biraz daha genişleyecekti. Orada daha fazla manevra şansım olacaktı. Bir el daha atış oldu. Altımdaki araba savruldu. Siktir. Lastiklerimden birini vurmuşlardı.

Arabanın kontrolünü sağlamak için savaştım ve düzeltmeyi başardım ama sonra arabalardan biri bana arkadan vurup arabamın öne yalpalamasına ve çekişi kaybetmesine neden oldu, yana doğru savurdu. Patlak bir lastikle onlardan kaçamazdım, o yüzden frene basıp başka bir viraja ulaşmadan önce durmayı başardım. Ardından silahımı aldım. Elimi kapı koluna attım, dışarı çıkıp ateş etmek niyetindeydim ki diğer cip arabama yandan çarptı. Aracım uçurumdan yuvarlanmadan önce gördüğüm son şey, yıllardır görmediğim bir adamın bana dik dik bakan yüzüydü.

Isabella

"Eylül ayında dışarıda ziyafet verme riskini alabileceğimizden emin değilim. Çimlerin üzerine birkaç çadır yerleştirilmesini söyleyeceğim," dedim Damian'a salata kâsesini uzatmasını işaret ederken.

"Çadır mı?" diye cıvıldadı Rosa. "Yani kamp partisi mi olacak?"

"Hayır." Güldüm. "Bunlar sadece beyaz parti çadırları. Kamp yapmak için değiller. Yağmurdan ya da güneşten koruma sağlamak için."

"Ya. Yine de gelebilir miyim?"

Damian'a baktım ama sadece omzunu silkti. "Babana sorman gerekecek," dedim. "Eğer onun için sorun yoksa, o zaman gelebilirsin. Ama içeride kalman gerekse bile pencerenden her şeyi görebileceksin."

"Clara'yı davet edebilir miyim? Birlikte izleyebilir miyiz?"

"Olmaması için bir neden göremiyorum. Kocaman bir pasta olacak." Göz kırptım.

"Luca nereye gittiğini söyledi mi?" diyerek araya girdi Damian. "Onu aramaya çalıştım ama cevap vermiyor."

"Hayır. Birisi aradı ve gitmesi gerektiğini söyledi. Arayanın kim olduğunu bilmiyorum ama acil bir şey var gibiydi. Belki de toplantıdadır ve telefonu kapalıdır?"

"Luca bunu asla yapmaz."

"Müzik grubu olacak mı?" diye sordu Rosa. "Ya da DJ?"

"Bir caz grubu tuttum."

"Ah, hayır, bu çok sıkıcı. Babam cazdan nefret eder."

"Biliyorum." Ben kahkaha atarken Damian'ın telefonu çaldı.

Ekrana baktı ve telefonu açtı. Bir süre sonra yerinden fırladı. Birkaç saniye için, diğer taraftaki kişiyi dinlerken yüzü hayalet gibi bembeyaz kesildi, sonra başını salladı.

"Hemen geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı. "Rosa, odana git."

"Ama ben..."

"Hemen!" diye bağırdı.

Rosa sandalyesinden fırladı, o üst kata koşarken ben de Damian'a bakakaldım. Daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştım.

"Gitmemiz lazım." Elimi tuttu ve beni dış kapının olduğu antreye doğru çekmeye başladı.

"Damian? Ne oldu?"

"Bir kaza olmuş. Luca'nın aracı yoldan çıkmış ve bir uçurumdan kaymış," dedi. Kalbim atmayı bırakırken sendeledim.

"O... yaşıyor mu?"

"Zar zor."

Göğsümde, sanki birisi bana bıçak saplamış gibi delici bir acı vardı. Damian arabasına biner binmez gaza bastı. Nefes almakta zorlanıyordum, o yüzden kelimeleri şekillendirmek için birkaç defa denemem gerekti. "Ne kadar kötü?"

"Kafa travması ve ikinci derece yanıklar."

"Yanık mı?"

"Arabası alev almış. Başka bir şey bilmiyorum."

Antiseptik ve tıbbi malzeme kokusu burun deliklerimden girerek içime işledi. Etrafımızdaki insanlar sessizce konuşuyordu. Odalardan birinde biri ağlıyordu. Koridordan koştururken topuklu ayakkabılarımın sesleri fayans zeminde yankılandı. Gördüğüm ve hissettiğim her şey, duygulardan bir karmaşa haline geldi. Emin olduğum tek şey, beni arkasından sürükleyen Damian'ın elimi sıkan eliydi, uzun bacakları mesafeleri benden daha hızlı alıyordu. Beyaz önlüklü bir adam köşeden döndü ve bize doğru geldi.

Ona ulaştığımızda Damian, "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Bay Rossi kafasına ciddi bir travma almış. Şişliği kontrol altına almayı başardık ama bilincini kazanana kadar kalıcı bir hasar olup olmadığını bilemeyeceğiz."

Damian'ın kolunu kavrayıp doktora, "Ne zaman uyanmasını bekliyorsunuz?" diye sordum.

"İyileşme sürecinden çıkana kadar söylemesi zor. Son derece iyi bir şekilde de olabilir ya da uzun vadede ciddi etkileri de olabilir."

Damian yanımdaki sandalyede oturuyor, telefonda biriyle konuşuyordu ama benim tek yapabildiğim karşımdaki duvara bakmaktı. On iki saattir buradaydık. Luca bir saat önce ameliyattan çıkmıştı ama hâlâ nekahet odasındaydı.

"Luca'nın arabasındaki işlemleri bitirmişler," dedi Damian. "Araba hurdaya dönmüş ama yan ve arka tarafında kazadan önce olmuş olabilecek bazı çizikler ve göçükler tespit etmişler."

Ona baktım. Ön raporda Luca'nın arabanın kontrolünü kaybettiği, yoldan uçuruma kaydığı ve iki defa takla attığını söylüyordu. Bir itfaiye aracının onun yanından geçmesi ve alevleri görmesi tamamen şans eseriydi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Birisinin onu yoldan çıkardığı anlamına geliyor. Tekerlek izlerine bakılırsa, muhtemelen iki araç. Görünüşe göre aracın biri onu arkadan sıkıştırırken diğeri yandan çarpmış."

Kalbim küt küt attı. Birisi kocamı öldürmeye kalkışmıştı.

İKİNCİ KISIM

"Sonra"

BÖLÜM
on iki

Günümüz

Kocamın yattığı yatağa yavaşça yaklaştım. Vücuduna sayısız kablo takılıydı ve sağındaki bir makineye bağlanıyorlardı. Dizlerimin bağının çözülmemesi için yatak korkuluğunu kavradım ve yakındaki sandalyeye adeta yığıldım. Başının çoğu bandajlarla sıkıca sarılmıştı, saçını kazımış olmalıydılar. Hıçkırıklarımın çıkmasını önlemek için elimi ağzıma bastırdım.

Bu detayın neden beni bu kadar çok etkilediğini bilmiyordum. O ameliyattayken ve nekahet odasında geçirdiği saatler sırasında kendimi tutmayı başarmıştım. Yüzüme metanetli bir maske yerleştirmiş ve onun hayatı pamuk ipliğine bağlıyken parçalara ayrılmıyormuşum gibi davranmıştım. Nasıl olduysa bir damla gözyaşı bile dökmeden atlatmayı başarmıştım.

Eline uzanıp parmaklarımızı birbirine geçirdim ve alnımı yatağa dayayıp ağladım. Dakikalar geçti. Hatta belki saatler, emin değildim. Aklımdan farklı senaryolar geçiyordu, her biri diğerinden daha kötüydü ve bütün vücudum sarsılana kadar ağladım.

Az kalsın fark etmeyecektim ama gördüm. Elimdeki parmakları hafifçe seğirdi. Başımı hızla kaldırdım ve koyu kahverengi gözlerini beni izlerken buldum.

"Ah, Luca..." Boğuk bir sesle konuşup üstüne eğildim ve dudaklarına hafif, hızlı bir öpücük kondurdum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana bakmayı sürdürdü. Konuştuğunda, ağzından çıkan kelimeler buz kesmeme sebep oldu.

"Kimsin sen?"

Ona gözlerimi dikip baktım.

Luca başını yana eğip bana dikkatli, hesaplayan bakışlarıyla baktı.

"Ben Isabella," diye fısıldadım. "Senin... karınım."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra odanın diğer tarafındaki pencereye doğru bakıp derin bir nefes aldı.

"Peki Isabella," diyerek bana döndü. "Bana benim kim olduğumu söylemek ister misin?"

Karnımın ortasında yükselmeye başlayan paniği bastırmaya çalışarak yavaşça derin bir nefes aldım. Arabada ne kadar süre bilinci kapalı halde kaldığını bilmek zordu. Sonra bir de ameliyatta geçirdiği saatler vardı. Kafasının karışmış olması son derece normaldi.

Elimi elinin üzerine koyarken parmaklarımdaki hafif titremeyi fark ettim. "Gidip bir doktor bulacağım. Uyandığın anda onu çağırmamı söyledi. Tamam mı?"

O başını salladıktan sonra arkamı dönüp kapıya yürüdüm. Sakin görünmek için elimden geleni yapıyordum. Gerçekteyse doktoru aramak için koşmamaya, hemen gelmesi için bağırmamaya çalışıyordum. Dr. Jacobs'ı bulduğumda Luca'nın odasına koşturup bana dışarıda kalmamı söyledi. Sandalyeye oturup bekledim. Ve bekledim. Damian yanıma geldiğinde doktorun ne kadar süredir içeride olduğundan emin değildim.

"Fiziksel olarak, Bay Rossi iyi durumda," dedi Dr. Jacobs. "Geldiği zamanki durumunun ciddiyeti göz önünde bulundurulduğunda, son derece iyi olduğunu söyleyebilirim. Temel bir muayene yaptım ve bütün motor fonksiyonları gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor. Daha kapsamlı bir muayene yapacağız elbette, şişkinliğin inmeye devam ettiğinden emin olmak için bir BT daha isteyeceğim ama çürükler ve yanıklar dışında iyi görünüyor. Tabii hafıza kaybı dışında."

Damian'ın yanında kasıldım. "O... kalıcı mı?"

"Bilmiyorum. Yarın uyanıp eski haline dönebilir. Ya da bu, altı ay içinde olabilir. Hafızası parçalar halinde de dönebilir."

"Herhangi bir şey hatırlıyor mu?" diye sordu Damian.

"Nerede olduğunu, hangi ayda ve yılda olduğunu biliyor. Başlıca şehirleri listeleyebiliyor, matematik problemleri çözebiliyor ve okuyup yazabiliyor. Chicago veya başka yerlerdeki önemli bölgeleri sorduğumda oralara nasıl ulaşılacağını detaylı bir şekilde tarif etti. Ancak kişisel hiçbir şeyi hatırlamıyor. Adını bilmiyor veya aile üyelerinin hiçbirini hatırlamıyor. Çocukluk arkadaşlarından hiçbirinin ismini veremedi ve nerede yaşadığını, ne iş yaptığını bilmiyor."

Yüce Tanrım.

"Burada iyi psikologlarımız var," diye devam etti Dr. Jacobs. "Onu yoğun bakımdan çıkardığımızda bu sorunuyla başa çık-

masına yardım edebilirler. Ayrıca ona destek olmanız için ne yapmanız gerektiğini de söylerler."

"Yani hatırlamasına yardımı olabilir mi?" diye sordum.

"Hayır. Durumu idare etmesine yardımcı olacak. Hafızasını geri kazanıp kazanmayacağını sadece zaman gösterecek."

"Tamam," dedim, sonra Damian'a dönüp kolunu kavradım. "Doktoru kenara çek," dedim İtalyanca. "Luca'nın hafızasıyla ilgili bu bilgiyi hiçbir koşulda kimseyle paylaşmaması gerektiğini açıkla. Raporlara da girmemesi gerekiyor. Onu tehdit etmen gerekecek. Eğer bu bilgiyi biriyle paylaşacak olursa pişman olacak kadar uzun yaşamayacağını anlamasını sağla."

Damian da İtalyanca, "Peki ya reddederse?" diye sordu.

"Eğer reddederse hemen icabına bakılması gerekecek."

Damian bana sanki beni ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Ben hiç kimseyi öldürmedim, Isa. Ben mali işlerle ilgilenirim. Luca... kalanından sorumlu."

Bir adım öne çıktım ve gözlerinin içine baktım. "Eğer bu ortaya çıkacak olursa ne olacağına dair bir fikrin var mı? Eğer Luca'nın... pozisyonu için uygun olmadığından herhangi biri şüphelenecek olursa öldü demektir. Sen ve benden başka kimse bilemez."

Damian ağzı açık halde bana baktı. Cosa Nostra'da işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyordu. Eğer Don görevini yapamayacak durumdaysa, çekilmesi gerekir. Eğer çekilmezse, birisi onu günler içinde öldürürdü.

"Rosa'ya söylemek zorundayız," dedi.

Derin bir nefes aldım, bu karardan dolayı kendimden nefret ederek başımı iki yana salladım. "Hayır. Arkadaşlarının önünde ağzından kaçırabilir. Bu çok büyük mesele. Riske atamayız."

"Bunu nasıl saklı tutmayı planlıyorsun ki Isa? Luca kim olduğunu hatırlamıyor. Aile'yi nasıl yönetecek? İş toplantıları var. Her hafta gelip ona rapor veren Lorenzo var. Sonra..."

"Bir yolunu bulacağız," dedim ve kolunu sıktım. "Luca'nın hafızası birkaç gün içinde geri gelecek. Git doktorla konuş."

Damian, doktoru kenara çekti, onunla kısık ses tonuyla konuştu. Doktor asık bir suratla onu izledi. Damian'ın onu çenesini kapalı tutması için ikna edebilmesini umdum. Yoksa doktorun ölmesi gerekecekti. Kocamı korumak için her şeyi yapacaktım, yani eğer Damian onu öldüremezse, benim öldürmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Bir insanı öldürme fikri aklımdan hiç geçmemişti ve kanın görüntüsü bile başımı döndürüyordu. Fakat Luca'nın hayatını kurtarmak için başkasının canını almam gerekiyorsa, yapardım.

Hastane yatağımın kenarında oturan kadına baktım, kucağında bir tablet tutuyordu. Ekranda hatırlamadığım bir etkinlikten bir fotoğraf vardı. Bana çevirdi, insanları gösterip isimlerini, rollerini ve hatta bazen evcil hayvanlarını bile anlattı.

Isabella. Benim inanılmaz güzel ve çok kurnaz, genç karım. Kimsenin bir bok hatırlamadığımı bilmediğinden emin olmak adına kafamın içine bilgi tıkıştırmak için saatler harcayan kişi.

Her sabah beni görmeye geliyor, hayatımın parçalarıyla beynimdeki boşlukları doldurmaya çalışıyordu. Kardeşim, Damian, her zaman öğlene doğru geliyor ve görevi devralıyor, bana işle ilgili bilgiler veriyor, belirli durumlarda nasıl davrandığımı tarif ediyor ve hem meşru kurumumuzda hem de Cosa Nostra anlaşmalarında kimin ne yaptığını açıklıyordu. O, üç gibi ayrılıyordu, muhtemelen benim yapmam gereken işleri halledi-

yordu ve Isabella da bilmem gereken şeyleri öğretmeye devam ediyordu.

Yeniden eğitimim söz konusu olduğunda tamamen iş odaklıydı. Başta bunu kendi çıkarı için yaptığını düşündüm çünkü belki birisi öğrenip de beni pozisyonumdan indirmeye karar verirse Don'un karısı olarak statüsünü kaybetmekten korkuyordu. Fakat ufak detayları bildiğimde bana gözlerinden ışıklar saçan bir şekilde gülümsüyordu ve artık o kadar emin değildim.

"Tamam, evdeki çalışanların üstünden bir daha geçelim," dedi ve esnemesini saklamaya çalıştı.

Yüzüne düşen bir tutam saçı çekmek için uzandım, kulağının arkasına sıkıştırdığımda hareketsiz kaldı. Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerinde şaşkınlıkla bana baktı. Fark ettiğim bir şey vardı ve bu başından beri beni şaşırtıyordu, burada geçirdiğimiz altı günlük süre boyunca, bana bir kez bile dokunmaya çalışmamıştı. O türden bir ilişkimiz olmadığı için miydi? Görücü usulü bir evliliğimiz olduğunu söylemişti. Yoksa başka bir şey mi vardı? Sebebi ne olursa olsun, bu hoşuma gitmedi.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedim. "Eve gidip dinlen."

"Sabah taburcu oluyorsun. Çalışanların üzerinden bir kez daha geçmemiz gerek."

"Güvenlik, ilk vardiya. Marco, Sandro, Gio, Antonio, Emilio, Luigi, Renato. Sergio ve Tony kapıda. Ev personeli: Grace ve Anna mutfakta. Hizmetçiler: Martha, Viola..." Listelemeye devam ettim, her iki vardiyayı, otuz iki kişiyi de kapsayana kadar isimleri saydım. "İyi durumdayız, Isabella."

Ayağa kalktı, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme takındı. "Tamam. Ben gideyim o zaman."

Gitmek için döndüğünde, elimi bileğine doladım ve benimle yüzleşmesini bekledim. "Her şey yolunda mı?"

Kolunu tutan elime baktı, sonra bakışlarımız buluşana kadar gözlerini kaldırdı ve başını salladı. Gözleri başımın yanına kaydı. Doktor bu sabah bandajlarımı çıkarmıştı, kulağımın arkasından başlayan ve kıvrımlı bir şekilde boynuma doğru inen uzun, kısmen iyileşmiş bir kesiği ortaya çıkarmıştı. Isabella onu izlediğimi fark etti ve çabucak bakışlarını kaçırdı.

"O kadar kötü mü?" diye sordum. Doktor çıktıktan sonra aynadan incelediğimde bana o kadar kötü görünmemişti. Sadece altı dikiş vardı.

"Ne?"

"Yara izi?"

"Hayır, sadece..." Gözlerini benimkilere doğru kaldırdı, elini uzattı ve parmaklarını başımın tepesinden bağlı olan saçlarımda hafifçe gezdirdi. "Hepsini tıraş etmiş olmalarından endişelenmiştim," dedi boğuk bir sesle.

"Sadece alt kısmını." Tepemdeki saçı bırakıp altında kalan kısmı komple kesmişlerdi.

"Hoşuma gitti. Çok tarz." Topuzdan kaçmış tutamlarla oynadı.

Uzun saçlarım olduğunu görünce oldukça şaşırmıştım. Nedense bunu beklemiyordum ve kesmeyi düşünmüştüm. Fakat onu mutlu ettiğini gördükten sonra kesmemeye karar verdim.

Isabella başımın arkasına bakmak için öne eğildi ve hafif bir vanilya kokusu beni sardı. Başımı çevirdim, burnumu boynunun kıvrımına gömüp kokusunu içime çektim. Gerildi ama uzaklaşmadı, sadece kendini biraz daha dengeledi ve iç geçirdi.

"Ailen seni benimle evlenmeye zorladı mı Isabella?" diye sordum ve yanağını avuçladım. "Daha çok gençsin."

"Hayır."

"O zaman benimle neden evlendin?"

Hemen cevap vermedi, birkaç saniye boyunca sadece boynuma sokuldu. "Çünkü sana âşığım, Luca," diye fısıldadı. Sonra sanki bu kelimeleri söyleme niyetinde değilmiş gibi kaskatı kesildi.

"Peki ya ben? Ben sana âşık mıyım?"

Isabella uzaklaştı ve gülümsedi. "Tabii ki âşıksın," dedi ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Gitmem gerek. Rosa'yı aramayı unutma."

"Unutmayacağım," dedim.

Rosa'yı günde iki defa arıyordum, sabahları ve akşamları. Genelde konuşan o oluyordu, ben çoğunlukla dinliyordum. Kedisi olan Clara adındaki bir arkadaşı hakkında. Çiti tamir etmeye gelen inşaat işçilerinden birinin gül çalısına düşmesi hakkında. İzlediği filmler hakkında. Çocuğum hakkında hiçbir şey hatırlamadan onunla konuşmak şimdiye kadarki en zor şeydi. Neredeyse Isabella'nın bana siyah saçları omuzlarına kadar gelen bir kız çocuğunu gösterip de onu hatırlayıp hatırlamadığımı sorduğunda başımı iki yana sallamak kadar zordu.

Kızımı hatırlamıyordum.

"Yarın sabah ilk iş Damian ile birlikte burada olacağız," dedi Isabella ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

BÖLÜM

on üç

Isabella

HASTANE KORİDORUNDA DAMIAN'IN YANINDA DURDUM, Luca'nın odasından çıkmasını beklerken gözlerimi kapıya dikip baktım.

Yüce Tanrım, dün onun da bana âşık olduğunu söylemek için beni ele geçiren neydi? Bütün geceyi uyanık geçirip bu hatamı düzeltmenin bir yolunu düşünmeye çalışmıştım. Nasıl bir insandım ben böyle? Hafızasını kaybeden bir adama bu kadar önemli bir konuda yalan söylüyordum. Öyle söylemek istememiştim. İçimden patlayıp çıkıvermişti. Bütün haftayı korku içinde geçirmiştim. Luca'nın durumunun daha kötüye gideceğinden ya da Aile'den birinin gelip de onun hafızasını kaybettiğini öğreneceğinden endişelenmekten doğru düzgün düşünememiş ve o saçmalığı ağzımdan kaçırıvermiştim. Peki, şimdi ne olacaktı? Hemen düzeltmeli miydim? Yoksa eve gidene kadar beklemeli miydim?

Kapı açılarak beni iç karmaşamdan çekip çıkardı ve Luca koyu gri gömlek, siyah kumaş pantolon giymiş bir halde dışarı çıktı. Sanırım kaldığı süreç içinde birkaç kilo vermişti ama zar zor fark edilebiliyordu. Hâlâ aynı görünüyordu, çok heybetliydi. Dr. Jacobs ile birkaç kelime konuştuktan sonra Damian'a başını salladı. Ardından gözleri bana çevrildi. Ona küçük bir gülümseme gönderdim ve çıkışa doğru döndüğüm sırada kolunu belime doladığını hissettim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece gerginim."

"Olma." Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Beni iyi eğittin."

Başımın üstünden öptü ve dökülmek üzere olan yaşları yutmak için gözlerimi yumdum. Bu yalan muhtemelen beni cehennemde yakacaktı ve Luca sonunda her şeyi hatırladığında benden kesinlikle nefret edecekti. Fakat koridorda kolunu sırtıma dolamışken yürümek öyle doğru hissettiriyordu ki kalbim resmen göğsümde takla atıyordu. O öpücük. Ben isteksizlik yerine ilgiyle izlemesi. Sıcaklığının yanımda oluşu. Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki. O soğuk muameleye geri dönmek istemiyordum. Neredeyse onu kaybedecekken dönemezdim. Hastaneden çıkıp arabaya doğru yürürken kararımı verdim.

Ona gerçeği söylemeyecektim.

Evin önüne geldiğimizde ve Damian arabayı park ederken, başımla ön kapıda duran adamı gösterdim. "Emilio," dedim Luca'ya. "Dış kapıdaki Tony'ydi."

"Emilio. Tony." Tekrarladı.

"Rosa içeride bizi bekliyor."

Luca dişlerini gıcırdatarak başını salladı. "Nasıl... ona nasıl sesleniyorum? Onun için bir takma adım var mı?"

Sorusunu duyunca göğsümde bir şeyler sıkıştı. "Ona *piccola* diyorsun," dedim boğuk sesle ve elini tuttum.

"Peki sana?"

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım. "Bana mı?"

"Evet," dedi ve boştaki elini saçlarımın arasından geçirdi. "Senin için bir takma adım var mı?"

Dudağımı ısırdım ve gözlerinin içine baktıktan sonra fısıldadım. "Bana bazen *tesoro* diyorsun."

Luca başını sallayıp öne eğildi. "Teşekkür ederim, *tesoro*."

"Rica ederim," dedim boğuk bir sesle, duygularımı dizginlemeyi zorlukla başardım.

Eve girdiğimizde Luca'ya döndüm ve kendimi gülümsemeye zorladım. "Evine hoş geldin." Avcumu göğsüne koydum, parmak uçlarıma kalktım ve çenesine hızlıca bir öpücük kondurdum. "Merdivenin yanındaki Viola. Soldaki Martha," diye fısıldadım. "Viola'ya oğlu Fabio'nun nasıl olduğunu sor."

Merdivene yöneldik, hizmetçiler yaklaşmamızı izliyordu. Başlarını hafifçe eğip Luca'yı karşıladılar.

"Bay Rossi, sizi tekrar aramızda görmek çok güzel."

"Teşekkür ederim Viola. Fabio nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi, Bay Rossi. Bacağı iyileşiyor. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Luca başını salladı ve tek elini merdiven korkuluğuna koyduğu sırada koşan ayak sesleri bize ulaştı.

"Baba! Babacığım!" diye bağırdı Rosa, girişte bize doğru koşuyordu.

Luca onu yakalamak için tam zamanında döndü ve Rosa kollarına atladı, nefesimi tutarak Luca'nın yüzünü izledim. Rosa'nın, beynindeki bir şeyleri tetiklemesine ve hatırlamasına

yardım etmesine dair umutlarım, Luca gözlerinde kaygılı bir bakışla bana döndüğünde çabucak solup gitti. Hiç kıpırdamadan durdum, yüz hatlarımı dikkatle düzelttim. Kızını hâlâ hatırlamıyordu.

"Seni hastanede ziyaret etmeme izin vermediler!" Rosa boynuna tutunarak ağladı. "Çok korktum."

"Hastaneler çocuklara göre yerler değildir, *piccola*," diye fısıldadı Luca, bandajlı eliyle nazikçe Rosa'nın başının arkasını tutuyordu.

"Gerçekten kafanı açtılar mı? Damian amcam açtıklarını ve demir çivilerle tekrar birleştirmek zorunda kaldıklarını çünkü kafanın dikemeyecekleri kadar kalın olduğunu söyledi."

"Amcanın bir aptal olduğunu biliyorsun. Sen onu dinleme."

"Biliyordum." Kahkaha attı. "Görebilir miyim?"

Luca ona göstermek için başını çevirdi ve Rosa tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Iyy, baba. Bu çok kötü. Peki ya bu hipster saç kesimi ne? Bunun için çok yaşlısın. Isa, bunu gördün mü?"

"Evet," dedim ve Luca'nın beni izlediğini fark ettim. "Bayıldım."

"Gitmem lazım. Clara on beş dakika içinde burada olacak ve Grace bize pasta yapıyor." Rosa, Luca'nın yanağını öptü. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, Rosa."

Mutfağa doğru koşturdu. Luca, gözlerinde yıkılmış bir bakışla arkasından bakakaldı ve kalbim sıkıştı. Kendi çocuğuna dair hiçbir şeyi hatırlamadığın gerçeğiyle nasıl başa çıkardın ki?

Odalarımızın arasındaki kapıyı açtım ve içeri göz attım. "Luca?"

Bir an için midem panikle doldu. Ya bir şey olduysa? Doktor kapsamlı bir değerlendirme yaptıklarını ve hafıza kaybı dışında diğer tüm test sonuçlarının yolunda olduğunu söylemişti. Yine de sürekli tetikteydim. Banyodan akan suyun sesi kulağıma ilişti ve rahatlayarak nefesimi verdim.

"Luca?" Odayı geçip banyoya doğru gittim. "Her şey...? Ne halt ediyorsun sen?"

Başı musluğun altındaydı ve lavabonun üzerindeki şampuan şişesine uzanıyordu. "Saçımı yıkıyorum," diyerek bariz olanı söyledi.

Şampuanı aldım. "Siktir, aklını mı yitirdin sen? Kolunda ikinci derece yanıklar var. Dr. Jacobs bandajlarını ıslatmaman gerektiğini söyledi."

"Kızdığın zaman çok fazla küfrediyorsun."

Tekrar küfrettim, elime biraz şampuan sıktım ve saçlarını köpürtmeye başladım, suyun başının arkasına değmediğinden emin oluyordum. Çok fazla saçı olduğu için durulamak biraz zaman aldı, hem de birazını kestikleri halde.

"Kımıldama." Temiz bir havlu almak için dolabı açtım, sonra saçını kurulamaya başladım. Luca tüm bunlar olurken hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerinde tuhaf bir bakışla beni inceledi. İşimi bitirdiğimde saçlarını taradım ve toka bulmak için etrafa bakındım ama görünürde yoktu. Kendi tokamı çıkarıp Luca'nın saçını topladım ve tepesinden sabitledim. "Hepsi tamam."

Doğrulup kollarını lavabo tezgâhına uzatarak beni aralarına aldı ve aynı göz hizasına gelene kadar yavaşça eğildi.

"Burada mı uyuyorsun? Bu odada?" diye sordu ve gerildim.

"Evet."

Luca sırıttı ve başını yana eğdi. "Öyleyse söylesene bana Isabella, niçin gardıropta hiç kıyafetin yok?"

Siktir. Bunu düşünmem gerekirdi. Beni izleyiş şekli, gözlerinin tek bir bakışla tüm sırlarımı çözebilirmiş gibi doğruca gözlerimin içine bakışı son derece sinir bozucuydu. "Çünkü çok fazla eşyam var," deyiverdim. "Diğer odadaki gardırobu kullanıyorum."

"Hımm." Elini kaldırıp çenemin altına yerleştirdi. "Yarın sabah Martha ve Viola'ya, eşyalarını buraya taşıtacağım."

Ne? Niye? "Tabii. Başka bir şey?"

"Evet." Başımı biraz daha yukarı kaldırdı. "Saçını bu şekilde tercih ederim."

"Salık mı?" diye sordum, başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Tercihini not edildi say."

Yorumum üzerine gözlerini kıstı. Orada kaçırdığım bir anlam mı vardı? Bu yeni Luca'nın etrafında nasıl davranacağımdan emin değildim çünkü eskiden davrandığı gibi davranmıyordu.

"Duş alacağım," dedi. "Geliyor musun?"

Nefesim kesildi. Tanrı yardımcım olsun ama bu yeni versiyonu çok daha fazla seviyordum. "Evet."

Luca

Karım bir şey saklıyordu. Tam olarak ne olduğu bir muammaydı ama ilişkimizle ilgili bir şeydi. Buraya geldiğimde yatak odamızın her kısmını ve her mobilya parçasını karıştırmıştım ama ona ait tek bir şey bile bulamamıştım.

Isabella elbisesini çıkardı, sonra sutyeni ve külotu takip etti. Nefesim kesildi. İnanılmaz güzel, minyon bir şeydi. Bakışlarımı diri, ufak göğüslerinden ve daracık göğüs kafesinden aşağı indirerek incecik belinden ilerleyip cömert kalçalarına ve düzgün

bacaklarına yönlendirdim. Lanet bir tanrıçanın vücuduna sahipti. "Arkanı dön," dedim boğuk sesle ve döndüğünde ellerimi kendime saklamayı zar zor başardım. Hiçbir bok hatırlamıyor olsam bile gözlerimin bundan daha mükemmel bir kıç görmediğinden emindim.

"Şimdi sen." Bana bakmak için döndü ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Bitirdiğinde gömleğimi çıkardım ve yerdeki elbisesinin yanına attım. Kıyafetlerimin kalanı da çok geçmeden onlara katıldı.

"Biraz kilo vermişsin," deyip ellerini göğsüme koydu.

"Ne kadar?"

"Birkaç kilo." Avcunu karnımdan aşağı kaydırdı ve sonra kalçama yöneltti. "İki, belki üç."

Hastanedeki çizelgeyi kontrol etmiştim. Yatırıldığımdan beri üç kilo kaybetmiştim. Vücudumu iyi biliyordu, yine de bir şeyler eksik geliyordu. Etrafımda çıplak olma konusunda ne kadar rahat olduğuna bakılırsa daha önce seks yaptığımızdan emindim. O yüzden o olamazdı. *Benden ne saklıyorsun Isabella?*

Duşakabine girerken dokunuşu beni terk etti. Birkaç saniyeliğine duş başlığını kurcaladı, pozisyonunu ayarladı, sonra suyu açıp başını kaldırdı. "Kolunu sudan uzak tut."

İçeride ona katıldım. Isabella beni izliyordu ama gözlerini sertleşmiş penisim yerine yüzümde tutuyor, fark etmemiş gibi davranıyordu. Bunun nereye gittiğini ikimiz de biliyorduk. Kıyafetlerini çıkarmaya başladığı andan itibaren kaçınılmaz hale gelmişti ama etrafında dans etmeyi sürdürdük. Ellerini sabunla köpürttü. Avuçlarını göğsüme bastırıyor, masaj yapıyordu. Uzanıp onu yakalamamak inanılmaz bir kontrol gerektiriyordu. Bir şekilde gözlerimi yummayı başardım, ellerinin göğsümde ve sonra daha aşağıda dolaşmasının tatlı işkencesiyle keyiflendim

ama parmakları aletime değdiğinde... şey, sabrım sınırına ulaştı.

"Yeter." Suyu kapattım, uzanıp elimi vajinasına bastırdım. Parmağımı yavaşça içine kaydırdım. Isabella hızla nefes aldı ama çekilmedi, o kocaman gözleri benimkilerden ayrılmadı. Gülümseyerek parmağımı içinde hafifçe kıvırdım.

"Eller bileğimde, Isabella," dedim, "ve sakın parmağımın içinden kaymasına izin vereyim deme."

Elleri bileğime dolanana kadar bekledim. Vajinasını avuçlayarak ve parmağımı içinde tutmaya devam ederek geriye doğru bir adım atıp onu da kendimle birlikte çektim. Banyodan çıkıp yatağa ulaşmamız birkaç dakika sürdü, minik minik adımlarla ilerledik. Yatağa vardığımızda Isabella nefes nefese kalmıştı ama elimi bırakmadı.

Arkasına geçip göğsümü sırtına dayadım ve kulağına fısıldamak için başımı eğdim.

"Yatağa çık," dedim ve içine bir parmağımı daha kaydırdım. "Yavaşça."

Isabella bileğimi bıraktı ve yatağın ortasına doğru sürünmeye başladı. Üstüne eğilerek takip ettim, parmaklarımı içinde gömülü tuttum.

"Dur." Sol kolumu beline doladım, gerginliğin yanık derimde yarattığı acıyı görmezden geldim. "Şimdi parmaklarımı çıkaracağım," dedim kulağına.

"Lütfen yapma." Bacaklarını birbirine bastırdı ve inledi.

"Merak etme." Omzuna bir öpücük kondurdum. "Sadece bir saniye sürecek, sonra daha iyi hale getireceğim."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Sonra boynunu öptüm. "Önden mi? Arkadan mı?"

"Ön."

Parmaklarımı yavaşça dışarı kaydırdığımda Isabella inledi, sonra sırtüstü döndü ve bacaklarını kalçama sardı. Sadece birkaç saniyeliğine onu izledim. Saçları birbirine karışmıştı, ağzı hafif aralıktı ve nefes alıp verdikçe göğsü şişip iniyordu.

"Lütfen Luca."

Ona tek bir sert hamlede sahip olmak istiyordum ama ne kadar sıkı olduğunu hissetmiştim. O yüzden bunu yapmak yerine aletimin başını girişine yerleştirdim ve yavaş yavaş kaydırdım.

Isabella hoşnutsuzluk içinde homurdandı ve tırnaklarını sırtıma geçirip beni daha yakına çekti. Benim küçük karım -her zaman çok sakin ve dingin olan karım- az önce bana hırlamıştı. Gözlerimiz buluştu ve ağzımı onunkine yapıştırıp sonuna kadar içine soktum. Hızla nefes aldı ama gözlerini yummadı, beni izliyordu.

"Aletimin içini doldurması hoşuna gidiyor, değil mi Isabella?"

"Evet." Nefesini bırakıp bacaklarını etrafımda sıktı.

Dışarı çıktım, sonra tekrar sertçe içine sapladım. "Ne kadar?"

Isabella cevap vermedi, sadece ellerini sırtımdan yukarı kaydırdı ve başımın tepesindeki tokayı çekip çıkardı. Saçlarım dökülüp yüzümü çevreledi. Vücudu yukarı doğru kıvrılırken parmaklarını tutamların arasından geçirdi. Penisimi dışarı çıkarıp parmaklarımı içine bastırdım ve klitorisiyle oynamaya başladım. Saçlarımı kavrayıp çekiştirdi ve içine yeniden gömülmemek bütün kontrolümü elimden aldı.

"Sana ne kadar diye sordum, Isabella?"

"Çok, çok fazla." Tıslarcasına hava yuttu. "Sürekli içimde kalabilmesini dilerdim."

Tekrar içine kayarken boğazımdan cevap niteliğinde bir hırlama yükseldi. Kendimi köküne kadar içine gömdüğümde,

dudaklarından rahat bir nefes çıktı. Tanrım, penisimin bu kadının içine gömülme fikrini kesinlikle destekleyebilirdim. Kalıcı olarak. Ben içine girdikçe altımızdaki yatak gıcırdıyor, onun her homurtu ve iç geçirişiyle sırılsıklam oluyordu.

Ona arkadan sahip olma ihtiyacı görmezden gelemeyeceğim kadar güçleniyordu. "Arkanı dön," dedim ve içinden çıktım.

Isabella döndü ve elleriyle dizlerinin üzerinde durup kıçını havaya dikti. Yüce Tanrım, o mükemmelliği gördüğüm anda neredeyse boşalıyordum. Belinden kavradım ve kıçının sağ yanağını ısırdım. Sonra o tatlı kıça iki defa tokat attım. Küçük bir çığlık kaçtı ağzından, sonra dişlerimi diğer tarafına geçirdiğimde bir çığlık daha. Ellerimi kalçasından önüne yöneltim, klitorisini buldum ve okşarken aletimi içine sapladım. Vajinasının duvarlarının uzunluğumu kavradığını hissettim. İnleyerek başını yastığa bıraktı, kıçını daha da yukarı kaldırdı ve kendimi tamamen kaybettim. Tatlı vajinasına daha hızlı girip çıkmaya başladım, sonra kıçını tekrar tokatladım ve el izimin belirip onu işaretlemesini izledim. Kalçasını kavrayarak cezalandıran ritmime devam ettim. İçine daldığımda ve iç duvarları aletimi kavradığında dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı. Bu his, onunla işimi bitirmeye hazır olmadan önce bana çarparak orgazm olmama sebep oldu. Yine de spermimin onun içine akmasını, onu damgaladığını hissetmekten zevk almadan edemedim.

İçinden çıkıp yanına uzandığımda Isabella'nın vücudu hâlâ titriyordu. Elimi beline atıp onu kendime çektim, sırtını göğsüme dayadım, sonra elimi önüne doğru kaydırıp vajinasını avuçladım.

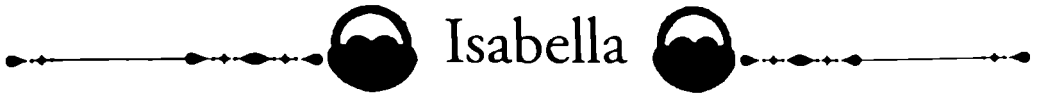
"Kımıldamayı aklından bile geçirme," diye fısıldadım kulağına ve elimi orasında tuttum. "Spermimin bütün gece içinde olmasını istiyorum."

Yavaşça tek parmağımı içine kaydırdım ve Isabella hızla nefes aldı.

"Önceden nasıl uyuyorduk bilmiyorum," dedim, "ama bundan böyle bu şekilde uyuyacağız. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı ve avcunu kolumdan aşağı indirip elimi eliyle kapladıktan sonra bastırdı, parmağımı daha da derine itti.

"Eğer uyandığımda elin başka bir yerde olursa," dedi, "hiç hoşnut olmayacağım, Luca."

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Luca yatağın kenarında oturuyor, sol kolundaki bandajı açıyordu.

"Doktor bandajlarını değiştirmen için hastaneye gitmen gerektiğini söyledi," dedim.

"Vakit yok. Damian'la birlikte ofise gideceğim. Bir saat içinde orada olmamız lazım."

"Taburcu edileli yirmi dört saat olmadı. Belki de birkaç gün izin yapmalısın."

"Hiçbir halt hatırlamıyorum, Isabella. Kendi hayatımın hızına uymak için ayağa kalkmam lazım. Harcanacak zaman yok."

"Sanki hafızanın döneceğine inanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Dr. Jacobs aylar içinde olabileceğini söyledi. Ya da yıllar. Ya da asla. Evde oturup asla gerçekleşmeyebilecek bir mucizeyi umut etmeyi planlamıyorum."

"Bu olaylara çok... pragmatik bir bakış açısı."

Başını yana eğip bana baktı. "Seçeneğim var mı?"

"Hayır. Olduğunu sanmıyorum." Arkasında oturana kadar yatakta süründüm ve çenemi omzuna koydum. "Kötü mü?" Kolunu işaret ettim.

"Pek değil," dedi ve gözünün ucuyla bana baktı. "Bayılma."

"Ben asla bayılmam," dedim o bandajını çıkarıp sargısını açarken.

"Yüce Tanrım, Luca." Hızla nefes aldım ve yüzümü boynuna gömdüm. Kolunun derisi, omzunun altından bileğine kadar kırmızı lekelerle kaplıydı ve yüzülene kadar fırçalanmış gibi görünüyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye mırıldandım boynuna doğru.

"Hayır, ben hallederim."

Kolundaki yanıkların üzerine bir çeşit merhem sürmeye başladı ama hareketleri fazla hoyrattı ve hassas deriyi biraz fazla ovuşturuyordu.

Yatakta kayıp yanına geçtim ve kavanozu aldım. "Bırak ben yapayım."

Kanla ya da herhangi bir yarayla aram iyi değildi ama bu konuda izlediği kaba yöntem durumu daha da kötüleştirecekti. Derin bir nefes alıp parmaklarımla merhemden bir miktar aldım ve dikkatlice yaralarına uygulamaya başladım, önceliği daha az zarar görmüş kısımlara verdim. Kolundan yukarı doğru çıkıp en kötü yanıkları en sona bıraktım. Çok akıllıca bir karar değildi. Pazısına geldiğimde elim öyle çok titriyordu ki kendimi sakinleştirmek için elimi çekmem gerekti. Canını daha fazla acıtma riskine girmek istemedim. Luca'nın eli elimi sardı ve yaralı derisine geri çekti.

"Harika gidiyorsun," dedi.

Başımı sallayıp merhemi sürmeye devam ettim, olabildiğince nazik davranmak için elimden geleni yapıyordum. İşimi

bitirince yarasının üstüne ince bir gazlı bez katmanı serdim ve kolunu sardım. Ancak o zaman kendime çökme izni verdim.

"Üzgünüm," deyip gözlerimi yumdum. "Bu tür şeylerle başa çıkmakta iyi değilim."

Eliyle yüzümü avuçladı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bence yoluna çıkarılan her şeyle gayet iyi başa çıkıyorsun Isabella," dedi ağzıma doğru. "Beklenmedik derecede iyi olduğunu eklemeliyim."

"Pek sayılmaz." Öpüşüne karşılık verdim. "Sadece rol yapmakta iyiyim."

"Şimdi rol yapıyor musun?"

"Hayır."

"Güzel. Benimleyken rol yapmanı istemiyorum." Dudakları yanağımı sıyırıp kulağıma doğru ilerledi. "Ama benden bir şey sakladığını biliyorum, Isabella," diye fısıldadı.

Gözlerimi hızla açtım. "Ben hiçbir şey saklamıyorum."

"Evet, saklıyorsun." Kulağımı hafifçe ısırdı ve ayağa kalktı. O, gardıroba doğru yürürken zarafetle hareket eden güçlü vücudunun görüntüsünün tadını çıkardım. Luca'yı hareket halindeyken izlemek hep en sevdiğim şeylerden biri olmuştu ama bunu genelde gizlice yapmak zorunda kalmıştım. Böyle özgürce yapabiliyor olmak tuhaf hissettiriyordu. En sonunda benim olduğuna hâlâ inanamıyordum. Şey, en azından benden hoşlanmadığını hatırlayana kadar. Sonrasında ona yalan söylediğim için muhtemelen benden nefret edecekti. Ama umurumda değildi. Buna değecekti.

BÖLÜM on dört

Isabella

YUMRUĞUMU ALNIMA KOYUP BİR LUCA'YA BİR DAMIAN'A bakıp duruyordum. Boku yemiştik.

"En ufak bir fikrim bile yok, Luca." Damian ellerini havaya kaldırdı ve içini çekti.

"Eğer Romenlerle hangi şartlarda anlaştığımı bilmezsem sonraki sevkiyatı nasıl tartışacağım?" diye sordu Luca.

"O zaman doğaçlama yapman gerekecek."

"Ne sipariş ettiğimizi biliyor musun bari?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben sadece bana attığın parayı aklıyorum. Geri kalan her şeyden sen sorumlusun. Miktarları, oranları ya da ödeme koşullarını bilmiyorum."

"Peki ya Donato?" diye araya girdim. "O çoğu şeyi biliyor olmalı. Sadece ona direkt olarak sormadan bilgiyi ortaya çıkarmanın bir yolunu bulman gerekiyor."

"Onu yanımda götüreceğim," Luca başını salladı, "Aile zırvalarıyla meşgul olduğum için dizginleri ona devretmeyi plan-

ladığımı ve üstesinden nasıl geleceğini görmek istediğimi söyleyeceğim."

"Bu işe yarayabilir. Malları deneme meselesine ne diyorsun?" diye sordu Damian. "Oyuncaklarını nasıl monte edip ateşleyeceğini hatırlıyor musun? Çünkü Donato sadece kendi silahını kullanmayı biliyor. Şöyle böyle."

"Evet."

"Güzel. Geriye acil olarak sadece Orlando Lombardi kalıyor. Geri kalan her şey yüz yüze toplantı olmadan halledilebilir. En azından şimdilik."

"Ne olmuş ona?"

"Oğlu Massimo için bir parti düzenliyor. On sekiz yaşına girdi ve parti çarşamba günü. Siz ikiniz davetlisiniz." Damian parmaklarıyla önce beni, sonra da Luca'yı işaret etti. "Ve herkes orada olacak."

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Luca.

Elimi Luca'nın koluna koydum. "O, Lombardi hanesinde istenmeyen kişi. Aslına bakarsan Aile'deki evlerin çoğunda öyle. Aynı sebepten dolayı bizim düğünümüze de gelmemişti." Gülümsedim ve Damian'a baktım. "Orlando'nun en küçük kızı Constansa ile yatıyordu, hem de büyük kızı Amalia ile ilişki yaşarken."

"Bu olduğunda sen on beş yaşındaydın!" Damian kocaman gözlerle bana baktı. "Bu olayı nereden biliyorsun?"

"Orlando onu Constansa'nın odasında yakaladığında, kardeşin pencereden kaçmak zorunda kalmıştı," diye ekledim. "Herkes Orlando'nun onu tüfekle kovalarken Damian'ın çıplak kıçla bahçeden koşup geçtiğini konuştu."

"Tanrı aşkına, altımda çamaşırım vardı." Damian gözlerini devirdi.

"Bilmem gereken başka aşk maceraların var mı?" diye sordu Luca.

"Emlak işinin üzerinden bir kez daha geçmeliyiz." Damian, Luca'nın sorusunu bilerek duymazdan gelerek cevap verdi.

"Damian."

"Pekâlâ, lanet olsun, sana bir liste yapacağım." Damian elini baştan savarcasına salladı ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Bu ay sattığımız gayrimenkullerin ve satın almayı düşündüklerimizin üzerinden geçelim."

Kanepede arkama yaslandım ve Damian'ın yığınla bilgi yağdırmasını dinleyen Luca'yı izledim; para aklama planlarının detayları, komisyon oranları, rakamlar, kira koşulları, tanışabileceği en büyük müşterileriyle yaptıkları anlaşmalar hakkında açıklamalar. Luca hastanedeyken ofisteki çalışanların üzerinden zaten geçmişlerdi ama Damian bir kez daha onların isimlerini ve rollerini tekrarladı. Luca fazla konuşmadı, arada sırada tek tük sorular sordu ve dinlemeye, sindirmeye devam etti. Benzer bir durumda ben olsaydım nasıl üstesinden gelirdim bilmiyordum. Muhtemelen iki gün sonra kafayı sıyırırdım. Ama Luca öyle değildi.

Geçen gün Damian, geçen sene emlak işi için düzenlenen bir resepsiyondan bir video bulmuştu. Luca kameranın onu yakaladığı iki dakikalık bir bölümü izlemek için bütün sabahı harcamıştı, nasıl hareket ettiği ve konuştuğunu incelemişti. Olağanüstü biriydi. Hastaneden çıkalı on gün olmuştu ve bir kez bile teklememişti.

Geçen cuma günü, Luca bana Lorenzo'nun ona bilgi vermek için geleceğini söylediğinde korkudan altıma edecektim. Aile'deki en önemli ikinci adamı kandırmaya çalışmak, ev çalışanlarını inandırmakla aynı şey değildi. Damian ile birlikte konuşabilecekleri potansiyel konularla ilgili onu bilgilendirmek için elimizden geleni yapmıştık ama bizim bilgimiz sınırlıydı. Yine de Luca bir şekilde halletmişti.

Massimo'nun doğum günü partisine kadar üç günümüz vardı, orada karşılaşabileceğimiz herkesin üstünden geçmemize yetecek kadar bir süre değildi. Sosyal medyayı taramak ve şu ana kadar ona göstermediğim kişilerin fotoğraflarını indirmek zorunda kalacaktım.

"Eğer ikinizin bana ihtiyacı olursa, Rosa'yı bulmaya gidiyorum," dedim ve kanepeden kalktım. "Odası için yeni perdeler almak istiyordu ve onu götüreceğime söz verdim."

Kapıya yöneldim ama Luca'nın yanından geçerken ayağa kalkıp beni belimden kavradı ve kendine doğru çekti.

"Seninle geliyorum," deyip elini popoma kaydırdı.

Damian masanın arkasındaki yerinden, "Yapılacak işlerimiz var, Luca," diye bağırdı.

"Bekleyebilir."

Başımı kaldırıp baktığımda Luca beni izliyordu. Gözlerindeki pırıltıya bakılırsa perde seçmekten başka bir şeyle ilgiliydi. Pis pis gülümseyerek elimi gömleğinin altına kaydırdım ve parmağımın ucunu karnının alt kısmına sürttüm. Bu sabah iki defa seks yapmıştık -önce yatakta, sonra da duşta- ama Luca'nın acelesi olduğundan epey hızlıydı. Acele etmeden yapacağımız için bu geceyi sabırsızlıkla bekliyordum. En sevdiğim kısım, ikimizin de bitmiş ve tatmin olmuş bir halde yatarken bana arkadan sarılması ve parmağını içime kaydırmasıydı. İlk gece, uyurken parmağının içimde olması biraz tuhaf hissettirmişti ama bu duruma epey hızlı şekilde alıştım. Şimdi başka türlü uykuya dalabileceğimi sanmıyordum.

Kazadan önce bana neredeyse hiç dokunmazdı, hele de etrafta birileri varken. Sadece bana zevk vermesi için onu zorladığımda boyun eğiyordu. Ve beni sadece bir defa öpmüştü; ilk kez yattığımız gece. Kazadan sonra davranışı yüz seksen derece

değişmişti. Bazen, bu Luca'yı önceki Luca ile bağdaştırmakta zorlanıyordum.

Luca

"Perde almak için gelmemiş miydik?" Yatak örtülerine bakan Rosa'ya döndüm.

"Pembe oda için çok büyüğüm. Her şeyi değiştirmek istiyorum," dedi ve gri tonda suni kürkten bir kılıf seçti. "Buna bayıldım! Alabilir miyiz?"

"Eğer mecbursak." Baktığı şey öküz postuna benziyordu.

"Evet! Bakalım bununla uyumlu yastıkları var mı?"

"Biz de odamız için bir tane almalıyız," diye ekledi Isabella.

Başımı eğip ona baktım, elimi çenesinin altına yerleştirip başını kaldırdım. Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve kahkaha attı. Tanrım, çok güzeldi.

"Ölü hayvan yok. Gerçek ya da sahte," dedim.

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Öyle mi?" Onu kendime doğru çekip vücuduma bastırdım. "Orasını bu gece göreceğiz."

"Bakıyorum da ayaktasın." Tiz bir ses arkamdan haykırdı. "Yarı ölü olduğunu sanıyordum."

Elimi Isabella'nın belinde tutarak arkamı dönüp birkaç adım ötede duran sarışın kadına baktım. Isabella'nın gösterdiği fotoğraflardan onu hatırladım. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Simona."

Gözlerini kısıp önce bana, sonra da Isabella'ya doladığım koluma baktı. Damian ilk evliliğimle ilgili bana sadece kısaca bilgi vermişti çünkü işle ilgili detaylar konusunda daha endişeliydik.

"Perşembe günü Rosa'yı almaya geleceğim," dedi ve Isabella belimi bir kez hafifçe sıktı, sonra bir kez daha.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?" dedi alayla. "Beni çocuğumu görmekten alıkoyamazsın."

"Rosa'yı hafta sonları alıyorsun," dedi Isabella.

"Sana bir şey sorduğumu hatırlamıyorum."

"Yeter!" diye patladım. "Karımla bu tonda konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Ne? O..."

"Anlaşıldı mı Simona?"

Bana burnunu kıvırdı ve çenesini havaya dikti ama dilini tuttu.

"Rosa cumartesi günü saat onda hazır olacak," dedim ve Isabella'ya baktım. "Hadi gidip Rosa'yı bulalım ve sevdiğini söylediğin şu gözlüğü alalım."

Simona'nın duyamayacağı kadar uzakta olduğumuzdan emin olana kadar mağazanın sonuna kadar yürüdüm, sonra Isabella'ya göz attım. "Simona ile olan ilişkim hakkında beni bilgilendirmen gerekecek. Damian bana sadece tam velayete sahip olduğumu ve onun Rosa'yı ayda birkaç kez aldığını söyledi. Neden boşandık?"

"Ay sonuna kadar Avrupa'da olması gerekiyordu, o yüzden bunun en acil meselelerden biri olmayacağını düşündük," dedi ve başını öne eğdi. "Simona ve sorunları hakkında seni Damian'm bilgilendirmesi gerekecek. O daha fazla şey biliyor, ben eski karının hayranı değilim, o yüzden onu konuşmamayı tercih ederim."

"Neden?"

Isabella kaşlarını kaldırdı. "Bu çok açık değil mi? Sana ilk o sahip oldu ve bu yüzden ondan nefret ediyorum."

Bir adım öne çıktım ve elimi Isabella'nın ensesine koydum. "Peki ya senin eski sevgililerin?"

"Ne olmuş onlara?"

"Sana ilk kim sahip oldu, Isa?" Bir adım daha attım, sonra bir tane daha, sırtı bir duvara çarpana kadar geriye doğru yürümesini sağladım. Gözlerini kırpmadan bana baktı ve dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

"Bunu sana zaten söyledim, Luca," dedi ve gülümsedi. "Önceden."

"Hatırlamadığımı biliyorsun." Elimi saçının arasına kaydırdım ve saçını çektim. "Anlat bana."

Isabella'nın yüzüne, sanki hüsranım onu keyiflendiriyormuş gibi bilmiş bir gülümseme yayıldı. Dişlerimi sıktım ve yüzüm tam onunkinin önüne gelene kadar eğildim. "Konuş," dedim hırıltıyla.

Elini kaldırdı ve çenemi kavradı, yüzünde hâlâ o kendini beğenmiş gülümsemesi vardı. "Sen," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. "Benim için daima sadece sen oldun, Luca."

"Güzel." Alt dudağını ısırdım ve avcumu eteğinin kemerinden içeri kaydırdım. Şu elastik belleri olan eteklerdendi. Ne kadar uygundu. "Rosa'yı görebiliyor musun?"

Elimi eteğin altına sokup poposunu sıktığımda nefesi tekledi. "O... kasada," dedi boğuk bir sesle, arkamdan mağazanın karşı ucuna doğru baktı. "Sırada bekliyor."

"Önünde kaç kişi var?"

"Beş."

"Harika." Eteğinin altından elimi karnına kaydırdım ve daha aşağı indirip bacaklarının arasına sokarak vajinasına bastırdım.

"Luca," diye fısıldadı. "Burada insanlar var."

"Biliyorum." Boştaki elimi başının yanına dayadım, külotunu kenara sıyırdım ve parmağımı deliğine hizaladım. Şimdiden ıslanmıştı. "Yavaş, derin bir nefes al."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra nefes aldı ve parmağım aynı anda içine girdi.

"Güzel mi?" diye sordum.

O büyük kahverengi gözler beni dikkatle izliyordu. Parmağımı daha da derine ittiğimde gözleri daha da genişledi.

"Sana bir şey sordum Isabella." Kulak memesini hafifçe ısırmak için başımı eğdim.

"Evet," diye zar zor duyulabilen bir cevap verdi.

Parmağımı yavaşça çektim, sonra tekrar içeri kaydırdım. Dudaklarından sevimli, küçük bir inilti çıktı. Onu parmağımla becerirken nefes alıp verişi hızlandı. Elimin ondan akan sularla sırılsıklam olmasına bakılırsa yakındı.

"Peki şimdi Rosa'nın önünde kaç kişi var?" diye sorarken parmağımı kıvırdım.

Isabella derin bir nefes aldı, sonra arkama çabucak bir bakış atmak için başını kaldırdı. "Sıradaki o."

"Ne yazık. Görünüşe göre evde bitirmek zorunda kalacağız."

Isabella'nın eli bileğimi kavradı. "Sakın buna cüret etme," dedi dişlerinin arasından.

"Burada gelmek ister misin?" Kulağının dibinde fısıldadım. "Etrafta tüm bu insanlar varken?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi.

Gülümsedim ve parmağımı içine saplayıp avcumu da klitorisinin üstüne bastırdım. Isabella inleyerek elimin her yanına boşaldı.

BÖLÜM
on beş

Isabella

YATAK ODASININ KAPISI AÇILDI VE LUCA İÇİNDE BİR yığın kâğıdın olduğu kalın bir dosyayla içeri girdi.

"Bugün geç saate kadar kaldın," dedim.

"Evet. Benim de ödevlerim var." Dosyayı ve ceketini yatağın yanındaki tekli koltuğun üzerine bıraktı ve bana doğru eğildi. Çenemi parmaklarının arasında tutup dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ne okuyorsun?"

"Ekonomi."

Kaşlarını kaldırdı. "Hızlıca bir duş alıp sana katılacağım. Ekonomiyle ilgili saçmalıklarımızı birlikte okuyabiliriz."

Banyoda kaybolduğunda okumama geri dönmeye çalıştım ama aklım o hızlıca kondurduğu öpücüğe kayıp durdu. Çok sıradandı. Çok doğaldı. Bu sabah mobilya mağazasında bana karım demişti. Simona'nın önünde. Sanırım bana ilk defa böyle deyişiydi. Ve çok iyi hissettirmişti.

Hafızası geri döndüğünde her şey değişecek miydi? Eski uzak haline geri dönecek miydi? Kendimi hiç bencil bir insan olarak düşünmezdim ama şu anda, öyle olduğumu fark ediyordum. Bencil, açgözlü ve acımasız. Çünkü içimde derinlerde bir yerde, hafızasını asla geri kazanmaması için zehirli bir umut tohumu vardı. Ve bunun farkına varmak beni tamamen iğrendirdi.

On dakika sonra Luca banyodan çıktı, saçı açıktı ve gri eşofman altı ile beyaz bir tişört giymişti. Rahatlık ona yakışıyordu. Şey, her şey Luca'ya yakışıyordu. Kolundaki yanıklar güzel iyileşiyor gibi görünüyordu. Derisi hâlâ kırmızıydı ama bandajların çıkarıldığı zamankinden çok daha iyi görünüyordu.

Luca yanıma oturdu, sırtını yatak başlığına yasladı ve kolunu bana doladı. "Buraya gel."

Ben bacaklarının arasına oturana kadar beni kendine çekti, sırtımı göğsüne dayadı. Sonra eğildi, koltuğun üzerinde bıraktığı dosyayı aldı ve yatakta yanına koydu. Dosyayı açıp ilk sayfadaki rakamların üzerinde gözlerimi gezdirdim. "Nakit akışı mı?"

"Evet," deyip ceketine uzandı. Cebinden gözlük çıkardı ve taktı.

Ona bakakaldım.

"Ne?" diye sordu ve ilk belgeyi eline aldı.

"Gözlük mü takıyorsun?"

"Görünüşe göre, okumak için. Bugün ofiste çekmecede buldum ve onları net bir şekilde görebildiğimde rakamlar çok daha fazla anlam ifade etmeye başladı." Başını yana eğip bana gözlerini kıstı. "Kocanın gözlüğe ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydun?"

"Kocam bana hiç söylemedi," dedim, sonra elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Gözlükle ateşliydi. "Sanırım artık sırrın ifşa oldu."

"Hımm. Kocanla aranda gerçekten tuhaf bir ilişki varmış, Isabella." Eğilip beni öptü.

Ah, Luca, ne kadar tuhaf olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Elimin tersiyle yüzünün yanını okşadım, sonra kitabımı geri alıp göğsüne yaslandım. Beş saniye bile olmadan sağ elini ipek geceliğimin altına kaydırıp külotumun içine soktu. Parmağını deliğime yerleştirip yavaşça içeri kaydırdı. Hızla nefes aldım ve omzumun üzerinden ona baktığımda sol elinde tuttuğu nakit akışı çıktısına odaklanmış halde buldum, kendini sayılara kaptırmış gibiydi.

"Luca?"

"Efendim?" diye mırıldandı başını kaldırmadan.

"Parmağın içimdeyken konsantre olamıyorum," diyerek bariz olanı dile getirdim.

"Şey, çok yazık. Çünkü orada kalacak, Isabella."

"Bu halde okuyabilmemi mi bekliyorsun?"

En sonunda raporundan başını kaldırdı, yüzü ciddiyetin simgesiydi. "Buna alışacaksın. Parmaklarımın içinde olmasından hoşlanıyorum, o yüzden de ne zaman yanıma otursan parmaklarım orada olacak. Bununla bir sorunun mu var?"

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Hayır."

"Harika." Başıyla onayladı ve kâğıtlara geri döndü.

"Ya etrafta başkası varsa?" diye sordum.

"O durumda, yeniden düşünebilirim."

Yeniden düşünebilir mi?

Ellerimde dünya ekonomisi kitabıyla, vajinamdaki sıcak avcunu ve içimdeki parmağını görmezden gelmeye çalıştım. İşe yaramadı. Ellerinin ne kadar becerikli olduğunu biliyordum ve beni çıldırtıyordu. Vücudumun kalanını hareketsiz tutmaya çalışarak yavaşça bacaklarımı birbirine bastırdım. Ben kalçamı hafifçe hareket ettirmeye başladığımda Luca hâlâ rapora dalmış

vaziyetteydi, vajinamın, parmağının etrafındaki hissiyle keyifleniyordum.

"Isabella."

Durmadım ama başımı çevirdim ve onu gözlüğünün üzerinden beni izlerken buldum.

"Ne?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Uslu dur."

"Peki ya uslu durmak istemiyorsam?"

Luca cık cıkladı, kâğıtlarının yere düşmesine izin verdi, sonra elimdeki kitabı aldı ve odanın karşısına fırlattı. "Kıyafetlerini çıkar."

"Önce sen," dedim. "Ama gözlüğün kalsın."

Dudaklarından derin bir homurtu çıktı. Tişörtünü çıkarmak için kenarını kavradığında, bu sırada kollarındaki kasların şişen görüntüsüyle iç geçirmeden edemedim. Eşofman altını tuttum ama bir saniye sonra sırtımın üstündeydim ve Luca geceliğimin kenarını tutuyordu.

"İpek olan olmaz!" diye bağırdım ama çok geçti. Çoktan kumaşı yırtıyordu. Bu hafta bu dördüncüydü. "Kahretsin, Luca!"

O eşofman altını ve baksırını çıkarırken, ben de geceliğimle aynı kadere kurban gitmesin diye külotumu çıkardım. Başımı kaldırdığımda Luca'yı yarı kapalı gözlerle beni izlerken buldum.

"Acayip seksisin," diye fısıldayıp beni belimden kavradı ve kendine çekti. "Üstüme çıkmanı istiyorum ama ben boşalabileceğini söyleyene kadar boşalma."

Bacaklarımın arasında ıslaklık toplandı.

"Neden?" Üstüne çıktım ve avuçlarımı göğsüne bastırıp kendimi tamamen erekte olmuş aletinin üstüne hizaladım.

Popomu kavrayıp sıktı. "Çünkü ben öyle diyorum."

Alt dudağımı ısırdım ve kendimi bırakıp o kalın uzunluğunu santim santim içime aldım. "Peki ya kendimi kontrol edemezsem?"

Luca başını kaldırıp çenemi yakaladı, gözleri hançerler saplıyordu. "Edeceksin."

Sırıttım. Bana emirler yağdırmasında acayip seksi bir şeyler vardı, hele de o gözlüğü takıyorken. "Eğer siz öyle diyorsanız, Bay Rossi."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda penisinin seğirdiğini hissettim. Tamamen içime alana kadar indim ve kalçamı salladım, şimdiden boşalmanın eşiğindeydim. Luca elini dudaklarıma doğru kaldırıp başparmağını ağzıma itti. Hareketimin ritmine uydurarak emerken içimdeki baskı arttı.

Avuçlarımı sert göğsünden yukarı kaydırıp kalçamı kıvırdım, boyutuna uyum sağlamak için duvarlarımın esnemesinden keyif alıyordum. Saçlarına uzanıp ellerimi koyu renkli saç tellerinin arasına daldırdığımda başının arkasındaki yaraya kazara değmediğimden emin oluyordum. Dikişleri geçen hafta almışlardı ama hâlâ hassas olmalıydı.

"Neden saçıma bu kadar takıntılısın?" diye sordu ellerini sırtımdan aşağı indirirken avuçlarının pürüzlü derisi her dokunuşuyla tüylerimin havaya kalkmasına sebep oluyordu.

"Değilim," diye nefesimi verdim, sonra çenesini ısırmak için eğildim.

"Her fırsatını bulduğunda tokayı çekip çıkarıyorsun, Isabella." Elleri kıçıma doğru indi. Beni kaldırıp tekrar penisine oturttu. "Neden?"

"Saçlarını açık görmeyi seviyorum, o kadar," dedim.

Gerçek şu ki, bu beni özel hissettiriyordu. Luca toplum içinde asla saçlarını açmazdı. Kazadan önce onu sadece birkaç defa saçları açık görmüştüm ve her defasında yasak bir şeyi görmüşüm gibi hissettirmişti. Ona öyle âşıktım ki böylesine önemsiz bir şeyle heyecanlandığım için artık ne zaman yalnız kalsak tokasını çıkarıyordu.

Doğrulup ona sürtündüm, altımdaki görüntüsünün tadını çıkardım.

"Sakın boşalayım deme." Luca dişlerinin arasından konuşup kıçımı sıktı.

Sırıttım.

Birden Luca beni belimden kavradı ve beni aletinin sadece bir santim üstünde kalana kadar kaldırdı. Ellerimi kalın kollarına sardım ve tırnaklarımı derisine geçirirken ona dik dik baktım. İblis sadece gülümsedi.

"Hüsran size yakışıyor Bayan Rossi," dedi ve beni penisinin sadece ucu içime girene kadar alçaltı. Hepsini içime alabilmek için aşağı doğru hareket etmeye çalışsam da başarısız oldum. Öne eğilip gözlerimi ona diktim ve sağ elimi sert uzunluğuna indirdim. Sonra sıktım. Luca'nın ağzından kalın bir homurtu çıktı ve sonraki saniyede kendimi sırtüstü, iri bedenini de üstümde dururken buldum. Bileklerimi sağ eliyle kavrayıp kollarımı başımın üstüne kaldırdı ve orada tuttu.

"Şimdi boşalabilirsin," dedi ve içime öyle bir güçle girdi ki çığlık atarak anında boşaldım. Orgazmım boyunca içime girip çıkmaya devam ettikten sonra tohumlarını içime boşalttı.

BÖLÜM on altı

Luca

"CAMILLA, ORLANDO'NUN KARISI," DİYE FISILDADI Isabella. Massimo Lombardi'nin on sekizinci yaş günü partisinde salonda ilerliyorduk.

"Uyku haplarına bağımlı olan o muydu?"

"Hayır. O Lorenzo'nun karısı, Ludovica," dedi, sonra da Orlando'nun ailesinin kalanından devam etti. "Camilla'nın yanındaki kızları, uzun olan Constansa ve Amalia. Onların önünde Damian'dan bahsetme."

Isabella'nın duruş şeklinden -kendini yanıma yapıştırmış, kolunu benimkine dolamış, yüzünde bir gülümsemeyle kulağıma fısıldarken- muhtemelen insanlar çok özel bir konuşma yaptığımızı düşünüyordu. Giydiği topuklu ayakkabılar onu öldürüyor olmalıydı. Onları özellikle bu durum için dün satın almıştı. Lanet olası şeylerin topuğu on santimden fazlaydı ama boy farkımız yüzünden gerekli olduğunu söylemişti. Fazladan

santimlerle bile, mırıldandığında onu duymak için başımı eğmem gerekiyordu.

Orlando ile kısa bir konuşmanın ardından geçen garsondan içkilerimizi aldık ve salonun köşesine doğru ilerledik. Yol boyunca birkaç kişi bize yaklaştı ve Isabella ile fotoğrafların ve videoların üzerinden geçerek harcadığım saatler sayesinde çoğunu tanıdım. Birkaçında yüzleri isimlerle birleştirme konusunda zorlandım, bu yüzden de Isabella'nın belini gizlice sıktım ve konuşmalara dahil olup bana ipuçları verdi. Bu kadar doğal görünmesini sağlamayı başarması hayret vericiydi. Hiç zorlanmıyordu.

Lorenzo kızıl saçlı bir kadın ve tanımadığım birkaç adamla salonun diğer tarafında duruyordu. Isabella'nın bana gösterdiği fotoğraflarda onlar yoktu. Kadın tanıdık geliyordu ama onu çıkarmam birkaç dakika sürdü. Lorenzo'nun karısı. Saçını değiştirmişti. Fotoğraflarda sarışındı. Lorenzo başını kaldırdı ve bakışlarımız buluştu. Daha sonra onunla konuşmam gerekecekti, yoksa şüphe uyandırırdı. Lorenzo şu ana kadarki en büyük zorluk olacaktı çünkü ne Isabella ne de Damian onunla yaptığım anlaşmalar hakkında beni bilgilendirebilirdi.

Ellilerinin sonundaki bir adam karşı taraftan bize doğru gelmeye başladı, kolunda otuzlarının başında bir kadın vardı.

"Franco Conti. İkinci karısı, Ava," dedi Isabella kadehine doğru.

Kumardan gelen paraları aklamaktan sorumlu Capo olduğunu hatırladım.

"Damian henüz onun karısıyla tanışmadığını söyledi. Düğünümüzde yoktu," diye ekledi onlar bize ulaşmadan önce.

"Franco." Başımı salladım. "Görüyorum ki sonunda bizi eşinle tanıştırmaya karar vermişsin."

Tanışma faslından sonra Isabella, Ava ile sohbet etmeye başladı, Franco yanımda durup kalabalığı izledi.

"Angelo için endişeleniyorum," dedi. "Ona verdiğin görev için uygun olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Rakamlar onun uzmanlık alanı değil."

Etrafa bakarak düşünüyormuş gibi yaparken beynimdeki bilgi havuzunun filtresinden geçirmeye çalışıyordum. Angelo kimdi amma koyayım? Isabella'nın belini hafifçe sıktım.

"Angelo Scardoni burada mı?" diye cıvıldadı yanımdan. "Ona Bianca'yı ve Bratva'dan biriyle evlenmekle nasıl başa çıktığını sormak istiyordum."

Ah, evet. Kız kardeşi birkaç ay önce Bratva'nın infazcısıyla evlenen en genç Capo. Adını unutmuştum.

"Öğrenmesi gerekecek," dedim. Onu hangi role atadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen para aklamakla ilgili bir şeylerdi.

"Lorenzo'yla konuştun mu?" diye sordu Franco.

"Hangi konuda?"

"Uyuşturucu işini veto ettiğinden beri o son derece... mutsuz."

Damian'ın bana anlattığına göre uyuşturucu işine hiç girmemiştik. Damian, Angelo Scardoni'nin babasının, eski Don'un arkasından iş çevirmeye çalıştığını ve iyi sonuçlanmadığını anlatmıştı. "Lorenzo'nun mutluluğu benim derdim değil," dedim.

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

Ona döndüm, yüzümün onun doğaçlama sorusuyla ilgili ne düşündüğümü gösterdiğinden emin oldum.

"Özür dilerim, patron." Franco çabucak başını eğdi.

"Eğer Lorenzo'nun fikrinden bir daha herhangi birine bahsettiğini duyarsan bana haber vereceksin."

"Elbette." Başını sallayıp karısının kolunu kavradı. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Aile endişeliydi."

"Endişeli olmaları için bir sebep yok."

Franco ve karısı gittikten sonra Isabella'ya baktım ve onu elinde telefonla, birisiyle mesajlaşırken buldum. Arkasına geçip iki kolumu beline doladım ve çenemi omzuna yerleştirdim. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Kaşlarını kaldırarak bana yan yan baktı. "Niye ki?"

"Erkek mi?"

"Evet."

"Seninle akraba olmadıkça hiçbir erkeğe mesaj atmayacaksın." Kollarımı hafifçe sıktım ve kulağına hırladım. "Yoksa onları öldürürüm, Isabella."

"Kıskandın mı?" Dudakları zorlukla görülebilen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne kadar kıskandığımı bilemezsin."

"Damian'a mesaj atıyorum. Burada beklemediğimiz bazı insanlar var, bilmen gereken önemli bir bilgi olursa bana haber vermesine ihtiyacım var."

"Benim küçük entrika ustam." Açıkta kalan tenine bir öpücük kondurdum.

Isabella hareketsiz kaldı. "Bunu yapmamalısın, Luca."

"Seni öpmeyi mi?" Ağzımın boynunda ilerlemesine izin verdim ve onu tekrar öptüm. "Neden?"

"Sen diğer insanların etrafındayken sevgi göstermenle tanınmıyorsun. Özellikle de Aile toplantılarında."

"Ne fena. Herkese senin benim olduğunu göstermekten keyif alıyorum."

"Bunu zaten herkes biliyor, Luca. Çoğu düğünümüzdeydi."

"Biliyor olabilirler," bana bakması için onu çevirdim, "ama görmelerini de istiyorum."

Onu belinden sarıp yerden kaldırdım ve ağzımı onunkine yapıştırdım, dudaklarından şaşkın, minik bir çığlık kaçtı. Öpüşüme hemen karşılık vermedi. Muhtemelen onu şoka sokmuştum. Mesele şu ki kendi hareketimle kendimi de fazlasıyla şaşırtmıştım. Olay çıkarmak gibi bir niyetim asla yoktu, etrafımızdaki afallamış suratlara bakılırsa tam olarak bunu yapmıştım ama onu herkesin önünde sahiplenme dürtüme direnemedim. Belki diğer adamların onu izlediğini gördüğüm içindi, gözleri üzerine oturan bordo rengi elbisenin içinde sergilenen her yerinde geziyordu.

Alt dudağını hafifçe dişledim ve Isabella en sonunda beni öpmeye başladı, başta yavaştı ama sonra ellerini omuzlarıma doladı ve ensemi kavradı. Öpüşü açgözlüydü. Böylesi çok daha iyiydi. Yüzümde ıslak bir şey hissettim ve gözlerimi açtığımda Isabella'nın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu ama yanaklarından yaşların süzüldüğünü gördüm.

Onu nazikçe aşağı bıraktım ve çenesini tuttum. "*Tesoro?* Sorun ne?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını iki yana salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. Daha fazla yaş döküldü.

"Çok fazla baskı. Stres," dedi. "Bana aldırma."

Sesi samimi geliyordu. Tek kelimesine bile inanmadım. "Seni eve götürüyorum."

"Evet. Hadi bahçeden geçelim." Gözlerini açtı ama bana bakmaktan kaçındı. Onun yerine balkon kapısına doğru başını salladı. "Kimsenin çöküşüme tanık olmasını istemiyorum."

"Tamam," dedim ve elini tutup onu dışarı çıkardım.

Bir sorun vardı. Hafızamı kaybetmiş olabilirdim ama aklımı yitirmemiştim. Onu elli kişinin önünde ağlatmak için ne bok yediğimi, ne yaptığımı bana söyleyecekti. Onu uzun zamandır tanıdığımı söyleyemesem de emin olduğum bir şey varsa o da

Isabella'nın, Aile üyelerinin onu ağlarken görmesine asla izin vermeyeceğiydi.

Isabella

Yolcu koltuğuna çöktüm ve nefes verdim. Kahretsin. Luca arabanın önünden dolandı, direksiyonun arkasına geçti ve arabayı çalıştırdı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Başımı salladım, el çantamı açıp içinden ufak bir ayna ve mendil çıkarıp gözlerimin altından akan rimel izlerini sildim. Su geçirmezmiş, ne demezsin.

"Az önce ne olduğunu anlatmak ister misin Isabella?"

"Sana zaten söyledim. Aşırı stres yüklemesi." Yanağımı mendille silmeye devam ettim ama siyah lekeler çıkmıyordu, lanet olsun. "Unut gitsin."

Önümüzdeki yolda başka araç yoktu ama Luca yavaşladı ve bir benzinliğin otoparkına döndü. Dikiz aynasından korumamızın aracının da aynı dönüşü yaptığını fark ettim, birkaç metre öteye park etti.

"Niçin durdun?" diye sordum.

Luca hiçbir şey söylemedi, sadece arabadan çıktı ve binaya yöneldi. Korumalardan biri diğer arabadan çıktı ama Luca ona eliyle tekrar arabaya binmesini işaret etti. Birkaç dakika sonra geri döndü ve kucağıma bir paket ıslak mendil bıraktı.

Önce pakete, sonra kocama baktım, dirseklerini direksiyona dayamış, ön camdan dışarı bakıyordu. Yavaşça bir ıslak mendil çıkardım ve yüzümü temizlemeye devam ettim. "Birini mi bekliyoruz?"

"Evet. Senin konuşmaya başlamanı, Isabella."

"Tanrı aşkına." Kullanılmış mendili çantama tıktım ve ufak çantanın ağzını kapattım. Neden peşini bırakmıyordu ki?

Bana bırakırsa bütün gece burada kalabilirdik çünkü ona çok etkilendiğimi ve herkesin önünde beni öpmesinden mutluluk duyduğumu söylememe imkân yoktu. Sanki önemliymişim gibi hissettiğimi. Sanki bunu yapmasını çok uzun zamandır hayal etmişim gibi. Sanki... bana âşıkmış gibi. Ancak sonrasında muhtemelen bunu mutlu bir aşk yaşayan bir çift olduğumuza inandığımız için yaptığını fark ettim. Öncesinde beni düğün günümüzde öpmeyi bile uygun bulmamıştı.

"Söyleyeceğim bir şey yok. Lütfen eve gidebilir miyiz?"

"Pekâlâ." Arabayı çalıştırdı.

Otuz dakikalık yolculuk tam bir sessizlik içinde geçti. Eve vardığımızda arabayı garaj yoluna park etti ve etrafından dolanıp kapımı açtı. Hâlâ bir şey söylemiyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Bu akşam yorucuydu ve onunla kavga edecek havamda değildim. Üstüne üstlük saatlerdir ayaklarım beni öldürüyordu. O yüzden arabadan çıkar çıkmaz ayakkabılarımı çıkardım ve elime alıp eve yöneldim. Belki üç adım atmıştım ki Luca beni kaldırıp kollarına aldı ve ön kapıya taşıdı.

Beklediğim gibi içeri girer girmez beni yere bırakmadı, iki kat merdivenden çıkarmayı sürdürdü. Yatak odamıza girdiğimizde beni yatağa bıraktı, sonra arkasını dönüp banyoda kayboldu. Birkaç saniye sonra duşun suyunu duydum.

Bitirmesini beklemek yerine, aceleyle eski odama gittim ve orada hızlıca duş aldım. Banyodan çıkınca eski yatağıma, sonra odalarımızın arasındaki kapıya baktım. Yalnız uyumak istemiyordum ama belki de daha fazla sorudan kaçınmak daha iyi olabilirdi, o yüzden bitişikteki kapıyı kapattım. Örtüleri açıp eski yatağıma girdim ve battaniyenin altına sokuldum.

Tam gözlerimi yumduğum sırada gürültülü bir bangırtı beni kaldırdı. Sesin kaynağını aradım ve gözlerim odalarımızın arasındaki kapıda duran Luca'yı buldu. Tamamen çırılçıplaktı, saçları açıktı ve yüzündeki bakışa bakılırsa acayip öfkeliydi. Yanındaki kapı sadece tek bir menteşesiyle kalmıştı ve yamuk duruyordu.

"Kapı kilitli değildi, kahretsin!" diye bağırdım.

Yatağa gelip beni göğüs kafesimin hemen altından kavradı ve havaya kaldırdı. Sonra beni omzunun üstüne attı.

"Gerçekten olgunca," diye mırıldandım beni yatak odamıza taşırken. Yatağa vardığımızda beni üstüne attı, sonra üstüme uzanıp dirseklerinin üzerinde durdu. Kollarının arasına hapsetti.

"Bu yatakta uyuyacaksın," dedi dişlerini sıkarak. "Başka yerde değil. Anlaşıldı mı?"

"Kavga ettiğimizde bile mi?"

"Kavga ettiğimizde bile, Isabella."

"Tamam," dedim parmaklarımı saçlarında gezdirerek. Bu kadar yumuşak olması çok saçmaydı, bütün geceyi sadece elimi saçlarında gezdirerek geçirebilirdim.

"Seni ağlatacak ne yaptım?" diye sordu ve başını eğdi. "Öpücüktü, değil mi?"

"Luca..."

"İnsanların bizi öpüşürken görmesinden mi rahatsız oldun?"

Ona ağzım açık baktım. "Neden rahatsız olayım ki?"

"Çünkü senden çok daha yaşlıyım ve beni herkesin içinde öpmeyi garip buluyorsun. Neden bana söylemedin?"

"Ne?!" Ona kocaman gözlerle baktım, bu sonuca nasıl vardığını merak ediyordum. "Tabii ki öyle değil!"

"Bana yalan söyleme Isabella. Gerçeği istiyorum."

Gerçeği mi istiyordu? Peki. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım.

"Sana yıllardır âşığım. Yıllardır, Luca," dedim. "Büyükbabamla toplantıya geldiğin o kısa anlar için yaşadım. Seni evin içinde resmen takip ettim, mobilyanın ya da bahçedeki çalıların arkasına saklandım, sana bakabilmek için."

Yüzünü sıkıp devam ettim.

"Evlenmeden önce, iki yıl boyunca her gece senin yanımda olduğunu hayal ederek kendimi tatmin ettikten sonra uykuya daldım. Senden başka hiçbir erkekle olmadım çünkü sen yasak bölge olmana rağmen başka biriyle yatmak istemedim," dedim ve onu öptüm. "Kendimi bildim bileli seni sevdim, Luca. Aile'nin önünde senin tarafından öpülmek rüyalarımın gerçek olmasıydı. Ağladım çünkü mutluydum."

"Yani senin için çok yaşlı olduğumu düşünmüyor musun?" diye sorarak bana baktı.

"Luca, bebeğim, kaç yaşında olduğun umurumda değil. Hayatım boyunca başka bir adamı istemedim."

Luca'nın eli çenemi kavradı ve kısılmış gözlerle birkaç saniye boyunca bana baktı. Ardından elini aşağı kaydırıp geceliğimin altına soktuktan sonra vajinamı avuçladı. "Buna benden başka sahip olan yok mu?"

"Sana zaten söyledim, sen ilkimdin." Başımı yana eğip onu tekrar öptüm. "Aslında, bu zamana kadar dokunan tek erkeksin."

Vücudu benimkinin üzerinde hareketsizleşti ve birkaç saniye boyunca nefes almıyormuş gibi görünürken gözlerimin içine baktı. Sonra kendini kaybetti. Geceliğimin eteğini tuttu, ipek kumaşı çekip yırtılma sesi gelene kadar asıldı. Çok geçmeden külotum da aynı kaderi paylaştı. Eğer bu devam ederse her hafta yeni iç çamaşırı almam gerekecekti. Ya da almayı tamamen bırakacaktım.

Sağ elini vajinama ve klitorisime bastırdı, sol eli vücudumdan aşağı inip boynumdan, göğsümden ve karnımdan geçtikten

sonra o da bacaklarımın arasına ulaştı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan parmağını içime kaydırdı, diğer eliyle hâlâ klitorisime masaj yapıyordu.

"Sadece benim," diye fısıldadı ve bir parmağını daha ekleyip nefesimi kesti.

Dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme belirdi. Aşağı kaydı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömüp klitorisimdeki parmağını diliyle değiştirdi. İçimdeki baskı artıp durdukça nefesim tekledi ama tam sınıra geldiğimde elini çekti. Parmaklarının kaybıyla inlediğim sırada klitorisimi emmesiyle inledim ve neredeyse gelecektim. Ancak tam uçurumun kenarına geldiğimde ağzı da kayboldu. Ona kızgınca baktığımda üstümde duruyordu, gözlerini kıstı.

"Eğer seni bir daha diğer yatakta bulacak olursam sonuçlarından hoşlanmayacaksın," dedi. "Anlıyor musun, *tesoro*?"

Çenemi yukarı kaldırıp gülümsedim. "Ne yapacaksın?"

Luca eğildi, dudaklarının kenarları ahlaksız bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyordu. Parmağını tekrar, acı verecek kadar yavaşça içime kaydırdı. Elini kavrayıp tüm gücümle çektim, parmağını daha hızlı hareket ettirmeye çalışsam da etkisizdi. Sadece daha genişçe gülümseyip elini çekti.

"Luca!" Bileğini kavrayıp elini bacaklarımın arasına çektim.

"Efendim?" Parmaklarını içime bastırıp klitorisimi çimdikledi, sonra tekrar elini çekti. Hüsrandan paramparça olacakmışım gibi hissettim.

"Lütfen," diye inledim.

"Eğer bir daha yatağımdan çıkıp gidecek olursan," dedi ve kulak mememi ısırdı, "Sana saatlerce işkence edeceğim. Anladın mı?"

"Evet."

"Aferin kızıma," diye fısıldadı kulağıma, sonra da kendini dibine kadar içime gömdü.

Nefesim kesildi ve o kalçasını hareket ettirip her darbesiyle içimi daha çok doldururken nefes nefese kaldım. Kollarını üst kısmından kavrayıp sıktım, kaslarının avuçlarımın altında kasılmasından keyif alıyordum. İçimdeki basınç arttı ve kükreyerek içime daldığında paramparça oldum.

Luca aletini dışarı kaydırdığında hâlâ titriyordum. Beni belimden kavrayıp çevirdi.

"Sana kıçına ne kadar takıntılı olduğumu hiç söyledim mi?" Popomun yanaklarını sıktı ve dişlerini derime geçirip ısırdı.

"Belki bir ya da iki kez," dedim nefes nefese, sonra dişlerini geçirdiği yeri yaladığında inledim.

"Ne zaman bir odaya girsen ve gözlerim tatlı kıçını bulsa kıyafetlerini paramparça edip bunu yapma dürtüsüyle doluyorum," dedikten sonra penisini tekrar içime soktu.

Çarşafı kavrayıp bacaklarımı biraz daha ayırdım. İçime hızla girip çıkmaya başladığında nefes nefese kaldım. Elini yan tarafımdan kaydırıp karnımdan aşağı indirdi. Parmağı klitorisimi bulup oynarken kalçası hareket etmeye devam etti. O beni arkadan hoyratça becerirken ciğerlerime yeterince hava dolduramadım. Kollarımla bacaklarım kontrolsüzce titrerken vajinamın duvarları uzunluğu etrafında kasılmaya başladı. Kendini tamamen içime gömüp tohumları içimi doldurduğunda inledim ve tekrar boşaldım.

"Yaprak gibi titriyorsun," dedi yanıma uzanırken ve beni kendine doğru çekti. "Üşüdün mü, *tesoro*?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Tüm vücudum titriyordu ama peş peşe gelen iki muhteşem orgazmın etkisi olduğunu düşünüyordum.

"Dur." Üstümüzü örttü. "Daha iyi mi?"

Başımı yukarı kaldırıp çenesini hafifçe ısırdım. "Evet. Ama bir şeyi unuttun."

"Ya? Öyle mi?" Elini vajinama ulaşana kadar aşağı doğru indirdi ve parmaklarının ucunu katların üzerinde gezdirdi. "Ne olabilir ki?"

Çenesini bir daha ısırdım, sonra dönüp sırtımı göğsüne yapıştırdım. "Bekletme beni," dedim.

Vajinamı avuçladı ve beklentiyle derin bir nefes aldım. Hiçbir şey olmadı.

"Luca!"

"Efendim?" Nefesini ensemde hissettim. "Bir şeye mi ihtiyacın var, *tesoro*?"

"Olduğunu biliyorsun."

"Söyle bana."

Ah, bana işkence etmekten nasıl da hoşlanıyordu. Elimi bacaklarımın arasındaki elinin üzerine koydum ve bastırdım. "Parmağın içimde değilken uyuyamıyorum, tamam mı?"

İtiraf etmek biraz utanç vericiydi ama gerçekti. Dün gece Damian ile birlikte bazı Aile meselelerinin üzerinden geçiyorlardı ve gece yarısını geçene kadar ofisinde kalmışlardı. Bütün günü yemek şirketiyle geçirmiştim ve köpekler gibi yorgundum ama yatağa yattığımda uykuya dalamamıştım. Saat ikiye doğru Luca bana katılana kadar dönüp durmuştum ve ancak parmağını içime kaydırdığında uykuya dalmayı başarmıştım.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve parmağını içime itti. İçime bir nefes çektim. Vajinam hâlâ hassastı ama parmağı tamamen yerleştiğinde bir rahatlık hissi üzerimi kapladı. İç geçirdim, gözlerimi yumdum ve uykuya daldım.

BÖLÜM
on yedi

Isabella

Gardırobun kapağının gıcırdaması, ardından bir hışırtı sesi geldi. Gözlerimi hafifçe aralayıp pencereden gelen güneş ışığına karşı kıstım. Luca yatağın yanında durmuş, pantolonunu giyiyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Yedi buçuk. Rosa'yı okul alışverişine götürüyorum. Daha sonraya bırakmak istemiyorum. Yaz sonuna yaklaştıkça iyice karışık olur. Sonrasında onu Clara'nın evine bırakacağım. Arka bahçede kamp yapacaklar."

"Rosa'nın yanına ceketini ver. Bugün yağmur yağabilir." Karnımın üstüne döndüm, yastığı kucakladım ve Luca'yı izleyebilmek için çenemi yastığa dayadım. "Ben de sonra kız kardeşimle görüşeceğim. Öğle yemeğine dönecek misin?"

"Muhtemelen gelmem. Öğlen Franco Conti ile randevum var, sonrasında da emlakçıyla başka bir toplantım olacak."

"O zaman öğle yemeğini Andrea'yla yerim."

"Bugün mavi elbiseni giyeceksin. Boyundan bağlananı," dedi ve beni bakışıyla olduğum yere sabitledi. Kara gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Başımı yana eğip onu izledim. Ne garip bir söylemdi. "Benim için mavi elbiseni giyer misin?" ya da ona benzer bir şey değildi ve fark ettiğimi biliyordu.

"Tamam," dedim ve gözlerinin alev almasını izledim. "Onunla birlikte ten rengi topuklu ayakkabılarımı giyebilir miyim?"

Yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi ama sadece bir saniye sürdükten sonra bunu sakladı. İlginçti.

"Evet." Başını salladı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Ona bakarken kafamda yavaşça bir farkındalık oluştu. Bak sen... Eğer haklıysam, ki haklı olduğumdan oldukça emindim, kocam tercihleriyle ilgili oldukça ilginç şeyler saklıyordu. Teorimi test etmeye karar verdim.

"Bugün saçımı topuz yapmak istiyorum," dedim, kelimelerimi çok dikkatli bir biçimde seçtim ve tepkisini çok dikkatlice izledim. "İzin verecek misin?"

Parmakları düğmenin üzerinde hareketsizleşti. Yavaşça bana döndü ve gözlerimiz buluştu.

"Hayır. Salık bırakacaksın," dedi, gözleri bana meydan okuyordu.

"Tamam. Yarın izin verecek misin? Lütfen?"

"Bunu düşüneceğim." Sandalyeden ceketini çıkardı, anahtarlarını ve cüzdanını aldı, ardından kapıya yöneldi ancak sonra eşikte durdu. Sanki kendisiyle bir şey hakkında savaşıyormuş gibi elinin yumruk olduğunu gördüm, sonra bana döndü. Birkaç saniye boyunca beni izledi, yumruk yaptığı elinin parmak boğumları bembeyaz oldu. "Bugünden itiba-

ren, kıyafetlerinin hepsini ben onaylayacağım," dedi. "Ben burada yokken ve bir yere gitmen gerekiyorsa, eğer üstünü değiştirmen gerekiyorsa, önce onaylatmak için beni arayacaksın," dedi en sonunda ve tepkimi bekleyerek gözlerini benimkilere dikti.

"Elbette Luca." Başımı salladım.

Yumruğunu açtı, yüzünde ufak, memnun bir gülümseme oluştu. Eğer bana dönük olmasaydı fark etmezdim ama cevabımla birlikte pantolonunun kasık kısmı gerildi. Bu onu tahrik ediyordu. O gider gitmez sırıttım ve sırtüstü döndüm. Luca'nın kendini tuttuğunu biliyordum ama şu ana dek, ne kadar olduğunu fark etmemiştim. Ancak şimdi biliyordum ve oynamaya hazırdım.

Andrea fincanının ucundan, "Duyduğuma göre Luca ve sen Lombardi'lerde epey bir etki bırakmışsınız," dedi.

"Orada olmadığın halde nereden biliyorsun?"

"Milene aradı ve bana tam bir rapor verdi. Bütün ateşli detaylarıyla."

"Sadece bir öpücüktü." Omuz silktim. "Özellikle dedikodusu yapılacak bir şey değildi."

"Luca Rossi'nin herkesin içinde öpüşürken yakalanması? Önceki karısına dokunduğu kimse tarafından görülmemiş adamın? Sabah gazetelerinin manşetine düşmemesine şaşırdım."

"İnsanlar bazı şeyleri abartmaya meyillidir," dedim. "Sen neden orada değildin? Annem ve babamla geleceğini söylemiştin."

"Cezalıydım." Burnunu kırıştırdı. "Önceki gece gizlice kaçarken babama yakalandım."

"Ne?" Fincanımı masaya çarptım. "Yalnız mı?"

"Yalnız olmayacaktım. Catalina ile çıkıyordum."

"Nereye?"

"Bir kulübe."

"Lütfen bana Gino'yu da götürmek üzere olduğunu söyle."

"Tabii ki götürmeyecektim. Tanrım, o adamdan nefret ediyorum. Kendini babam sanıyor. Ve babam ona izin veriyor! Neden Leandro'yu korumam olarak tutamadım ki?"

"Çünkü tüydüğünde peşinden koşmak için çok yaşlı," diye tersledim. "Çok pervasızsın. Gecenin ortasında gizlice çıkıyorsun. Korumalardan kaçıyorsun. Seni dizginleyecek birine ihtiyacın var ve Gino'nun bunu başarmasına memnunum."

"Önümüzdeki hafta Perla'nın doğum gününe gitmemi yasakladı!" diye bağırdı. "Nasıl olur da bana bir şeyi yasaklayabilir ki? O lanet olası bir koruma. Babama söylediğimde Gino'nun verdiği her karara katıldığını söyledi."

"Parti nerede?"

"Baykal'da."

"Bratva'nın kulüplerinden birine gitmeyi mi planlıyordun? Geçen sefer Ural'da olanlardan sonra? Sen aklını mı kaçırdın?"

"O karmaşa senin suçundu." Sırıttı.

"Bratva'nın kulübüne gidemezsin! Tanrı aşkına, Andrea!"

"Kostya orada olacaktı." Omuz silkti. "Catalina onunla görüşüyormuş. Bir nevi."

"Yüce Tanrım! Babası onun Bratva'nın adamlarından biriyle çıktığını biliyor mu?"

"Hayır. Ve sen ona söylemeyeceksin! Ciddi bir şey değil, sadece... konuşuyorlar."

"Duyduğuma göre, şehrin kadın nüfusunun yarısı Kostya Balakirev'in yatağından geçmiş. O bir kadınla sadece konuşacak tipte bir erkek değil."

"Bu doğru değil."

"Geçen ay Amalia Lombardi ile yattı. Ve aşçılarıyla. Tam olarak emin değilim ama sanırım Amalia'nın annesiyle de yatmış. Damian'dan daha kötü."

"Bazen beni korkutuyor, biliyor musun? İnsanlar hakkında bu kadar fazla saçmalığı hatırlaman."

"Birinin kirli çamaşırlarının ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin." Telefonuma baktım. "Luca'ya aramam lazım. Öğleden sonra alışverişe gideceğim ve üstümü değiştirmem lazım. Giydiğim şeyi onaylamak istiyor."

"Ne istiyor?" Andrea gözlerini bana dikti.

"Son zamanlarda kocam hakkında oldukça ilginç şeyler ortaya çıkarıyorum." Gülümsedim. "Onlardan biri, giyeceğim şeyi seçmenin onu gerçekten tahrik etmesi."

"Seni kontrol mü ediyor?"

"Hayır. Beni kontrol etmesine izin veriyorum. Ve her saniyesinin tadını çıkarıyorum."

"Isa, bu... sapıkça."

"Evet, sanırım öyle." Sırıttım ve Luca'yı aradım.

İlk çalışta cevap verdi. "Neredesin?"

"Annemlerin evinde Andrea'yla kahve içiyorum."

"Korumalarını aldın mı?"

"Marco ve Sandro arabada beni bekliyorlar. Endişelenme."

Birkaç saniyelik sessizlik oldu ve sonra, "Söylediğim gibi mavi elbiseyi giydin mi?" dedi.

"Evet," dedim. "Üstümü değiştirmek için eve gideceğim. Yapacağım bazı işlerim var. Çıkmadan önce sana giydiğim şeyin bir resmini göndereceğim."

"Güzel. Eve varır varmaz beni ara."

"Arayacağım."

Luca

Masanın karşısındaki adam durmadan konuşuyordu. Evlerin ve apartman dairelerinin fotoğraflarını tabletinden bana ve Damian'a gösteriyor, her birinin artılarını eksilerini sıralıyordu. Silah anlaşmalarından gelen ve aklanmayı bekleyen tonla para varken, şirketimize geçireceğimiz mülklerin sayılarını ve büyüklüğünü artırmamız gerekiyordu. Hızla.

"Daha büyük mülklere ihtiyacımız var, Adam. Ve daha fazlasına." Fiyatların yazılı olduğu kâğıdı masaya attım.

Telefonum çaldı, Lorenzo'nun adını gösteriyordu. Başımı kaldırıp Adam'a baktım ve kapıya doğru başımı salladım. "Çık. Ben seni sonra ararım."

Kapı arkasından kapandığı anda telefonu açtım ve Damian da duyabilsin diye hoparlöre aldım. "Lorenzo."

"Octavio'nun muhasebecilerinden biri para yürütüyormuş," dedi. "İcabına bakılması gerekiyor, patron."

"Pekâlâ."

"Benim halletmemi ister misin?" diye sordu Lorenzo.

Damian'a baktım, başını iki yana sallıyordu, sonra cevap verdim, "Hayır. Ben halledeceğim."

"Onu Octavio'nun kumarhanesindeki arka odada tutuyoruz."

"Kırk dakika içinde orada olacağım." Aramayı sonlandırdım ve Damian'a baktım. "Hırsızlarla nasıl başa çıkıyoruz?"

"Onları öldürüyoruz," dedi. "Tetiği çekmesi için başka birini görevlendirebilirsin ama Giuseppe hırsızlarla bizzat ilgilenirdi. Bu bir ibret olurdu."

Sandalyede arkama yaslandım ve düşündüm. Her ne kadar kimseyi öldürdüğümü hatırlamıyor olsam da birinin canını

alma fikri beni rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. "Yapacağım. Gelmek ister misin?"

Damian irkildi. "Gelmemeyi tercih ederim. Ama sana bir kat planı çizeceğim. Ön kapıda metal detektörleri olduğu için Magna'ya arka kapıdan girmen gerekecek."

"Biliyorum."

Kafasını kaldırdı. "Bir şey mi hatırladın?"

"Hayır. Oraya gittiğime ya da biriyle buluştuğuma dair hiçbir şey hatırlamıyorum ama içerisinin nasıl göründüğünü biliyorum."

"Bu çok tuhaf," dedi ve elindeki kalemi çiğnemeye başladı. "Hafızan yerine gelmezse ne yapacağız?"

"Şimdiye kadar yaptığımız gibi devam edeceğiz. Ben kimsenin bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum."

"Bu olasılığı rahatsız edici bulmuyor musun?"

"Canımı sıkıyor, evet ve kızımı ya da karımı hatırlamıyor olmaktan nefret ediyorum. Ama doktor bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı söyledi. Ve değiştiremeyeceğim şeyler için enerjimi boşa harcayamam." Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. "Adam'a daha fazla emlak aramasını söyle. Muhasebecinin hesabını kestikten sonra eve gideceğim."

Magna'ya gitmek bir sorun teşkil etmedi. İki gün boyunca Damian ile birlikte Chicago'da turlamıştık, Damian bütün işyerlerimiz ile birlikte bir noktada gitmem gerekebilecek diğer yerleri göstermişti. Şehirle ilgili her şeyi hatırlıyordum ama kumarhanelerin isimlerini, görene kadar özellikle bir yerle bağdaştıramıyordum.

Arabamı arka sokağa park ettiğimde telefonum çınladı. Isabella'dan bir fotoğraftı, yatak odamızdaki büyük aynanın önünde duruyordu. Üzerinde beyaz çiçekler olan uçuş uçuş, kahverengi bir elbise giyiyordu ve yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı. Gülümseyerek hızlıca bir mesaj yazdım. *Onaylandı, tesoro.*

Mesajı yolladım, silahı ceketimin altındaki kılıfına koydum ve arabadan çıktım. Emilio arabasını arkama parka etti ama elimi kaldırıp ona beni burada bırakmasını işaret ettim ve sağdaki metal kapıya yöneldim. Siyah takım elbiseli bir adam ellerini arkasından bağlamış, girişte duruyordu.

"Patron." Başını sallayıp kapıyı benim için açtı.

Uzun koridordan ilerleyip sola döndüm, arka odaya yöneldim. Etrafımdaki her şeyin tanıdık olması ama burada olmakla ilgili hiçbir hatıramın olmaması çok tuhaftı. Hastaneden eve döndüğüm o ilk gün evim için de aynısını hissetmiştim. Yerleşimini hatırlıyordum ama hangi odanın kimin olduğunu hatırlamıyordum. Sanki birisi hafızamın belli kısımlarını silmişti ve takip etmem için bana sadece kırıntılar bırakmıştı.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapıların yanında iki adam bekliyordu. Ben yaklaştığımda açtılar ve bayat içkiyle ter gibi kokan orta boyuttaki bir odaya girmeme izin verdiler. Lorenzo uzak uçtaki masanın arkasında oturuyordu ama ben girdiğimde çabucak ayağa kalktı. Tanımadığım bir adam en uzak uçtaki duvara dayanmış duruyordu. Muhtemelen Aile'nin ayakçılarından biriydi. Isabella ve Damian'dan benim için ayakçıların fotoğraflarını da bulmalarını istemek zorunda kalacaktım. Şu ana kadar Aile hiyerarşisindeki düşük rütbeli adamların üzerinden geçecek zamanım olmamıştı.

Odanın ortasında, ellilerinin sonundaki bir adam ahşap bir sandalyede oturuyordu. Gömleği kırışıktı ve üzerinde kan dam-

laları vardı. Yüzündeki çürüklere ve şişmiş dudağına bakılırsa beni beklerken biraz silkelenmişti. Hırsız olduğunu varsaydım. Beni gördüğü anda ellerindeki ve bacaklarındaki bağların izin verdiği müddetçe kıpırdanmaya başladı.

"Patron." Tanımadığım adam başıyla selam verdi, duvardan uzaklaştı ve muhasebecinin yanında durdu.

"Suçlu olduğuna dair ne kanıtınız var?" diye sorup Lorenzo'ya döndüm.

"Masasında iki defter bulduk. Onlara göre, geçen ay iki bine yakın çalmış."

"Yerleştirilmediklerinden emin misin?"

"Onun el yazısı," dedi Lorenzo ve kollarını kavuşturdu. Dudaklarında ufak bir gülümseme vardı. "Eğer istersen hırsızın icabına ben bakabilirim patron."

Tabii, eminim buna bayılırdı. Lorenzo'nun benim Aile'nin başına geçmemden mutlu olmadığını görmek için Isabella ve Damian'a ihtiyacım yoktu. Kendim de gayet net görebiliyordum. İyi sakladığını sanıyordu ama ben etrafımdaki herkese çok dikkat ediyordum, ipuçlarına ve çifte anlamlara kulak kesiliyordum. Benim pozisyonumdaki bir adam herhangi bir şeyi kaçırmayı kaldıramazdı çünkü tek bir hata, düşüşümü başlatmaya yeterdi.

"Evet," dedim ve iki adım atıp bağlı adamın arkasına geçtim. "Öyle yap."

Lorenzo ceketinin içindeki silahına uzanırken yüzündeki gülümseme genişledi. Benim bir adamı öldürmeye isteksiz olmamdan ve işi benim yerime yapacak olma fikrinden hoşlanıyordu. Özellikle de bir ayakçının önünde. Dönüp sağ kolumu muhasebecinin çenesinin altına doladım ve sol elimi kafasının arkasına koydum. Tek bir güçlü çeviriş. Adamın boynu kırıldı.

Kolumu muhasebecinin boynundan çektim, bariz bir şaşkınlıkla bana bakan Lorenzo'yla yüzleşmek için döndüm. Adamı vurmak daha kolay olurdu ama Damian bunun bir duyuru gibi olması gerektiğini söylemişti.

"Cesedin bulunmayacağından emin olun," dedim ve odadan çıktım, iki çift gözün sırtımı delip geçtiğini hissediyordum.

Arabaya bindiğimde Isabella'yı aradım, hoparlörü açtım ve motoru çalıştırdım.

Tam makyajımı silmeyi bitirdiğimde telefonum çaldı. Ekranda Luca'nın adı parladı ve kabul edip hoparlöre aldım.

Diğer taraftan kısa bir soru geldi. "Neredesin?"

"Keyfin yerinde," dedim kirli ıslak mendilleri çöpe atarken. "Bir şey mi oldu?"

"Görünüşe göre Lorenzo oyunlar oynuyor."

"Beklenen bir şeydi. Ne yaptı?"

"Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum. Neredesin?"

"Yatak odamızda."

"Kıyafetlerini çıkar."

Kozmetik ürünlerimi ve yüz yağımı şifonyerin üzerine koydum. Elbisemi, sonra da iç çamaşırımı çıkardım. "Çıkardım."

"Yatağa. Sırtüstü uzan."

Gülümsedim, elimde telefonla yatağa doğru yürüdüm ve söylendiği gibi uzandım. "Tamam. Şimdi ne yapacağım?"

"Ellerini bacaklarının arasına koy. O şekilde kalacaksın ve ben gelene kadar kendinle oynayacaksın."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Yirmi dakika içinde. Ve Isabella..."

"Evet?"

"Ben gelmeden sakın boşalayım deme."

Ne? "Bunu yapabileceğimden emin değilim, Luca."

"Eğer izin verdiğimden daha erken boşaldığını öğrenirsem, tekrar başlayacağız ve bu sefer bir saat olacak. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Hoparlörü aç ve telefonu yanına bırak."

"Açık. Dinleyecek misin?"

"Elbette. Sen başlayabilirsin."

Ellerimin vücudumdan aşağıya, vajinama doğru kaymasına izin verdim ve yavaş daireler çizerek klitorisimi okşamaya başladım.

"Kaç kez seni yanımda hayal ederek kendimi tatmin ettiğimi biliyor musun?" diye sordum.

Boğuk bir cevap geldi. "Söyle bana."

Klitorisime bastırdım, sonra bir parmağımı daha ekledim. "Emin misin?"

"Isabella."

Adımı böyle buyurgan bir şekilde söylemesine bayılıyordum. Bu hem bir rica hem de bir emirdi. Luca ses tonuyla, gerçek kelimelerle yaptığından daha fazla duygu katıyordu.

"İlk yaptığımda on yedi yaşındaydım." İnledim ve okşamaya devam ettim. "Her gece ve bazen gün içinde de yaptım. O yüzden en az bin defa yaptım diyebilirim."

"Peki o fantezilerde sana ne yapıyordum?"

"Odama geliyordun." Gülümsedim ve tek parmağımı içime kaydırıp orada oluşan karıncalanma ve artan gerginlikten keyif aldım. "Takım elbise giyiyordun. Seni hem ağızlara layık hem de tehlikeli gösteren tamamen simsiyah bir takım. Bana yavaşça

yaklaşıp elbisemi yırtıyordun ve beni yatağa atıyordun." Diğer elimi klitorisime yerleştirip okşarken diğer parmağımı içimde daha derinlere ittim. İçimdekinin onun penisi olduğunu hayal ediyordum. "Sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömüp çığlık attırana kadar emiyordun."

"Takım elbisemi çıkarmadan mı?" diye sordu.

"Evet." Dudağımı ısırdım ve boşalacağımdan korkarak parmağımı çıkardım.

"Sonra ne yapıyordum?" Sesinde bir gerginlik vardı. Bunu net bir şekilde duyabiliyordum.

"Sertleştin mi Luca?" diye sordum ve avcumu bastırıp parmağımı tekrar içime itme ihtiyacımı dindirmeye yardım etmesini umdum.

"Bana cevap ver Isabella!" diye bağırdı. "Sonra ne yapardım?"

"Vücudunu üzerime yerleştirirdin, ağırlığınla beni yatağa bastırırdın. Sonra beni öperdin ve dudaklarından kendi tadımı alırdım."

"Hâlâ giyinik mi olurdum?"

"Evet. Önce ceketini ve gömleğini çıkarırdım. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdiğimde nefes alışın hızlanırdı ve göğsünün ortasından öperdim. Sonra, pantolonunu çıkarmana yardım ederdim."

Daha fazla dayanamadım, o yüzden iki parmağımı içime soktum ve hızla nefes aldım.

"Az önce ne yaptın?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Nefes verdim ve parmaklarımı daha da derine kaydırarak inledim.

"Boşaldın mı Isabella?" diye patladı.

"Henüz değil," diye fısıldadım. "Yakınlarda mısın?"

"Bahçe kapısından geçiyorum," dedi. "Sonra ne oluyor?"

Gülümsedim ve vajinamla oynamaya devam ettim. Hattın diğer tarafından gelen zorlukla nefes alma seslerinden keyif alıyordum.

"Bileklerimi elinle tutup kollarımı başımın üstüne doğru çekerdin. Tıpkı her zaman yaptığın gibi." Bacaklarımın arasındaki baskı artarken inledim. "Ve tek bir hamleyle kendini içime gömerdin. Sertçe. Dibine kadar."

Odanın kapısı çarparak açıldı. Elimi çekmeden başımı yastıktan kaldırdım ve bükülmüş bacaklarımın arasından eşiğe baktım. Luca kapıda duruyor, iki yanındaki kapı pervazını sımsıkı kavrıyordu, bana bakarken çenesinin sert hatları belirginleşmişti.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve boştaki elimle klitorisime masaj yapmaya başladım. Parmaklarım hâlâ içimdeydi, o yüzden onları dışarı kaydırdım ve ağzıma doğru çıkarıp her birini yavaşça yaladım.

"Söylesen Luca," gülümsedim, "bu seni ne kadar sertleştiriyor?"

Ondan derin bir hırlama sesi geldi. İçeri bir adım attı, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve yavaşça yatağa doğru yürürken yol boyunca kıyafetlerini çıkardı. Ceketini. Sonra kömür rengi gömleğini. Pantolonunu. Tüm bu süreçte bana bakıyordu. Yatağa ulaştığında, tamamen çıplaktı, aleti tamamen dikti. Dudaklarımı ıslattım ve bacaklarımı biraz daha araladım.

"Sen bu dünyada yürüyen en seksi şeysin." Sesi alçak, ilkel bir gümbürtüye dönüşürken dizlerimin arkasından kavradı ve beni kendine doğru çekti. Kolunu etrafıma sararak beni çevirdi, böylece yatakta dört ayak üzerindeydim. Bir sonraki an, arkamdan içime girdiğini hissettim.

"Çok ıslak." Avcunu sırtımda gezdirdi. "Ben buraya gelmeden önce orgazm oldun mu Isabella?"

"Hayır." Kendini sonuna kadar gömdüğünde nefes nefese kaldım.

"Güzel. Ben burada olmadığım sürece boşalmana izin yok." Dışarı kaydı, sonra tekrar içeri girdi.

"En azından oynamama izin var mı?"

"Sadece ben söylediğimde." Başka bir hamleyle birlikte penisi beni tamamen doldurdu. İçimde artan o baskı daha da yoğunlaştı. "Ben izin vermediğim sürece vajinana dokunmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı eğdim, soluğum burnumdan sertçe çıkıyordu.

"Anlaşıldı mı dedim?" İçime girip duruyor, beni soluksuz bırakan sert darbelerle her hecesini vurguluyordu.

"Evet!" diye haykırdım.

Luca'nın hızlı darbeleri durmadı. Bana baktı ve emretti, "Gel."

Orgazm bana aniden çarptığında tekrar çığlık attım. Luca inledi ve içimde patladı.

BÖLÜM
on sekiz

Luca

KOMODİNİN ÜZERİNDEKİ TELEFONUM TİTREDİ. Gözlüğümü taktım ve Donato'dan gelen mesaja baktım, silah teslimatının yine batırıldığını söylüyordu. Damian'a ilk seferinde ne olduğunu bilip bilmediğini sormam gerekecekti ama ofise gidene kadar bu bekleyebilirdi. Şakaklarımın arasında kafatasımın içinde delici bir acı oluştu ve hızla bir nefes aldım. Acı geldiği gibi hızla kayboldu. Belki de kontrol ettirmek için Dr. Jacobs'a gitmeliydim. Bu ilk defa olmuyordu.

Isabella kollarımda kıpırdandı, sonra avcunu bacaklarının arasındaki elimin üzerine koyup bastırdı. Parmağımın orada olmasına kesinlikle bağımlı hale gelmişti. Dün Rosa ve birkaç arkadaşını sinemaya götürmüştük. Çocuklar ön sırada oturmuştu ama Isabella ve ben arkada kalmıştık. Yalnız kaldığımız anda elimi tutup eteğinin altına kaydırmış ve buna ihtiyacı olduğunu fısıldamıştı. Parmağımı içine kaydırdığımda dudaklarından çıkan o küçük rahatlama sesi beni öyle sertleştirmişti ki bir ma-

ğara adamı gibi onu sürüklememek için kendimi durdurmayı güçlükle başarmıştım. Filmin sonunda parmağımı çıkarmak zorunda kaldığımda sızlanmıştı.

Boştaki elimi Isabella'nın sırtında gezdirip kıçını hafifçe sıktım, sonra parmaklarımı yan tarafında gezdirdim. "Kaburgalarını sayabilirim, Isabella. Kilo mu verdin sen?"

"Kıçımı biraz inceltmeye çalışıyorum. Diyetteyim," diye mırıldandı.

"Ne?" Bir parmağımı çenesinin altına koydum ve bana bakmasını sağlamak için başını kaldırdım. "Kendini aç bırakmak için benden izin istedin mi?"

"Hayır." Bana gözlerini kırpıştırdı, biraz kafası karışmış görünüyordu. "Erkeklerin sıska kadınlardan hoşlandığını sanırdım."

"Yanlış düşünmüşsün."

"Popom kocaman, Luca. Partiden önce bir beden küçülmek istiyorum."

Çenesini sıkarak, yüzüyle aynı hizaya gelene kadar öne doğru eğildim. Kıçının küçülmesini istemiyordum. Daha büyük olmasını istiyordum. "Ne kadar kilo verdin?"

"Dört buçuk kilo kadar."

"O kiloyu geri almak için iki haftan var Isabella," dedim kaşlarımı çatarak.

"Hepsi kıçıma gidecek. Daha da büyüyecek."

Güzel poposu bir ya da iki beden daha büyük bir Isabella'nın görüntüsü, zihnimi doldurdu ve sertleştim. "Güzel."

"Tamam." Gözlerini devirdi. "Sanırım dün satın aldığım şu yeni pantolon boşa gidecek. Şimdiki haliyle bile zar zor içine girebildim."

"Sikmişim pantolonunu." Elimi arkasından kaydırıp yine kıçını sıktım. Poposu daha ufak gibiydi. "Bunu olduğu haliyle istiyorum."

"Bu bir emir mi?" Pis pis gülümsedi.

"Evet."

Yüzündeki gülümseme genişledi. "Bana emirler yağdırmanı seviyorum."

Parmağımı kıvırarak vajinasının duvarlarındaki basıncı arttırdım ve başparmağımı klitorisine bastırdım. Elimi yerinde tutmak için baldırlarını sıkma şekline bayılıyordum.

"Bu gözlüğü taktığında beni çok tahrik ediyorsun, Luca."

Hırladım ve onu kendime yapıştırıp yatakta altıma gelene kadar bizi ters çevirdim ve kulağına fısıldamak için daha yakına eğildim. "Peki, seni başka ne tahrik ediyor, *tesoro*?"

"Gece içime girmeden hemen önce parmağını içimden çıkardığın o birkaç saniye boyunca hissettiğim hayal kırıklığı." Nefesini verdi ve tam olarak dediği şeyi yaptığımda miyavlar gibi ses çıkardı ama parmaklarımı klitorisinden ayırmadan onunla oynamaya devam ettim.

"Bu zorbalık," deyip ellerini saçlarımın arasından geçirdi.

"Biliyorum." Boynunu ısırmak için başımı eğdim, aynı anda klitorisini çimdikledim.

"Kahretsin, Luca!" Saçımı ellerinde sıktı.

Aletimi hemen içine gömmediğimde sinirlenmesi beni çok eğlendiriyordu. Kendimi girişine hizaladım ve açgözlü küçük vajinasına doğru kaydırmaya başladım. Tanrım, çıkardığı şu sesler. Bazen sadece inlemelerini duyarak boşalabileceğimi düşünüyordum.

"Şimdi daha iyi mi?" Geri çekildim, sonra içine ittim.

"Evet... Evet... Evet..." Vücudu altımda titrerken giriş ritmimle inliyor, zirveye çıkıyordu. Klitorisini tekrar çimdikledim, ardından masaj yaptım. Klitorisini bir kez daha çimdiklediğimde bir çığlık attı ve bacaklarını etrafıma doladı.

"Çıkardığın sesleri seviyorum, *tesoro*." İniltiyle kendimi içine gömdüm. "Çok fazla."

İnledi ve boşalırken omuzlarımı kavradı. İçine bir kez daha dalıp patladım, dölümün onu dolduruşunun hissiyle hayretle doluyordum. Gelmiş geçmiş en iyi duyguydu.

"Buraya gel." Kolumu beline doladım ve sırtını göğsüme yasladım. Vajinasını avuçlayıp parmağımı geri içine soktuğumda hâlâ titriyordu.

"Keşke parmağını ya da aletini bütün gün içime alabilseydim," diye iç geçirdi.

"Oranın boş olması hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır." Başını eğdi ve bana baktı. "Sen beni bağımlı yaptın."

"Mükemmel."

"Gün içinde ofisine uğramaya başlamam gerekebilir. Dozumu almak için."

"Bu planı sevdim." Gülümsedim, sonra burnumu boynuna gömdüm. "Ve ben de bu arada senin için başka bir şey ayarlayacağım."

"Aklında ne var?"

"Bekleyip görmen gerekecek, *tesoro*."

Isabella

"Saçımı kırmızıya boyayabilir miyim?" Rosa yemek masasının diğer tarafından sordu.

Damian ile aynı anda cevap verdik. "Hayır."

Rosa sandalyesinde arkasına yaslandı ve çenesini eğip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Büyüdüğünde saçlarını boyayabilirsin tatlım," dedim. "Şu anda bunun için çok küçüksün."

"Ama istiyorum," diye mırıldandı.

"Neden? Arkadaşlarından bazıları saçlarını mı boyadı?"

"Hayır. Yine de yapmak istiyorum."

İçimi çektim ve başımı iki yana salladım. Sanki kız kardeşimi dinliyormuşum gibiydi. "Yeni bir saç kesimine ne dersin? Seni önümüzdeki hafta götürebilirim. Tırnaklarımızı da yapabiliriz."

Rosa'nın bakışları bana çevrildi, gözleri irileşti. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Başımı salladım. "Kuaförümü arayıp ondan randevu alacağım. Aklında belli bir model var mı?"

Rosa sandalyesinde kıpırdandı, sonra omzunu silkti. "Kısa istiyorum," dedikten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Sence babam izin verir mi?"

"Eğer kısa olmasını gerçekten istediğini açıklarsan tabii ki izin verir."

Yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve Luca köşeyi dönüp yemek odasına girdi.

"Baba!" Rosa sandalyesinde zıpladı, "Saçımı kısa kestirebilir miyim? Isa beni de yanında götüreceğini söyledi. Kestirebilir miyim? Lütfen?"

Luca, Rosa'nın arkasında durdu ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Elbette, *piccola*. Şimdi mutfağa git ve Viola'ya yemek konusunda yardım et. Isabella ve Damian'la konuşmam gerek."

"Ben de duymak istiyorum!"

"Bu iş meselesi, Rosa. Git hadi. Lütfen."

Rosa burnunu kırıştırdı, sandalyesinden kalktı ve isteksizce ayrıldı.

O gider gitmez Luca, Damian'a döndü. "Salvatore Ajello bir görüşme talep etti," dedi. "Kim bu lanet olası Salvatore Ajello?"

Luca'ya bakarken panik midemde toplanmaya başladı. "Toplantı ne zaman?"

"Yarın," dedi. "Kim o?"

"New York Ailesi'nin Don'u," dedi Damian. "Onun hakkında bir şey biliyor musun, Isa?"

"Bir ton dedikodu. İşe yarar bir şey yok. Ve bilen biri var mı bilmiyorum bile." Birçok insanın New York suç ailesinin Don'unun nasıl göründüğünü bildiğini bile sanmıyordum. Eğer New York Cosa Nostra ile temasa geçmen gerekirse, sağ kolu Arturo DeVille'i arardın. Asla Don'u değil. Gözlerimi geri Luca'ya çevirdim. "Seni şahsen mi aradı?"

"Evet. Sadece iş konuşmak istediğini söyledi, başka detay vermedi."

"Çoğunlukla uyuşturucuyla uğraştıklarını biliyorum. Büyükbabamın bir kere bahsettiğini duydum ama o kadar. Babam daha fazla biliyor olabilir." Damian'a baktım. "Luca daha önce Ajello ile buluştu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ve öyle bir şeyden bahsederdi."

"O zaman Francesco'ya sormakta bir sakınca yok," dedi Luca. "Onu arayıp kahveye geleceğimizi söyleyeceğim." Eğildi ve kulağımı hafifçe ısırdıktan sonra fısıldadı, "Git, üstünü değiştir. Sevdiğim pembe elbiseni. Seni yanımda götürüyorum ve dönüşte öğle yemeğine bir yere gidebiliriz."

Masadan kalktım ve kapıya yöneldim ama sonra durdum ve omzumun üzerinden Luca'ya baktım. "Sanırım laciverti giyeceğim."

"Isabella."

Ses tonuna içten içe gülümsedim. Emirlerine uymayı reddetmem onu acayip kızdırıyordu. "Evet?"

"Pembe elbise."

"Madem ısrar ediyorsun." Gülümsedim ve yürümeye devam ettim.

Damian'ı duyduğumda yemek odasının kapısına giden yolu yarılamıştım. "Dizginlerini gevşetmelisin, Luca, yoksa tepesi atacak."

Gülümsedim. Keşke Damian, ağabeyinin komutlarının beni ne kadar tahrik ettiğini bilseydi...

Yirmi dakika sonra Luca'yla birlikte arabaya bindiğimde -elbette pembe elbiseyle- Luca alışılmadık şekilde sessizdi, düşüncelere dalmıştı. Bunu görmezden geldim ama Agostini malikânesine giden yolu yarıladığımızda da tek kelime etmediğinde, yeterince somurttuğuna karar verdim.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hiç."

"Luca," diye iç geçirdim, "dökül artık."

Dişlerini sıkıp direksiyonu kavradı. "Çok mu aşırıyım? Damian'ın söylediği şekliyle 'dizginleri gevşetmemi' istiyor musun?"

"Bu, kıyafetle mi ilgili?"

"Her şeyle," dedi ve bana baktı. "Dizginleri gevşetmemi mi istiyorsun Isabella?"

"Hayır. Fakat belki bir şekilde karşılıklı olabilir." Sırıtıp kulağına fısıldamak için eğildim. "Düşünüyordum da, eğer ben uyurken parmağını içimde tutacaksan, o zaman ben de sen araba sürerken bunu yaparım."

Gülümseyerek sol elimi uzattım ve kasığına koyup tam yerine biraz baskı uyguladım. Aleti elimin altında sertleşirken araba

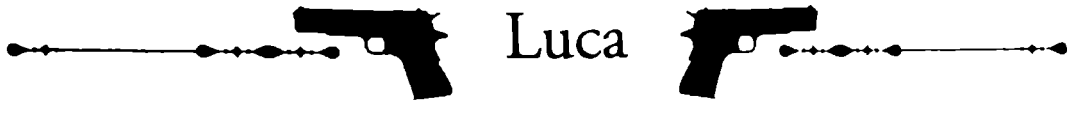
biraz yalpaladı. Luca bana bakmak için başını çevirdi ve burun delikleri genişledi. Biraz daha sertçe bastırdım ve hızla nefes aldı.

"Şu andan itibaren, benimle birlikte yolculuk ediyorsan, elinin olacağı yer orası. Tüm yol boyunca. Anlaşıldı mı Isabella?"

"Elbette Luca."

Bana yandan bir bakış attı ve dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm. "Eve döndüğümüzde seni öyle bedereceğim ki yürüyemeyeceksin."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Aletini sıktım.

"Salvatore Ajello mu?" Francesco'nun kahve fincanını kaldıran eli yarı yolda kaldı, gözleri kocamandı. "Suç aileleri nadiren birlikte iş yapar. Çıkar çatışması için çok fazla olasılık var. New York Ailesi'nin işbirliği için birine ulaştığını hiç duymamıştım. Duyduğum kadarıyla, New York'tan nadiren ayrılıyor. Diğer ailelerin üyeleri," boğazını temizledi, "özellikle davet edilmedikleri sürece onun bölgesine girmeyi istemezler."

Isabella, "Peki ya birisi oraya davetsiz giderse?" diye araya girdi.

Yolculuk sırasında soruları onun sorması konusunda anlaşmıştık, böylece hata yapıp bir noktada Francesco'nun önünde Ajello'dan bahsedersem şüphe uyandırmayacaktık.

"Sonunda eve geri gönderiliyor. Bir ceset torbasında. Bazen birden fazla torbada," dedi Francesco, sonra bana döndü. "Dikkatli ol, Luca. O adam hafife alınacak birisi değil."

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu Isabella.

"Hayır. Ama büyükbaban tanışmıştı. Ondan hoşlanmadı. 'Acımasız insanlar var ve bir de Salvatore Ajello var,' demişti. İçi bu kadar ölü görünen bir adamla daha karşılaşmadığı dışında başka ayrıntı vermedi."

"Kulağa umut verici geliyor." Gülümsedim. "Kaç yaşında?"

"Hiçbir fikrim yok. İki yıl önce Aile'yi devralana kadar bir Capo'ydu, yani kırklarında veya ellilerinde olduğunu varsayıyorum. Bildiğim bir fotoğrafı yok. Herhangi bir etkinliğe katıldığını hiç duymadım. Don'un pozisyonunu ele geçirme şekli büyük bir kargaşa yaratmıştı. Aile toplantısına hışımla girip eski Don'u ve altı Capo'yu ortadan kaldırdı."

"Manyağın teki." Alaycı bir ses çıkardım. Harika.

Francesco masanın üzerine eğildi. "Eğer onunla herhangi bir konuda işbirliği yapmayı kabul edersen, bu bize milyonlar kazandırabilir. Kimse doğrulayamıyor ama söylentilere göre New York'un yarısı ona ait."

"Göreceğiz bakalım." Omzumu silkip kahvemden bir yudum aldım.

BÖLÜM
on dokuz

Isabella

BEN MERDİVENDEN AŞAĞI İNERKEN LUCA DIŞ KAPIDAN içeri girdi ve gözleri bana çevrildiği anda kaşları çatıldı. Bakışlarını beyaz gömleğimde ve dar, bej rengi mini eteğimde gezdirdi. Ardından yukarı çıkıp gözlerime odaklandı. Sırıtarak kalçamı korkuluğa dayadım, yüzünden geçen hoşnutsuzluk ifadesinin keyfini çıkarıyordum. Göz temasını kesmeden yavaşça merdivenden çıktı ve benden bir basamak aşağıda durdu.

"Bugün senin için lacivert elbiseyi seçtiğimi sanıyordum Isabella," dedi ve kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. "Seçmedim mi?"

"Seçtin." Başımı yukarı kaldırıp gülümsedim. "Ama eğer dediğini yapmazsam ne olacağını görmek istedim. Belki de... yaramazlığım için cezalandırılmak istiyorumdur."

Luca'nın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve elini daha aşağı indirip kıçımı sıktı.

"Yatak odasına," diye fısıldadı kulağımın yanından, sonra da yeniden popomu sıktı. "Koş."

Ciyakladım ve merdivenlerden yukarı fırladım. İkinci merdivenin tam ortasındayken aşağı baktım ve Luca'nın rahat bir tavırla çıktığını gördüm.

"Görünüşe göre peşimden koşmak için çok yaşlısın." Gülümsedim.

Luca'nın gözleri parladı. Bir saniye sonra koşarak basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Kahkaha attım ve sahanlığa çıkan son birkaç merdiveni koşarak çıktıktan sonra sola döndüm. Tam yatak odasına ulaştığım anda, arkamdan iki güçlü kolun belimi sardığını hissettim.

"Sanırım o kadar da yaşlı değilim," dedi Luca kulağımın dibinden.

Arkamızdan kapanan kapının sesi kulaklarıma ulaştığı anda Luca eteğimin kemerini kavradı.

"Hayır!" diye bağırdım ama o çoktan eteğimin yan tarafındaki dikişlerini sökmüştü. Tanrım!

"Şimdi," diye fısıldadı ve boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Şu elbiseye gelince..."

Eli sağ kıç yanağımı kavradı ve sonra tokatladı. Yanma hissi tenime yayıldı. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikirken alt dudağımı ısırdım.

"Ne olmuş elbiseye?" dedim boğuk sesle, sonra da sol eli karnımdan aşağı kayıp külotuma girdiğinde hızla nefes aldım.

"Sana bir şey giymeni söylediğimde," parmağını deliğime yerleştirip içeri kaydırdı, "itaat edeceksin, Isabella."

"Peki ya yapmazsam?"

"Eğer yapmazsan, cezalandırılacaksın." İki tokat daha attı. Sonra bu defa çeneme bir öpücük kondurdu. "Fakat sırılsıklam

oluşuna bakılırsa eğitim yöntemlerimden epey keyif alıyor gibisin."

"Sanırım hoşlanıyorum." Gülümsedim, bir parmağını daha ekleyince inledim.

Arkamdan derin bir homurtu geldi, külotumun yırtılma sesi onu takip etti. Kemeriyle uğraştığını duydum, sonra parmakları içimden çıktı. Aniden beni çevirdi ve baldırlarımın altından kavrayıp beni kaldırdı. Kollarımı boynuna doladım. Sırtımı kapıya yapıştırdığında bir nefes çektim.

"Aletimin o güzel vajinana gömülmesinden ne kadar hoşlandığımı anlatamam, Isabella," dedi ve taş gibi sert uzunluğunu içime itti.

"Bu his karşılıklı." İnleyip ellerimi saçlarının arasına gömdüm, içime daldığında da sıktım.

Gardıroba doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden Luca'ya baktım. "Peki bu yemekle ilgili özel bir durum mu var?"

"Seni yemeğe götürmek için özel bir duruma mı ihtiyacım var?"

"Sanırım yok. Beyaz elbiseye ne dersin? Üzerinde gri kemer olan?"

"Bu gece kot pantolon giyiyorsun," dedi Luca.

"Öyle mi?" Bu çok garipti. O hep elbise seçerdi.

"Dar siyah olan. Ve şu ipek pembe bluz. Topuklu yok."

"Topuklu yok mu?" Yüzümü ona döndüm. "Ne tür bir akşam yemeği kot pantolon ve düz ayakkabılı olur?"

"İlk kez topuklu giymezsen daha iyi olur." Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Ne için ilk kez?" Pantolonu dolaptan çıkardım ve onu giydikten sonra pembe bluza uzandım.

"Göreceksin."

Kafamı iki yana salladım, şimdi aklında ne olduğunu merak ediyordum. Bluzu bağlıyordum ki Luca'nın gelip arkamda durduğunu hissettim. Ellerini belime koyup pantolonumun düğmelerini açmaya başladı.

"Yemeğe gittiğimizi sanıyordum."

"Gidiyoruz." Elini külotuma kaydırdı, parmakları birkaç saniye klitorisimi sıvazladıktan sonra içime kaydırdı. "Biliyor musun, sorunun için bir çözüm buldum."

"Hangi sorun?" Nefesimi verdim, sonra başparmağıyla klitorisime bastırdığında titredim.

"İçinde ya penisime ya da parmağıma ihtiyacın olmasına. Her zaman burada olamam, o yüzden vajinanın yalnız hissetmediğinden emin olmak için alternatif buldum."

"Ne... alternatifi?"

Üst raftan siyah deri bir kutu aldı ve ellerime koydu. "Aç bakalım."

Kapağı kaldırdım ve içinde kadife bir minderin üzerinde duran nesneye baktım. Uzun bir C şeklindeydi, bir ucu daha kalındı ve diğer tarafı daha ufaktı, silikondan yapılmıştı. "Bu ne?"

"Bu bir vajina tıkacı." Nesneyi kutudan çıkardı. "Külotunu ve kotunu indir."

Kutuyu bir rafa yerleştirdim ve talimatlarını yavaşça yerine getirdim. Biraz şüpheciydim çünkü seks oyuncakları hiç ilgimi çeken bir şey olmamıştı. Başparmağı klitorisimi birkaç kez okşayarak beni biraz daha ıslattı.

Luca kulağıma, "Mükemmel," diye fısıldadı, sonra parmağını dışarı çıkardı.

Kaybıyla inledim.

"Parmağımı özledin mi?"

"Evet."

"Bir saniye içinde daha iyi olacak, *tesoro*."

Vajina tıkacını bacaklarımın arasına yerleştirdi, daha dar olan kısım ön taraftaydı, kalın tarafı da tam girişimdeydi. Daha iri olan ucuyla deliğimi okşadı, sonra içime kaydırdı. Nefes nefese kaldım ve dengemi sağlamak için rafa tutundum. Nesne, onun aleti kadar geniş değildi ama parmağından daha genişti. Luca tüm şey içime kayana kadar devam ederken derin nefesler aldım, dar ucunu klitorisime bastırdı. Yabancı bir cismin bu şekilde içime yerleşmesi tuhaf bir histi ama rahatsız edici değildi.

"Pantolonunu yukarı çek," dedi. "Yemeğe geç kalacağız."

"Çıkarmamı ister misin? Yoksa sen mi çıkaracaksın?"

"Oyuncak kalıyor, *tesoro*."

"Ne? İçeride mi?" Omzumun üzerinden şok içinde baktım ama o sadece gülümsedi.

İkimiz de giyinip gitmeye hazır olduğumuzda ağır ağır geldi ve avcunu vajinama bastırdı. "Tam uymuş gibi görünüyor. Giyilebilir olarak tasarlandığı için kimse fark etmeyecek."

Durum beni hâlâ sersemletmiş haldeyken, "Hadi gidelim," diye ekledi.

Kararsızca ilk adımımı attım. Silikon yumuşaktı ve tıkaç ilerlememi engellemiyordu ama her hareketle duvarlarımı yanlarından okşuyordu. Kıvrımlarımın arasındaki dar kısmı klitorisime değiyor, her hareketle gizlice sıvazlıyordu. Bir adım, bir tane daha. Yürüdükçe tuhaf his dağıldı ve merdivenlere ulaştığımızda o gariplik tamamen giderek yerini beklenmedik bir... rahatlama hissi aldı.

"Ee?" Luca kulağımın dibinden konuştu. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Beğeneceğini biliyordum."

İki kat merdivenden inmek bana onu daha da fazla hissettirdi, iç geçirme ihtiyacımı bastırmak zorunda kalacağım kadardı. Arabaya vardığımızda ve dikkatlice oturduğumda his tekrar değişti. Kalın kısmı içimde biraz daha derine girdi ve diğer ucu klitorisime dayandı. Oturmamla birlikte en azından biraz rahatsızlık olmasını bekliyordum ama şekli vücudumla mükemmel bir uyum içinde gibi görünüyordu.

"Ne kadar sürecek?" Luca direksiyona geçtiğinde sordum.

"Ne, *tesoro*?"

"Bunu ne kadar süre takacağım?"

Gülümsedi. "Şimdiden bağımlısı mı oldun? Olacağını biliyordum. Parmağımın içinde olmasına çok alışkınsın." Avcunu bacaklarımın arasından kaydırdı ve yeni oyuncağa hafif bir baskı uygulayarak beni inletti. "Ben parmağımı ya da aletimi içinde tutamayacak durumda olduğumda takacaksın, Isabella. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Sabah işe gitmeden önce seni uyandıracak ve yerleştirmene yardım edeceğim. Ve sadece ben çıkarabilirim. Sen sadece tuvalete gitmen gerektiğinde kendin çıkarabilirsin."

"Tamam." Kulağına fısıldamak için eğildim, "Çok uçuk bir adamsın, Luca."

"Öyleyim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz bile etmiyor." Onu öptüm ve elimi göğsünden kaydırıp kasığına yerleştirdim. "Ahlaksızlığın hoşuma gidiyor."

"Isabella, uslu dur."

Gülümsedim. "Daha büyük boyları var mı?"

"Evet. Neden?"

"Bu içimde parmaklarını hissetmek gibi," dedim ve kulak memesini yaladım. "Sanki aletin oradaymış gibi hissettirenine sahip olmak isterdim."

Avcumun altında sertleştiğini hissettiğimde yüzümde bir sırıtış belirdi. Sadece böyle şeyler söyleyerek onu sertleştirebileceğimi bilmek beni acayip tahrik ediyordu.

"Yerine seninkini sokmak için çıkarman harika hissettirirdi." Ekledim, "Muhtemelen bu olurken boşalırdım."

Hızla nefes aldı ve ensemi kavradı. "Eğer devam edersen bu akşam yemek olmayacak, Isabella."

"Öyle mi?" Aletini hafifçe sıktım. "Bana daha büyüğünü alacak mısın?"

"Evet. Fakat sadece ben söylediğimde takacaksın."

BÖLÜM

yirmi

Luca

KAHVEMDEN BİR YUDUM ALIRKEN TELEFONUMDAKİ BİR şeye kendimi kaptırmışım gibi davransam da etrafımda olup biteni izliyordum. Akşam yedide Ajello ile buluşmayı kabul etmiştim ama şehir merkezindeki bir restoranı önerdiğimde bunu reddetmiş, banliyödeki ufak, aile tarafından işletilen bir kafeyi seçmişti. Tuhaf bir seçim olsa da kabul etmiştim. Daha da ilginç olan şey ise dışarıda bir masada oturmakta ısrar etmesiydi. Eğer bir koruma konvoyuyla gelirse herkesin dikkatini çekmesi kaçınılmazdı. Her neyse. Yanımda sadece Marco'yu getirmiştim ama o arabada bekliyordu.

Gözümün ucuyla, karşıdan karşıya geçen bir adam gördüm. Bakışlarımı ona odaklamama sebep olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum çünkü göze çarpacak bir şey yoktu. Yirmilerinin sonunda veya otuzlarının başındaydı, siyah saçlıydı ve ceketsiz, siyah bir takım elbise giyiyordu. Uzundu. Atletikti. Muhtemelen kadınlar onu yakışıklı bulurdu ama öte yandan öyle

fazla özel bir şey yoktu. Olağan olmayan tek şey, sol elindeki siyah deri eldivendi. Kafenin verandasına adım atıp bana yöneldiğinde, yürüyüşünde hafif bir topallaması olduğunu fark ettim. Çok hafifti ve eğer ona bu kadar odaklanmamış olsaydım fark etmezdim. Masaya yaklaşıp karşımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu.

"Bay Rossi." Sandalyesine yaslandı. "En sonunda sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum."

"Bay Ajello sanıyorum?" diye sordum ve korumalarını saptamak için etrafıma bakındım.

"Koruma kullanmıyorum, Bay Rossi." Dudakları yukarı kıvrıldı ve gülümsemesinde rahatsız edici bir şeyler vardı. Tam olarak sahte görünmüyordu. Sahte gülümsemelere alışkındım. Görünüşe göre, bizim camiamız böyle yürüyordu. İnsanlar bir saniye önce tatlı tatlı gülümserken sonraki saniyede seni sırtından bıçaklıyorlardı. Ancak bu, sanki gülümsemenin nasıl görünmesi gerektiğini biliyor ve onu taklit ediyor gibi görünüyordu. Ancak gülümsemesinin ardında hiçbir şey yoktu. Duygu yoktu. Dolap yoktu. Çalışılmıştı. Tıpkı müziğe göre adım atmayı öğrenmesi gereken bir dansçı gibi, bu adam da gerektiğinde bir sohbet için gülümsemeyi öğrenmişti. Sadece hayali bir şarkının ritmiyle uyumlu kasların hareketiydi. Planlıydı.

"O halde toplantının konusuna gelelim," dedim.

Siparişimizi almak için garson geldi. Ajello ona bakmadı bile, bakışlarını benden ayırmadan sadece eldivenli elini salladı.

"Açıksözlü bir adam. Buna saygı duyarım." Başını salladı. "Son zamanlarda inşaat faaliyetlerimi genişletiyorum, uyuşturucu parasını aklamak için çok rahat bir yol ve sizin için bir iş teklifim var, Bay Rossi."

"Dinliyorum."

"Paranızı aklamak için emlak alıp satıyorsunuz. Sürekli alınacak mülkleri araştırıp durmak yorucu olmalı. En iyi yerlerden daimi bir kaynağa sahip olmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Olurdu." Başımı salladım. "Tedarik etmeyi mi teklif ediyorsunuz?"

"Evet."

"Ne kadarlık bir net değerden bahsediyoruz?"

"Yirmi milyon. Aylık."

Teklifini düşündüm. "Neden ben? Neden başka biri değil?"

"Kendi ailenizin reisisiniz. Bir Don'sunuz. Dünyamızın nasıl çalıştığını biliyorsunuz ama aynı zamanda bir iş insanısınız. Bogdan sizden hoşlanmıyor, ki benim kitabımda bu bir iltifattır. Ayrıca sizin sıkı pazarlık yaptığınızı söylüyor."

Yani Romenlerle de anlaşmaları vardı. Bildiğim iyi oldu.

"İlgileniyorum." Başımı salladım.

"Harika. Detayları size yollayacağım." Ayağa kalkarken ellerini masanın üzerine koydu ve eldivenli elindeki son iki parmağının hafiften doğal olmayan bir pozisyonda durduğunu fark ettim, sanki onları tamamen açamıyor gibiydi. "Umarım verimli bir işbirliğimiz olur, Bay Rossi."

Gidişini izledim, diğer Capo'ların hepsini neden öldürdüğünü merak ettim. Eğer tek amacı New York Ailesi'ni ele geçirmek olsaydı, önceki Don'u öldürmesi yeterli olurdu.

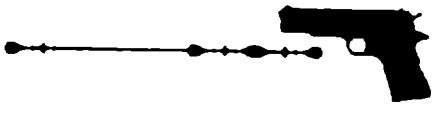
Kahve için masanın üzerine para bırakıp ayağa kalktım ancak şakaklarıma keskin bir sancı saplandığında sandalyenin yanlarını kavradım. Sadece birkaç saniye sürdü ve sonra gitti. Kahrolası baş ağrıları gittikçe kötüleşiyordu. Lanet davetle işim biter bitmez şu kontrole gidecektim.

Şimdi eve ve karıma geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Onun için hep böyle deli divane miydim, yoksa evlendikten sonra ve kazadan önce oluşan bir şey miydi merak ediyordum.

Onu düşünmeyi bir an için bile bırakamıyor olmam sağlıksız görünüyordu. Çalışıyorken bile Isabella durmadan aklımdaydı. Gözleri. Saçları. Her gece bana sokulma şekli. Ancak hepsinden ötesi güçlü kişiliği. Cesareti. Beni her gün hayrete düşürmeye devam ediyordu, bu oyunu oynayıp bütün Aile'yi kandırıyordu. Başından beri neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Ben bilmiyordum. Daha birkaç gün önce Damian bana açıklamıştı. Eğer Isabella'nın beni koruduğunu, durumumu sakladığını öğrenecek olurlarsa Aile onu hain ilân edecekti; Aile'nin çıkarlarına karşı hareket eden birisi olduğu düşünülecekti. Böyle bir şeyin cezası genelde ölümdü.

Eğer bunu daha önceden biliyor olsaydım bu saçmalığa bulaşmasına asla izin vermezdim. Artık geri dönüş yoktu. Ölmekten korkmuyordum. Ancak bir noktada gerçek ortaya çıkacak olursa ve eğer birisi Isabella'yı incitmeyi aklından bile geçirirse, üzerimize ellerindeki her şeyle gelseler iyi ederlerdi. Çünkü karımın saçının teline zarar vermeye çalışan herkesi imha ederdim.

BÖLÜM yirmi bir

Luca

"LORENZO YARIN BENİ GÖRMEK İÇİN ISRAR EDİYOR," dedim gömleğimin düğmelerini açarken. "Niçin ısrar ettiğini bilmiyorum. Cumartesi günkü davette iş konuşabiliriz."

"Kendini önemli hissetmek istiyor. Düşük özgüven kompleksi," dedi Isabella yataktan. "Hele de şimdi, sen Aile'nin başına geçmişken.

"Gelmek ister misin? Mirage'da masa ayırttı."

"Tabii ki öyle yapmıştır," dedi alayla. Yataktan çıkıp arkama geldi ve kollarını belime doladı. "Hesabı senin ödeyeceğini biliyor. Gelmem sorun olur mu? Sonuçta iş görüşmesi."

"Ne bok olduğu umurumda değil." Sık sık ziyaret etmeye başladığım dükkândan bu sabah aldığım kutuyu şifonyerin üzerine koydum. "Sana bir şey aldım."

"Ne?" Etrafımdan baktı ve deri kutuyu gördüğünde gözlerinin genişlediğini gördüm. "Yoksa o?.."

"Evet." Kolundan tuttum ve önümde durması için çektim. "Denemek ister misin?"

"Daha mı büyük?" diye sordu ve kutuya uzandı ama elini yakaladım.

"Daha büyük. Gözlerini yum."

Gözlerini anında kapattığında gülümsedim. Onun kadar genç birinin, benim alışılmadık yöntemlerime karşı bu kadar hevesli ve duyarlı olmasını kim beklerdi ki? Avuçlarımı cömert kalçalarından aşağı indirip külotunu sıyırdım ve parmaklarımı vajinasındaki nesnenin etrafına sardım. İki gün önce, istediğim elbiseyi giymediği için onu cezalandırmaya karar verip tıkacı çıkarmıştım. İnleyip geri sokmam için yalvarıp durmuş, küçük ellerini orasına koyup durmuştu. Bunu yapmak yerine içine aletimi sokmuştum. Benim küçük bağımlım. Isabella içinde benim ya da beni hatırlatan bir şeyin olmaması düşüncesine dayanamıyordu. Tepkileri beni öyle sertleştiriyordu ki patlayacağımı hissediyordum.

Beklendiği gibi, oyuncağı çıkardığım anda şikâyet etmeye başladı. O yüzden geçici olarak parmağımı içine ittim. "Gözlerini kapalı tut," deyip kutuyu açtım.

Yeni oyuncağı kutudan çıkardım. Zaten yıkayıp kalın tarafına kayganlaştırıcı sürmüştüm çünkü normalde alışkın olduğundan çok daha büyüktü.

"Bacaklarını biraz arala. Evet, aynen böyle." Yeni tıkacın ucunu deliğine yerleştirdim, parmağımı çıkardım ve kaygan, siyah oyuncağı içine kaydırmaya başladım.

"Her şey yolunda mı?" Nefesi kesildiğinde sordum. "Eğer çok fazlaysa duracağım."

"Durma." Nefesini verip bileğimi sıktı. "Hepsini içimde istiyorum. Hemen, Luca."

Tamamen içine kaydırdım, sonra daha ince olan kısmını klitorisine bastıracak şekilde ayarladım. "İyi mi?"

"Ya dışarı kayarsa?" diye sordu.

"Kaymayacak, *tesoro*." Avcumu orasına bastırdım. "Hadi yürümeyi deneyelim, hımm?"

Öne doğru bir adım attı ve ben de elimi çekmeden onu takip ettim. "Gördün mü? Dışarı kaymayacak. Sadece daha büyük boyuta alışman lazım. Hadi birkaç adım daha deneyelim."

Yatağa yürümeye başladığında elimi çektim. "Nasıl hissettiriyor?"

Bana bakmak için döndü ve kendini yatağa bıraktı. Hareketleri yavaştı, hissin tadını çıkarıyormuşçasına gözleri kapandı. Yerleşip inlediğinde onu tutup becermemek için kendimi zor zapt edebildim.

"Nasıl mı hissettiriyor?" diye tekrarladı sorumu. Alt dudağını ısırıp gözlerini açtı. "Sen içimdeymişsin gibi hissettiriyor, Luca."

"Bunu kullanmak için gerçekten ıslanmış olman gerekiyor, Isabella. Eğer değilsen kayganlaştırıcı kullan. Eğer kendini incitirsen atarım. Beni duyuyor musun?"

"Evet."

Çenesini tutup başını kaldırdım ve başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Hadi çıkaralım."

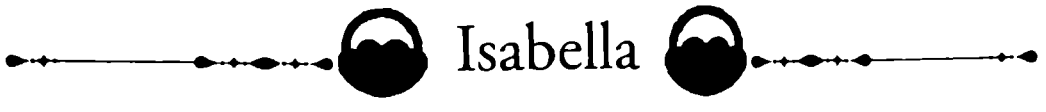
"Hayır."

"Evet, Isabella. Ben etrafındayken benimkini alacaksın," dedim ve pantolonumun önünü açmaya koyuldum. "Yatağa, lütfen."

Kendimi üstüne bıraktım ve tıkacı çıkarmak için uzandım. Oyuncak çıktığı anda sıcaklığına kaydım. Isabella nefes nefese kaldı ve kendimi içine gömdüğümde inledi.

İçine sertçe dalmak yerine yavaşça dışarı kaydırdım, sonra tekrar içeri. Tüm bu süre boyunca yüzünü izleyerek dudakla-

rından dökülen haz dolu seslerin keyfini çıkardım. Ahlaksız yöntemlerimle yoldan çıkardığım genç, küçük karım. Daha öncesinde onun için ne hissettiğimi bilmiyordum ama şimdi, o adımı inlerken, ne hissettiğimi biliyordum. Tekrar içine daldım ve altımda titremeye başladı. İçeri ve dışarı kaymaya devam ettim, orgazmını sürdürmesine izin verdim. Sadece o bitirdikten sonra kendime boşalma izni verdim. Vücudu altımda gevşeyince kulağına fısıldamak için eğildim, "Sana deliler gibi âşığım, Isabella." Ardından dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Uyurken onu izledim, kalın kaşlarını, günahkârca şeyler yapan ağzını, yüzüne dökülen saçlarını. Luca'm. Ona doğru eğilip yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim.

Dün gece beni sevdiğini söylemişti. Dudaklarından o kelimelerin dökülеceğini ummaya asla cüret etmemiştim. Ve şimdi en sonunda çaresizce duymak istediğim kelimeleri duyduğumda havalara uçmak yerine ödüm bokuma karışıyordu. Ya hafızası geri gelirse? Luca'nın eski haline dönmesini kaldırabileceğimi sanmıyordum. Yarattığım oyuna inanmasını sağladığımı öğrenirse kazadan öncekinden bile daha kötü olurdu.

Belime bir kol dolandı ve birdenbire sırtım Luca'nın göğsüne dayalı bir halde duvarla yüzleştim.

"Sana ne demiştim? Nasıl uyuyacaksın?" diye kulağıma fısıldadı.

"Parmağın içimdeyken," dedim parmağı klitorisimin etrafında daireler çizerken. Sonra onu içime kaydırıp beni nefessiz bıraktı.

"Eğer seni bir daha yanımda başka bir şekilde yatarken yakalarsam sonuçları olacak, Isabella."

"Ne tür sonuçlar?"

"Seni yatakta tutacağım," parmağını dışarı kaydırdıktan sonra tekrar içeri itti, "bütün lanet gün boyunca," klitorisimi çimdikledi, "sana böyle işkenceler edip boşalmana izin vermeyeceğim."

Parmağı içimden çıktı ve elini tutup bastırırken çığlık attım. "Lütfen, Luca."

"Lütfen ne? Neye ihtiyacın var?"

"Aletine. İçimde." Bacaklarımı sıkıp en azından içimdeki özlemin birazını rahatlamaya çalıştım.

Büyük elleriyle belimi tutarak beni çevirdi ve penisinin hemen üstünde tuttu, ucu deliğime değiyordu. Üstüne oturmaya çalıştım ama beni sımsıkı tutmaya devam ederek o hazzı benden esirgiyordu.

"Anlaştık mı, Isabella? Uyku düzenlemesi konusunda?"

"Evet." Başımı sallayarak kollarını kavradım. "Lütfen. Daha fazla dayanamıyorum."

"Böyle daha mı iyi?" diye sordu beni kendine indirirken.

Derin derin nefes alıp içimi tamamen dolduruşunun hissiyle doldum. Kalçamı kıvırmaya, daha fazlasını içime almaya çalıştım. Luca'nın eli bedenlerimizin birleştiği yere geldi ve aşağıdan içime girerken klitorisime masaj yapmaya başladı. Zaten çok yakındım ki ellerini kalçamın altına yerleştirdi ve beni kaldırıp tekrar üstüne oturttu. Orgazmın yaklaştığını hissettiğimde ağzımdan bir çığlık kaçıverdi. Gözlerimi kapattım. Vücudumu tekrar kaldırdı ve bir saniye sonra uzunluğu içimi işgal ettiğinde sırtımı gerdim. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. İçimdeki basınç fırladı ve bir çığlıkla boşaldım.

Göğsüne yığıldığımda hâlâ sertti ve nefesi kesik kesikti. Başımı çevirip kaşlarımı havaya kaldırdım. "Neden boşalmadın?"

"Senin içinde hissetmeyi çok seviyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Luca..." Uzanıp elimi yanağına koyarken kahkaha atmamaya çalıştım. "Gerginlikten kalp krizi geçireceksin bebeğim."

"Hayır!" diye haykırdı. "Sakın hareket etme. Pamuk ipliğine bağlı duruyorum."

"Peki daha ne kadar böyle kalmamızı planlıyorsun?"

"Kendimi kontrol edebildiğim kadar. Sakın hareket edeyim deme, Isabella."

Delinin tekiydi. Kendisine bunu yapmasına izin vermeyecektim.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim.

"Ne?"

"Dün kuaföre gittiğimde tıkacı çıkardım."

Gözleri büyüdü ve elleri popomun yanaklarını sıktı. "Ne yaptın?" diye hırladı. "Ne kadar süreliğine?"

"İki saat."

Nefes alıp verişi hızlandı ve bana baktı, burun delikleri genişliyordu. "Evden ayrılırken, aletimin sana nasıl hissettirdiğini hatırlatacak hiçbir şey olmadan mı çıktın?"

"Evet."

Aslında yapmamıştım. Planlamıştım. O kadar uzun süreliğine yapıp yapamayacağımı görmek istemiştim ama ihtiyacım çok fazla hale gelmeden ancak arabaya kadar gitmiştim ve aceleyle yatak odasına dönmüştüm. Önceden biri bana gelip seks oyuncağı kullanacağımı, hele de böyle uç noktalarda kullanacağımı söyleseydi delirdiklerini düşünürdüm.

Boynundaki damar seğirmeye başladı. Kolunu belime dolayıp beni sırtüstü çevirdi, sonra bileklerimi başımın üzerinde duracak şekilde eliyle tuttu.

"Sen," içime daldı, "asla," bir darbe daha, "ama asla..."

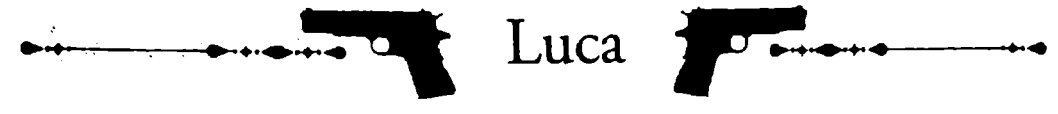
Vajinam tekrar kasılmaya başladığında inledim. Henüz çok erken olması gerekiyordu ama Luca'nın bu şekilde kendini kaybettiğini görmek beni acayip tahrik ediyordu.

"...evden onsuz çıkmayacaksın." Bir kere daha. "Anlıyor musun Isabella?"

"Evet, Luca."

Kelimelerin dudaklarımdan çıkmasıyla birlikte çarpan orgazmıyla inledi ve ben parçalara ayrıldım.

BÖLÜM
yirmi iki

Luca

"BURADAN SAĞA DÖN," DEDİ ISABELLA KAVŞAĞA geldiğimizde. "Şurada, büyük çiçekçinin hemen yanında."

Talimatlarına uydum ve camdan dış cepheye sahip binanın önüne park ettim. Restoranın lüks bir yer olduğu dışarıdan bile belli oluyordu. Otoparktaki arabaların her birinin değeri yüz binden fazlaydı. İçeriyi göremiyordum çünkü cam aynalıydı ama içeride siyah ahşap ve süslü demir avizelerin bulunduğu yüksek tavanlar olduğunu biliyordum. Merkezinde, en iyi masaların kurulduğu açık tavanlı devasa, yuvarlak bir alan vardı. Tüm bunları, bu yeri ziyaret ettiğime dair hiçbir hatıram olmadan biliyordum. Buraya gelmiştim. Daha önce.

Öncesi kavramını kabullenmem biraz zamanımı almıştı. Kazadan sonraki ilk birkaç günde, hafızamın geri geleceğinden emindim. Her uyandığımda hatıralarımın bana çarpıvermesini bekledim, kaybımın geçici olduğundan emindim. Isabella

ve Damian bana hayatımın detaylarını anlatmaya başladığında birazının beynimi tetikleyeceğini ve hatıraların çığ gibi gelmesini sağlayacağını varsaymıştım. Olmadı. Eve dönmek de öyle. Kızımla karşılaşmak, anılarımı tetikleyecek bir şeyle ilgili son şansımdı. O da tetiklemedi. Hiçbir şekilde. Uzun, siyah saçlı bir kızın kollarıma doğru koştuğunu gördüğümde en ufak bir tanıma belirtisi bile hissetmemiştim. Rosa'yı kucağımda tuttuğum anda, durumu olduğu haliyle kabul etmeye karar vermiştim. Bir gün hafızamın ve eski hayatımın geri dönme olasılığı hakkında düşünüp durmayı bıraktım. Bir bakıma, kayıplarımı ardımda bırakıp buraya ve şu ana odaklanmaya karar verdim. Öncesi benim için sadece bir zaman belirteciydi.

Isabella'nın arabadan inmesine yardım ederken, "Seni hiç buraya getirdim mi?" diye sordum. Üst bedenine oturan ve belinden aşağı açılan dantel işlemeli lacivert, ipek bir elbise giyiyordu. Onun için seçmiştim. Onun için etekleri dökümlü elbiseler seçip duruyordum çünkü erkeklerin onun kıçına bakması fikri beni çıldırtıyordu. Güzel poposu sadece benim gözlerime özeldi.

"Hayır." Omzunu silkti. "Buraya bir kere Angelo'yla geldim."

"Angelo Scardoni mi?"

"Evet. Nişanlı sayılırdık."

Elini tutup onu kendime çevirdim. "Ne?"

"Bu sadece babamın ben on sekizime girdiğimde yaptığı bir anlaşmaydı. Senin de zaten bildiğin gibi, sonucunda bir şey olmadı," dedi ve gülümsedi. "Fakat söylemem lazım, kıskandığında seksi oluyorsun."

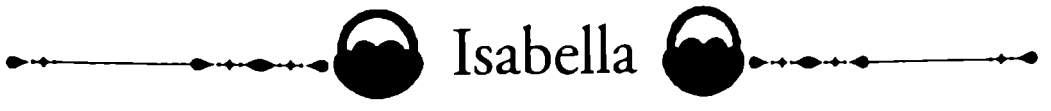
"O zaman niçin seni yemeğe çıkardı?"

"Çünkü sana olan aşkıma derman olacak birisiyle çıkmak istedim, Luca." Boştaki elini kaldırıp çenemi tuttu. "Senin için bir ipucu olsun. Derman olmadı. Hiçbir şey ve hiç kimse senden başkasına biraz bile ilgi duymamı sağlamayı başarmadı."

"Benden on yaş küçük," dedim dişlerimin arasından.

"Ama sen değil. Ben hep seni istedim." Çenemi sıktı. "Seni. Başka kimseyi değil."

Ona baktım. Belini kavrayıp onu göğsüme çektim. Ardından dudaklarına yapıştım.

Isabella

Restorana adım attığımız ve merkezdeki masada oturan Lorenzo'yu gördüğüm anda boku yediğimizi biliyordum. Yalnız değildi. Yanında otuzlu yaşlarının ortasında, kum sarısı saçlı ve gözlüklü bir adam oturuyordu. Yaklaştığımızı görünce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Davide Barbini. Lorenzo'nun yeğeni. Ve Luca'nın okul arkadaşlarından biri.

Kalbim çılgın bir tempoya girerken, beynim bizi bu bok fırtınasından kurtaracak bir yol bulmaya çalışıp da başarısız olurken aşırı hızda çalışıyordu. Damian ve ben Luca'yı çocukluk arkadaşlarıyla ilgili hiç bilgilendirmemiştik çünkü hiçbirinin Cosa Nostra ile ilgisi yoktu. İki yıl önce İtalya'ya taşman ve orada kalması gereken Davide Barbini dışında hiçbirinin, lanet olsun!

Luca'yı uyaracak zaman yoktu çünkü neredeyse masalarına ulaşmıştık. Ona bir şey söylemeye çalışsam fark ederlerdi. Ve öylece arkamızı dönüp gidemezdik. Lanet olsun! Düşün!

Bizi ölümümüzden ayıran on beş adımlık bir mesafe vardı ve aklımda hiçbir şey yoktu. Luca'nın bütün bir yemeği çaktırmadan geçirebilmesine imkân yoktu. On adım. Lise şakaları ve o zamanki diğer arkadaşlardan bahsediyor olacaklardı. Mahvolmuştuk.

Altı adım. Sağımızdan tiz kahkahaların sesi bana ulaştı. Başımı yana çevirdim, gözlerim köşedeki bir masada oturan sarışın bir kadını buldu, arkadaşlarının söylediği bir şeye gülüyordu. Simona. Luca'nın eski karısını görmenin beni bu kadar mutlu edeceğini hiç düşünmemiştim. O kaltağı şu an öpebilirdim. İki adım. Lorenzo sandalyesinden kalktı. Ya şimdi ya da asla.

Elimi Luca'nın elinden çekip aniden ona döndüm ve yüzüne doğru bağırmaya başladım. "Nasıl yaparsın!"

Sersemleyerek Isabella'ya döndüm. Ne sikim oluyordu?

"Bunu bilerek yaptın, değil mi?" diye devam etti. "Onun burada olacağını bile bile sana eşlik etmemi istedin!"

Restorandaki herkes, Lorenzo ve yanındaki sarışın adam da dahil olmak üzere, ölümcül bir sessizliğe büründü. Adamın kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Isabella, sakin ol," dedim eline uzanarak. Onu en az altmış kişi izlerken böyle olay yaratacak kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

"Sakinleşeyim mi?" diye bağırıp parmağını sol tarafına çevirdi. "Beni eski karınla aldattığını biliyorum ama onun olduğunu bildiğin restorana gelmekte ısrar etmen?"

"Ne?" Gösterdiği masaya baktım ve diğer herkes kadar şok olmuş görünen Simona'nın orada oturduğunu gördüm.

"Hizmetçiyle olan olayı unuttum!" diye bağırmaya devam etti, ellerini havada sallıyordu. "Ama bu... bu çok fazla! Burada bir saniye daha fazla kalmayacağım."

Hizmetçiyle olan olay mı? Ne sikimden bahsediyordu? İkimiz de bunun saçmalıktan ibaret olduğunu biliyorduk. Bir şeyler dönüyordu. Isabella'yı tanıdığım kadarıyla -ki artık onu çok iyi tanıdığımı düşünüyordum- insanların önünde kendini asla aptal konumuna sokmayacağıydı. Sebepsiz yere yapmazdı.

"Isabella," dedim ve kolumu ona dolamaya çalıştım ama bir adım uzaklaştı.

"Siktir git, Luca," diye homurdandı ve çıkışa doğru fırtına gibi uzaklaştı.

Gidişini izledim, ardından Lorenzo'ya ve sarışın adama döndüm. Onlar da Isabella'nın çıktığı kapıya bakıyorlardı.

"Görünüşe göre bir sorunun var, Luca." Sarışın adam güldü ve doğrudan bana baktı, tam o sırada bir acı sarsıntısı beynimi delip geçti. Kim olduğumu biliyor olmasından endişelenmedim. Onlara sırtımı dönüp çıkışa yöneldim.

"Yarın konuşuruz, Lorenzo," diye seslendim omzumun üzerinden ve restorandan çıkıp karımın peşinden ilerledim.

Isabella'yı arabamızın yanında, gözleri kapalı bir halde kapıya yaslanırken buldum. Ona doğru yürürken başka bir sızının çarptığını hissettim. Yanına gidince ellerimi iki yanına dayayıp onu kollarımın arasına hapsettim.

"Orada kendini aptal konumuna düşürdün, *tesoro*." Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildim.

"Biliyorum," derken gözlerini kapalı tuttu. "Simona şahitlik etmek için orada olduğundan, bir saat içinde bütün Cosa Nostra'nın öğreneceğinden eminim."

"Lorenzo'nun yanındaki adam yüzündendi, değil mi?"

"Davide Barbini." Başıyla onayladı. "İkiniz aynı okula gittiniz. Eğer orada kalsaydık felaket olacaktı. Ayrılmamız gerekiyordu."

"Yani benim yüzümden mi kendini aptal yerine koydun?" Elimi kaldırıp ensesine yerleştirdim.

Isabella gözlerini açtı ve bakışlarıma odaklanıp bana baktı. "Senin için yapamayacağım şey yok, Luca. Bunu zaten biliyor olmalısın."

Onu birkaç saniyeliğine izledim, meydan okuyan gözlerini ve inatçı çenesini ta benliğime kazıdım, sonra da ağzımı ruhu titreten bir öpücükle dudaklarına yapıştırdım.

BÖLÜM

yirmi üç

Luca

DAVET SABAHI GÖMLEĞİMİN DÜĞMELERİNİ İLİKLEDİĞİM sırada aniden oluverdi.

Isabella banyodaydı, duş alıyordu. Onu aletimi içine kaydırarak erkenden uyandırmıştım. Bu akşamki hazırlıklar için gelen insanlarla bütün gün çok meşgul olacaktı ve gece yarısına kadar bizim için pek vakit olmayacaktı. Ben içine girmeden bütün günü geçirmesine izin verebilmeme imkân yoktu.

Başka bir keskin acı başladı ama bu sefer hemen dağılmadı. Bunun yerine, şakaklarımı öyle güçlü dalgalar halinde kesmeye devam etti ki yatağa oturmak zorunda kaldım. Gözlerimi sımsıkı kapatıp geçmesini bekledim ama acı gittikçe artarak kafam patlayacakmış gibi hissettirdi. Sonra, başladığı kadar ani bir şekilde acı gitti. Rahatlık hissetmeliydim ama beynime hücum eden kaosu düzene sokmaya çalışırken yataktaki yerimden kıpırdayamadım.

Hafızamı yeniden kazanma olasılığımı düşünmek için kendime izin verdiğimde, hep kademeli bir süreç olacağını varsaymıştım; her seferinde bir kişiyi ya da gelişigüzel belli olayları hatırlayacağımı. Bana bir balyoz gibi çarpmasını hiç beklemiyordum ama öyle hissettirdi. Bir saniye önce tek bildiğim hayatımın son iki ayıydı, sonraki saniyedeyse geçmiş otuz beş yıl bir anda ortaya çıkmıştı.

Banyo kapısı açıldı ve Isabella dışarı fırladı, elbisesini düzeltirken telefonu kulağında tutuyordu. "Onları içeri alın, hemen aşağı ineceğim," dedi telefona, sonra bana baktı. "Dekorasyon şirketi erken geldi, gitmem lazım."

"Tamam." Başımı sallayarak ona baktım.

"Ofise mi gideceksin?"

"Evet."

"Kendi partine geç kalma." Telefonuyla beni işaret etti. "Eğer erken bitirirsem öğlene doğru ofisine uğrayabilirim."

Ayağa kalktım ve odanın diğer ucuna yürüdüm. Önünde durduğumda yüzünü ellerimin arasına alıp sadece ona baktım.

"Luca? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim, kilitlenmiş bakışlarımızı ayırmadan. "Neden?"

"Gözlerinde çok tuhaf bir ifade var."

Elindeki telefon tekrar çaldı. Isabella iç geçirdi, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırmak için başını kaldırdı. "Gerçekten gitmem gerek," dedi ağzıma doğru.

Aceleyle odadan çıkarken gözlerimle onu takip ettim. Benimle ve benim işimle uğraşmak için çok genç olmakla haksız yere suçladığım olağanüstü zeki karım. İki ay. İki lanet ay boyunca, ben etrafımızdaki insanların kim olduğundan bihaberken bana rehberlik etmişti. Bütün Aile'yi, kocasında hiçbir

sorun olmadığına inandırmayı başarmıştı. Ya da görünüşe göre bir kişi hariç herkesi.

Sandalyeden ceketimi, arabamın anahtarlarını ve cüzdanımı alıp kapıya yöneldim. Bu akşamki davet düşündüğümden çok daha ilginç olacaktı çünkü geçmişimle birlikte, beni öldürmeye çalışan adamın yüzünü de hatırlamıştım ve muhtemelen o da burada olacaktı.

Evet, çok heyecan verici bir akşam olacaktı.

Ofis kapım tıklatıldı ve Isabella başını içeri uzattı. "Bölüyor muyum?"

"Seni sonra ararım Franco," dedim telefona ve içeri girmesini işaret ettim.

Masama yürüdü, güneş gözlüklerini çıkardı ve ahşap yüzeyin üstüne onları bıraktı. Onu inceledim, gri elbisesinin göğüs dekoltesine kadar inip hayal gücüne hiçbir şey bırakmamasına odaklandım.

"Bugün için bu elbiseyi onayladığımı hatırlamıyorum."

"Çünkü onaylamadın." Önümde durup eğildi ve pantolonumun önünü açmaya başladı. "O yüzden telafi etmeye geldim."

Anında sertleştim. "Pekâlâ. Bu seferlik izin vereceğim. Ama bunu bir daha yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Luca."

Aletim daha da şişti. İtaatkârlığının beni bu kadar çok tahrik etmesi inanılmazdı çünkü vücudunda bir tane bile itaatkâr kemik olmadığını biliyordum. Isabella, bir erkeğin onu kontrol etmesine izin veren bir kadın değildi, yine de benim emirlerime

uyuyordu. Daha da tahrik edici olan şey, bundan hoşlandığını bilmemdi.

"Devam edebilirsin." Sandalyemde arkama yaslandım.

Isabella bacaklarımın arasına diz çöktü, penisimi çıkardı ve dudaklarını ucuna getirdi. Yaladı, sonra ağzının içine alıp emmeye başladı. Sandalyenin kenarlarına tutunup hemen ağzına boşalmamak için kendimi zor tuttum.

"Tıkacı takıyor musun Isabella?"

Aletimi yavaşça yaladı, sonra yukarı bakıp gülümsedi. "Hayır."

"Neden?"

"Buraya içimde daha iyi bir şey bulma niyetiyle geldim." Ellerini uzunluğum boyunca kaydırıp hafifçe sıktı. "Külotumu da evde bıraktım."

Hırladım, sonra eğilip onu belinden kavradım ve kucağıma kaldırıp taş gibi sertleşen aletimin üstünde tuttum. İçine kaydığımda inledi. Kalçasını kıvırıp hepsini alıyordu.

Kıçını avuçlayıp kaldırdım ve yavaşça tekrar içine kaydığımda inleyip omuzlarımı kavradı. Isabella'nın kucağımdaki hissi, aletimin içine gömülmesi paha biçilmezdi. Ne yazık ki pozisyonum fazla manevraya alan bırakmıyordu. Sağ elimi masamın üstünden geçirip dosyaları ve diğer şeyleri yere fırlattım.

"Luca!" Isabella bağırıp yere saçılan kâğıtlara baktı.

Kalçalarının altından tutarak sandalyeden kalktım ve tatlı kıçını masama yerleştirdim. Arkasındaki dizüstü bilgisayar açık bir şekilde duruyordu. Eğer yaslanırsa canını yakabilirdi, o yüzden onu da alıp yere fırlattım.

"Aklını mı kaybettin?" Bana gözlerini dikip baktı.

"Tam tersine, *tesoro*." Poposunun yanaklarını avuçlayıp onu masanın kenarına çektim. "Bacaklarını arkamdan bağlayıp tutun."

İtaat ettiği anda kendimi içine gömdüm. Duvarlarının beni kavrayışı ve o muhteşem gözleriyle beni izleyişi acayip

iyi hissettiriyordu. Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyordum. Isabella'nın nefes kesecek kadar günahkâr vücudunu mu, amansız ve çelik gibi ruhunu mu, yoksa zekâsını mı? Konu genç karım olunca onunla ilgili her şeye deli oluyordum.

İçine hızla girip çıkmaya başladığımda dudaklarından miyavlar gibi bir ses çıktı, onu harap ederken çıkardığı her sesin tadını çıkardım. Vajinasının duvarlarının etrafımda titremeye başladığını hissettiğimde kendimi tutmayı bıraktım ve dölümle içini doldurdum.

Masamdaki dâhili telefonum çaldı. Bir şekilde, yere düşen dizüstü bilgisayar ve dosyalarla aynı kaderi paylaşmaktan kurtulmuştu. Sandalyeme geri otururken Isabella'yı tutmayı başardım, sonra telefona uzandım.

"Donato, meşgulüm," diye cevap verdim telefona.

Isabella hareket etmeye koyuldu, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama kolumu etrafında sıktım ve onu bedenime yapıştırdım. İçinde olmayı çok seviyordum.

"Son silah teslimatında bir sorun var," dedi Donato. "İki kasa el bombası eksiğimiz var."

Boynumun yan tarafı yalandı. Sonra çenemi ısırdı.

"Altı kasanın maliyetine eş tutarı düş ve Bogdan'a parayı çıkar."

Elleri saçlarımdaydı. Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu.

"Altı mı?" Donato yutkundu. "Ya bir sorun çıkarırsa?"

Başımı çevirdim ve bakışlarımız buluştu. Yaramazca gülümseyip dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

"Ona en son yaptığımız tartışmayı hatırlat," dedim Isabella'nın dudaklarına doğru, telefonu masamın üzerine attım ve elimi boğazına sardım.

"Bu gece ne giyiyorsun?" diye sorarken elimi kaydırıp çenesini kavradım.

"Kısıtlama yok mu?" Kaşlarını kaldırdı.

"Kısıtlama yok." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ama sadece bu gecelik."

Gülümsedi, kollarını boynuma doladı ve tokamı çekip çıkardı. "Haklıydın, biliyor musun? Saçma takıntılıyım," dedi ve parmaklarını tutamların arasından geçirdi. "Seninle ilgili ilk hatıram böyleydi. O zamanlar ıslaktı tabii."

"Biliyorum, Isa."

Isabella'nın parmakları hareketsiz kaldı. Lanet olsun. Ağzımdan kaçırmayı asla planlamamıştım. Her şeyi hatırladığımı ona bu akşam söylemeyi planlıyordum.

"Damian bana, sen altı yaşındayken seni havuzdan çıkarıp kurtardığımı söyledi," diye ekledim.

"Öyle oldu." Gülümsedi. "Geri dönmeliyim. Orada hâlâ bazı son dakika kontrolleri yapılması lazım ve üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Çok açık bir şey olmadığından emin ol, yoksa fikrimi değiştirebilirim."

Dudakları daha da genişledi. "Ya öyleyse?"

Kulağına fısıldamak için başını yana yatırdım, "O zaman sonuçları olur, Isabella. Bunu biliyorsun."

"Evet."

"Güzel." Öne eğildim ve dâhili telefonun düğmesine bastım. "Magda, bana bugünün listelerini getir."

"Hemen, Bay Rossi."

Isabella kucağımdan inmek niyetiyle kıpırdandı ama kolumu daha da sıkarak onu yerinde tuttum.

"Luca? Sekreterin her an burada olabilir."

"Biliyorum." Omzunu öptüm, poposunun yanaklarını kavradım ve onu bir kez daha sert aletimin üstüne hizaladım. "Ve sen olduğun yerde kalıyorsun. Anlaşıldı mı Isabella?"

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra başını çevirip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Evet, Bay Rossi," diye fısıldadı ve daha da sertleştim.

"Bana emir verdiğinde," kasığını öne, sonra arkaya, yavaşça hareket ettirmeye başladı, "beni ne kadar tahrik ettiğin," kalçasını hafifçe oynattı, "hakkında hiçbir fikrin var mı?"

Dişlerimi gıcırdatıp sakin kalmaya çalıştım ama yine de dudaklarımdan bir hırıltı çıkmayı başardı. "Anlat bana."

"Beni o kadar ıslatıyor ki eğer devam edersen ciddi ciddi iki külotu üst üste giymeyi düşünüyorum." Kulak mememi ısırdı. "Beni daha da ıslatan şey ne biliyor musun?"

Tanrım. Sakın söyleme.

"İtaat etmem, Luca."

İsmim onun ağzından çıkar çıkmaz içinde patladım. "Siktir."

Kapı çaldı ve Magda elinde bir yığın kâğıtla içeri girdi ama sonra adımlarının ortasında durdu. Bakışları yere devrilmiş dizüstü bilgisayarın, etrafa dağılan kâğıtların ve sonunda kucağımda oturan Isabella'nın üzerinden geçti. Masa biraz koruma sağlıyordu ama Isabella'nın elbisesinin göğsüne kadar çekildiğini gözden kaçırmasına imkân yoktu.

"K-k-kötü bir zaman mı?" diye kekeledi.

Isabella kucağımda doğruldu ve omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Hiç de değil, Magda. Lütfen kâğıtları kanepeye bırak."

Sekreterim evrakları bırakmak için acele etti, sonra da rekor bir sürede ofisten çıkıp kapıyı gürültüyle kapattı.

"İki dakikaya ihtiyacım var," dedim dişlerimin arasından. Onu beklemeden boşaldığıma inanamıyordum. Sanki ergenmişim gibi.

"Vaktim yok. Eve dönmek zorundayım."

Kıçını sıktım. "Bu ofisten benden daha az orgazm sayısıyla ayrılmayacaksın."

Kıçının altından tutarak ayağa kalktım ve onu banyoya götürdüm, orada temizlendikten sonra onu geri taşıdım. Onu masanın üzerine koydum, sandalyeme oturdum ve ellerimi dizlerinin arkasına yerleştirdim. "Uzan."

"Ya biri gelirse?"

"Arkasını döner ve gider." Onu bakışlarımla yerine sabitledim. "Yat. Bacaklarını ayır."

"Eğer öyle diyorsanız, Bay Rossi." Gülümsedi ve masanın üzerine uzandı.

Isabella

Ensemdeki son düğmeyi iliklediim ve aynada kendime baktım. Elbisenin bej rengi kumaşı yüksek yakasından dizlerimin üzerine kadar vücudumu sarmalıyor, kıvrımlarımı vurguluyordu. Dönüp kendime yandan, sonra bir daha arkadan bakıp kalçama odaklandım. Elbisenin altına giydiğim korse harikalar yaratmıştı. Popom en az iki beden daha ufak görünüyordu. Hatta belki üç.

Bu gece için ilk giyindiğimde, Luca'nın beni daha önce verdiğim kiloları geri almaya ikna etmesine pişman olmuştum. Kendimi biraz kaptırmış ve sadece verdiğim kiloyu alacağıma daha fazlasını almıştım. O kadar zor bir şey değildi, genelde yaptığım gibi titizlikle kalori saymayı bırakmıştım. Yapmamış olmayı diliyordum. En komik olansa, hâlâ aynı beden üstleri giyiyor olmamdı. Tüm o fazladan kiloya rağmen göğüslerim sadece hafiften dolgunlaşmıştı. Diğer her şey vücudumun alt

kısmına gitmişti. Birazı baldırlarıma ama çoğunlukla kalçama ve popoma. Tıpkı olmasından korktuğum gibi.

Vücudumla ilgili özgüvensiz değildim, ta ki aynada kendimi bu elbisenin içinde görene kadar. Gözlerim arkama takıldığında popo ameliyatı korkunç şekilde başarısız olmuş bir hastayı düşünmeme sebep olmuştu. Başta neredeyse elbiseyi çıkaracaktım, daha az dar bir şey giymeyi düşünmüştüm. Ama sonra bir hevesle aldığım vücut şekillendiren iç çamaşırını hatırladım. Gerçekten dardı ve epey rahatsız ediciydi ama umurumda değildi. Belki de her gün giymeye başlamalıydım, en azından kalçamdan birkaç santim vermeyi başarana kadar.

Genetikti. Annemin fiziği de benzer armut biçimindeydi; dar üst beden ve belirgin bir arka bölge. Büyükannem de aynıydı. Fakat görünüşe göre ben en iddialı... popoya sahiptim. Tanrıya şükür ki Luca genelde elbise giymemi istiyordu. Bu da kıçımın ulaştığı boyutu saklamama izin veriyordu. Mahrem anlarımızda bunu fark ettiğinden şüpheliydim. Erkekler seks esnasında o tür şeyleri genelde fark etmezdi.

Simona'nın görüntüsü aklıma girdi. Benden çok daha uzundu ama on beşimdeyken bile onun şu anki pantolon bedenine girebileceğimi hiç sanmıyordum. Luca vücudumdan hoşlandığını söyleyip duruyordu ve yalan söylediğini sanmıyordum ama yine de... Eğer eski karısıyla birlikte olmayı seçtiyse ondan etkilenmiş olmalıydı. Eğer onun vücudundan etkilendiyse nasıl olur da onunkinin tam tersi olan benimkinden hoşlanabilirdi?

Yeter. Kısa süre sonra elliye yakın kişi gelecekken ve her şeyin kusursuz olması beklenirken özgüvensizliğin zamanı değildi. Belki de konuk listesinin üzerinden bir kez daha geçmeliydim, sadece Luca'ya bilgi vermem gereken biri olup olmadığını gözden kaçırmadığımdan emin olmak için. Elimle saçlarımı taradım, açık bırakmıştım, korsenin dikişlerinin belli olmadığın-

dan emin olmak için son bir defa aynadan yansımama baktım ve banyodan çıktım.

Luca odanın karşısındaki tekli koltukta oturuyor, telefonunda mesaj yazıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp beni süzdü.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," dedi dudaklarına tatmin olmuş bir gülümseme yerleşirken. Sonra bakışları daha aşağı indi ama yarı yolda durdu. "Arkanı dön."

Kaşlarımı kaldırdım ama yavaşça döndüm. Gözlerim ona döndüğünde artık gülümsemiyordu.

"Yine diyet mi yapıyorsun, Isabella?"

"Hayır. Niye?"

"Kıçın küçülmüş."

Demek fark etmişti. "Elbisenin altına şekillendirici korse giyiyorum," dedim. "Beğendin mi?"

"Şekillendirici korse mi?" Kaşlarını çattı. "O ne sikim oluyor?"

"Vücudu daha ince göstermek için kıyafetlerin altına giyilir." Avuçlarımı bir kez daha bacaklarımın üstünden geçirip görünen dikiş izlerini kontrol ettim. "Acayip sıkı ama harika görünüyor."

Luca'nın burun delikleri genişledi ve gözleri kısıldı. "Çıkar şu saçmalığı."

"Ne?"

"Şimdi, Isabella."

Dişlerimi sıktım, elbiseyi belime kadar çektim ve altıma giydiğim zayıflatıcı şortu çıkardım. Fırlatıp elbisemi tekrar düzelttim.

"İşte oldu. Tatmin oldun mu?" diye patladım. Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyordu. Belki de şekillendirici korse fikrinden hoşlanmamıştı. "Sadece eski kiloma dönene kadar giymeyi planlıyordum, tamam mı?"

Luca hâlâ tek kelime etmiyordu. Elbisenin esnek malzemesi vücuduma yapışıyor, fazladan aldığım her kiloyu gösteriyordu.

Korseyi geri giymemi söylemesini bekliyordum ki aniden oturduğu yerden kalktı ve telefonu bıraktıktan sonra bana doğru geldi. Bana kızgın mıydı? Kilo aldım diye bana kızgın olamazdı, değil mi? Yüzündeki ifade gerçekten garipti. Bir adım geri çekildim, sonra birkaç tane daha, ta ki tekrar banyoya geri dönene kadar. Luca da peşimden içeri girdi. Başını eğdi, nefesi yanağıma değerken elini kemerine attı ve açmaya koyuldu. Pantolonunun düğmesini açmasını ve şimdiden sertleşmiş olan aletini çıkarmasını kocaman gözlerle izledim.

"Arkanı dön," dedi.

Biraz kafam karışmış bir şekilde ona sırtımı döndüm ve ellerinin kıçımı tuttuğunu hissettim.

"Tanrım." Hızla nefes aldı. "Sadece sana bakarak boşalabilirim."

"Sen... beğendin mi?"

"Ah, *tesoro*." Kalçamı kavrayıp beni vücuduna dayadı. "Neden o zayıflatan saçmalığı giydin?"

"Ben... popom kocaman ve bu elbise gerçekten dar. Her şeyi gösteriyor. Çekici bulmayacağını düşündüm."

"Hımm. Vücudunla ilgili ne düşündüğümü sana göstermemi ister misin?" Kulağıma fısıldamak için başını eğdi. "Sadece yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak için?"

"Tamam?"

"Öne doğru bir adım at da seni daha iyi görebileyim." Elini popomun yanaklarından kalçama kaydırdı. "Poponu hafifçe kaldır."

Dediğini yaptığımda derin bir nefes aldı. "Mükemmel, amına koyayım."

Elleri kalçamdan ayrıldı ve arkamda bir inleme duydum. Aynadan bakıp onunla göz göze geldim. Sağ kolu hırsla hareket ediyordu, kıçıma bakarak mastürbasyon yaptığını fark ettim.

Sanki acı içindeymiş gibi yüzünü buruşturdu ama boşalırken yüzü saf bir coşku ifadesiyle kaplandı. Arkamı döndüğümde onu elinde aletiyle, parmaklarına sperm bulaşmış halde buldum. Havlulardan birine uzanıp kendini temizledi ve pantolonunun önünü ilikledi.

"Sadece kıçına bakarak boşalmam bazı şeyleri senin için netleştiriyor mu, *tesoro*?"

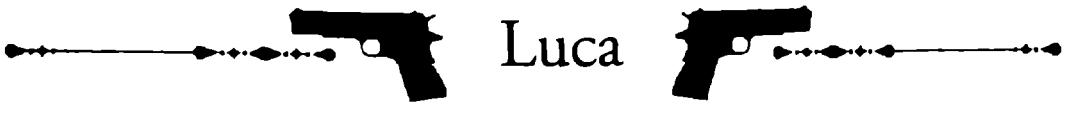
Hafiften şoka girmiş bir halde başımı salladım.

"Güzel. Tıkacını takıyor musun?" Elini elbisemin altına kaydırıp külotumun üstünden bastırarak avuçladı.

"Taktığımı biliyorsun."

"Harika. O zaman hadi aşağı inelim."

BÖLÜM
yirmi dört

Luca

ISABELLA GARSONDAN BİR BARDAK ALDI VE BANA DOĞRU eğildi.

"Emiliano Caruso," diye mırıldandı. "Damian ikinizin ocak ayında bir proje üzerinde çalıştığınızı söyledi ama hiç detay bilmiyor. Emiliano yıllardır hiyerarşi basamaklarını tırmanmaya çalışıyordu. Donato'nun yerini istiyor ama büyükbabam ona izin vermedi. Birkaç yıl önceki yasadışı köpek dövüşleriyle ilgili bir davada baş şüpheliydi ve Nonno, polisin radarına girenleri istemedi."

Başımı sallayıp elimi Isabella'nın sırtında gezdirdim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. Neredeyse iki saattir dolaşıp duruyorduk. Geldikleri andan itibaren bana her misafir hakkında bilgi veriyordu ve artık gerekli olmamasına rağmen ona izin veriyordum. Hafızamın geri geldiğini bu sabah ona neden söylemediğimden emin değildim. Belki de bu gece onu iş başında görmeyi istediğim içindi. Beyninde bu kadar çok bil-

giyi tutması inanılmazdı. Geçtiğimiz iki gün boyunca, ziyafete katılması beklenen her Aile üyesi, rolleri, onların aile üyeleri ve kirli çamaşırları hakkında bilgi aktarıp durmuştu. İnsanlar eğer Isabella'nın o güzel kafasında kendi hayatlarıyla ilgili ne kadar çok detayı depoladığını bilselerdi şoka girerlerdi.

"Rosa'yı bu gece için neden arkadaşının evine gönderdin?" diye sordu Isabella. "Parti için çok heyecanlıydı, özellikle de pasta için."

"Kötü bir şey olma ihtimaline karşı onu burada istemedim," dedim.

"Bu bir parti Luca. Bir ton güvenliğimiz var. Kötü bir şey olmayacak."

Başımı eğip ona baktım ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşürken başparmağımı çenesinin çizgisinde gezdirdim. "Göreceğiz."

Isabella'nın gözleri büyüdü. "Bana söylemediğin şey ne?"

Koridorun diğer tarafından birkaç heyecanlı bağırış geldi ve ikimiz de kapının yanındaki kargaşaya doğru baktık.

"Kahretsin!" Isabella elimi tutup sıktı. "Davide Barbini'nin burada ne işi var? Misafir listesinde yoktu ve kapıdaki adamların listede adı olmayanları içeri almalarını kesinlikle yasakladım."

"Görünüşe göre onu Lorenzo getirmiş," dedim ve sağ kolumun, yeğeninin yanında durup yeni gelenleri karşılamak için etraflarında toplanan insanlarla konuşmasını izledim.

"Davide'nin Chicago'da ne halt ettiğini hâlâ anlamış değilim," diye fısıldadı.

"Evet, oldukça ilginç, sence de öyle değil mi?" Gülümsedim ve elini tuttum. "Hadi gidip merhaba diyelim."

"Ne!" diye bağırır gibi fısıldadı. "Damian onunla ilgili sadece genel bilgileri paylaşabildi. Ya birlikte okula gittiğiniz dönemden bir şeyden bahsederse?"

"Doğaçlama yapacağım."

"Doğaçlama mı yapacaksın?" diye tersledi. "Delirdin mi sen?"

Durup onu kendime çevirdim ve parmağımla çenesini kaldırdım. "Güven bana, *tesoro*," dedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Lorenzo ve Davide'nin de içinde bulunduğu grup, bir düzineden fazla yuvarlak masanın bulunduğu odanın ortasına geçmişti. Onlara doğru yürürken, Marco'nun durduğu köşeye bir bakış attım ve bakışlarımız buluştuğunda, ona ihtiyatlı bir şekilde başımı salladım. Başını eğip kulaklığına konuştu ve göz ucuyla Emilio'nun ön kapıyı kilitleyip vücuduyla siper olduğunu gördüm.

Odanın ortasına ulaştığımızda, iki güvenlik görevlim her çıkış noktasına yerleşmişti. Tam da talimat verdiğim gibi. Burası silahlara izin verilmeyen bir yer olduğu için biraz abartılı olabilirdi ama bunu riske atmak istemiyordum.

"Davide," deyip sırtına vurdum. "Geçen gün arayı kapatma fırsatımız olmadığı için kusura bakma. Hadi yemeğimizi yiyelim ve bize İtalya'daki hayatını anlat."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sandalyeye oturana kadar omzundan ittim.

"Bize katılabilirsin, Lorenzo." Sağ koluma döndüm. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam, konuşmak istediğin önemli bir şey olduğunu söylemiştin."

Lorenzo gülümsedi ve Davide'nin yanına oturdu. İkisinin birbirine attığı hesapçı bakışları gözümden kaçmadı. Isabella tek kelime etmedi, sadece elimi sıkmaya devam etti ve masanın etrafından dolaşıp karşılarına otururken bile elimi bırakmadı.

"İki ay önce bir kaza geçirdiğini duydum," dedi Davide. "Umarım ciddi bir şey değildir."

"Hiç de değil. Hafif bir beyin sarsıntısı. Bazı yanıklar ve çizikler."

"Sen her zaman kalın kafalıydın, Luca." Sırıttı. "Babanın arabasını çalıp Luigi'nin yerine gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Araziden çıktıktan sonra iki kilometre bile gidemeden kaza yaptığımızı?"

Isabella'nın eli masanın altından benimkini sıktı ve parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum. Sandalyemde arkama yaslandım ve başımı yana eğip Davide'yi inceledim, sonra bakışlarımı Lorenzo'ya çevirdim. Bana gözlerinde şeytani bir parıltıyla bakıyordu ve dudaklarında belli belirsiz tatmin dolu bir gülümseme vardı. Evet, görünüşe göre varsayımlarımda haklıydım.

"Hatırlamıyor musun?" diye devam etti Davide ama ben gülümsemesi her saniye daha da genişleyen Lorenzo'yu izlemeye devam ettim.

Isabella

Boku yemiştik.

Gözlerimi önümdeki masaya dikmiş, bizi bu boktan durumdan kurtaracak bir yol düşmeye çalışıyordum. Neden sadece hatırladığını söyleyip bu işi bitirmiyordu ki? Sonrasında konuşmanın yönünü değiştirmeyi deneyebilirdim.

"Bunu hatırladığımı söyleyemem Davide," dedi Luca yanımdan, hızla kafamı kaldırdım.

Bunu neden itiraf etmişti? Bakışlarımı Lorenzo'ya çevirdim ve onu gülümserken buldum. Luca'nın cevabına şaşırmış görünmüyordu. Aslında, o... heyecanlı görünüyordu. Jetonum

düştü ve Luca'nın elini tüm gücümle sıktım. Nasıl olmuştu da Lorenzo, Luca'nın hafıza kaybını öğrenmişti?

"Nasıl hatırlamazsın?" diye üsteledi Davide.

Luca soğuk bir sesle, "Çünkü böyle bir şey hiç olmadı, Davide," dedi.

Vücudum kaskatı kesildi. Bunu nasıl bilebilirdi? Damian ona bu olayı anlatmış mıydı?

"Bu, Philip'in evinde kart oynarken onun bize anlattığı hikâye," diye devam etti Luca. "Hatırladığım kadarıyla birinci sınıftan sonraki yaz tatiliydi. Eski güzel günler."

Garip bir düşme hissiyle doldum ve içim panikle dolarken dönüp durdum. Aman Tanrım, hatırlıyordu.

Luca'ya bakmaya cesaret edemiyordum, yüzünde nefreti görmeye dayanamazdım. Muhtemelen şu anda benden nefret ediyordu. Bitmişti. Dudaklarımı birleştirip dökülme tehdidi oluşturan gözyaşlarımı dizginlemeye çalıştım ve elimi Luca'nın elinden çekmeyi denedim. Parmaklarımı kavrayışı daha da güçlendi. Derin bir nefes alarak, bir şekilde ona bakacak cesareti topladım ama bulmayı beklediğim öfke yerine, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme gördüm. Elini yüzüme kaldırıp kaçak bir damla yaşı başparmağıyla sildi. Öne eğilip dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurduğunda gözlerim kocaman oldu. Sonra Davide'ye geri döndü.

"Merak ediyorum Davide," dedi, "beni yoldan çıkarman karşılığında sana ne vaat edildi?"

Yüzü hayalet gibi bembeyaz kesilen Davide, Luca'ya gözlerini dikip baktı.

Bir sandalye gıcırdadı ve hemen ardından Davide en yakın kapıya koştu. Marco onu yarı yolda yakaladı.

Oda sessizleşmişti.

"Patron." Marco, Luca'ya döndü. "Onu nereye koyalım?"

"Mutfak iş görür," dedi Luca. "Orada karo kaplı bir zeminimiz var, kanı temizlemek daha kolay olur."

Marco başını salladı ve Davide'yi odanın karşı tarafındaki kapıya sürüklemeye başladı. Konukların çoğu yemeklerinin ortasındaydı ama şimdi herkes yemek yemeyi bırakmıştı ve düzinelerce göz, çırpınan ve kendini kurtarmaya çalışırken bağırıp duran Davide'ye bakıyordu. Marco ona elinin tersiyle vurdu, sonra da mutfağa sürüklemeye devam etti.

Soldaki kapı aniden açıldı ve üç adam içeri girdi, peşlerinden de Emilio ve Tony geliyordu. İlk ikisini tanıyamadım ama diğeri Lorenzo'nun korumalarından biriydi. Elleri arkalarından bağlıydı ve yüzleri çürüklerle kaplıydı. Emilio onlardan birini silahıyla dürtünce adam sendeledi. Bakışlarımı Lorenzo'ya çevirdim, sandalyesinde kaskatı bir halde oturarak bağlı adamlarına bakıyordu.

"Onları da mutfağa al. Onlarla daha sonra ilgileneceğim." Luca kollarını göğsünde kavuşturdu ve Lorenzo'ya döndü. "Merak ediyorum, Davide'ye ne söz verdin? Ben gittikten sonra Aile'nin başına geçip ona Capo pozisyonu mu verecektin? Plan bu muydu?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Lorenzo.

"Öyle mi?" Luca gülümsedi ve Lorenzo'nun yüzüne doğru eğildi. "Canımı sıkıp duran bir şey vardı. Niçin tekrar denemedin? Sonra aklıma geldi. Hiçbir şeyi hatırlamadığımı biliyordun. Söylesene, beni ele veren ne oldu?"

Lorenzo onu birkaç saniye izledikten sonra dişlerini sıktı. "Hastaneye yatırıldığında seni tedavi eden doktoru buldum."

"Ama emin olman gerekiyordu, değil mi? Aile'ye açıklamadan önce. O yüzden nasıl tepki vereceğimi görmek için dün öğle yemeğine Davide'yi getirdin. O başarısız olduğunda, onu buraya getirdin. Planını mahvettiğim için çok üzgünüm."

"Benim yerimi aldın!" dedi Lorenzo. "Benimdi! Giuseppe'nin kıçını yalayarak onlarca yıl geçirdim ve sonra sen araya girip bu kaltakla evlenerek her şeyin içine sıçtın!"

Yakındaki bir masadan biri hızla nefes aldı ancak bunun dışında oda ürkütücü bir şekilde sessiz kaldı.

Luca sandalyesinden fırladı, Lorenzo'nun saçını kavradı ve suratını masaya çarptı. Darbenin şiddetinden tabaklar ve gümüş takımlar takırdadı. Lorenzo çırpınıp Luca'nın eline uzanıyor ve serbest kalmaya çalışıyordu ama Luca onun suratını tekrar tekrar masaya vurdu. Ve tekrar. Yemek takımları her seferinde tıngırdıyor ve şangırdıyordu. İki tabak ve birkaç bardak yere düşerek vahşetin senfonisine porselen ve kristallerin parçalanma seslerini ekledi.

Konuklar arasındaki soluk soluğa kalmalar ve mırıldanmalar devam ederken, kocam, Barbini'nin canına okumak için elinden geleni yaptı. Sonunda Luca, Lorenzo'yu yukarı çekti, hâlâ onu saçlarından tutuyordu. "Karımdan özür dile."

Sandalyemde arkama yaslanıp Lorenzo'nun kan içindeki suratına baktım. Başını kaldırdı, sonra bana doğru tükürdü, kanlı tükürüğü beyaz masa örtüsünü kirletti.

Odadaki insanların gözleri bir Luca'ya bir Lorenzo'ya kayarak sonrasında ne olacağını bekliyorlardı.

"Biliyor musun, beni öldürmeye çalışmanla bir sorunum yok," dedi Luca ve masaya baktı. "O iş meselesi. Denedin. Başarısız oldun. Kafana kurşun sıkarım ve mutlu hayatlarımıza geri döneriz." Masanın üzerindeki tirbuşona uzandı, sonra da Lorenzo'ya yaklaştı.

"Fakat hiç kimse karıma saygısızlık edemez, Lorenzo!" diye hayırdı Luca. Sonra arkada bekleyen Marco ve Emilio'ya işaret verdi. "Onu tutun."

Luca'nın adamları Lorenzo'yu sandalyede tuttu. Kocam tirbuşonu Lorenzo'nun boynuna hemen kulağının altından sapladığında sadece izledim. Lorenzo çığlık attı ve sandalyeden kalkmaya çalıştı ama Marco ve Emilio onu geri itti ve Luca tirbuşonu çıkarırken onu tutmaya devam ettiler. Yaradan fışkıran kan Luca'nın gömleğini ve Marco'nun ellerini ıslattı. Konuklardan birkaçı çığlık attı.

"Bir özür mü duydum?" Luca, Lorenzo'nun söylediği bir şeyi duymaya çalışıyormuş gibi başını eğdi ama Barbini'nin ağzından sadece boğulma sesleri geliyordu. "Hayır, özür olduğunu sanmıyorum," dedi ve tirbuşonu tekrar Lorenzo'nun boynuna sapladı, bu sefer ön taraftan.

Kan banyosunu daha fazla izleyemeyerek gözlerimi kapattım. Fakat iniltileri duymazdan gelemedim. Boğulma seslerini. Safrayı yuttum.

Bir dakika kadar sonra boğulma sesleri kesildi ve gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Luca, elinde tirbuşonla Lorenzo'nun önünde duruyordu. Sağ kolu kan içindeydi. Önü de. Bakışlarımı Lorenzo'ya, daha doğrusu onun vücuduna yönelttim ve nefesim kesildi. Boynunun etrafında uzun kırmızı bir çizgi vardı, en az bir düzine delinme yarasından kan akıyor ve gövdesini kaplıyordu. O kadar kanı görünce boğazımda safra birikti. Dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım ve hareketsiz kalmak için kendimi zorladım. Bütün Aile izlerken bayılmayacaktım.

Luca arkasını dönüp bakışlarıyla beni sabitledi ve kanlı tirbuşonu masanın üzerine attı. Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kat ederken onu gözlerimle takip ettim ve herkes ona bakarken gelip önümde durdu.

"Partini mahvettiğim için özür dilerim, *tesoro*."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bir şey söylemeli miydim?

"Hadi yukarı çıkalım." Kansız eliyle elimi tuttu ve beni antreye yönlendirdikten sonra iki kat merdivenden çıkardı.

Yatak odasına ulaştığımızda, Luca doğruca duşa gitti. Yatağa yürüyüp kenarına oturdum ve bekledim. Gözlerim banyo kapısına yapışmıştı. Az önce gözlerimin önünde bir adamın katledilmesine tanık olmuştum ama bunu düşünmek yerine, Luca'nın bariz şekilde her şeyi hatırlıyor olmasıyla kafayı yiyordum.

Şimdi ne olacaktı? Beni dışarı mı atacaktı? Boşayacak mıydı? Eğer eski haline geri dönerse onunla aynı evde yaşayabileceğimi sanmıyordum ama ona yakın olmamanın sadece düşüncesiyle bile çığlık atmak istiyordum. Suyun sesi kesildi ve nefesimi tuttum.

Banyonun kapısı açıldı ve Luca çıplak halde dışarı çıktı. Saçları ıslak şekilde yüzünün iki yanına dökülüyordu, tıpkı onunla ilgili ilk anımdaki gibi. Ayağa kalktım ve yaklaşmasını izledim, bekliyordum. Tam önüme geldiğinde çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim," diye fısıldadım.

Burunlarımız arasında bir santim kalana kadar başını eğdi. "Ne hakkında?"

"Bana âşık olman hakkında," diye zorlukla dile getirdim.

Luca'nın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Ama yalan söylemiyordun, Isabella." Eli çenemden ayrılıp boynum ve göğsüm boyunca ilerleyerek aşağı indi, sonra belimden geçip kalçamın üstünde durdu. "Sana kazadan çok daha önce deli olduğumu anlıyor olmalısın."

Nefesim kesildi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Aptal gibi davrandığım için çok özür dilerim, Isa. Sana âşık olduktan sonra bile seni kendimden uzaklaştırdığım için." Be-

limdeki kolunu sıkılaştırıp beni vücuduna bastırdı. "Çok genç olmandan korkuyordum."

"Yanılıyordun," dedim, mutluluk gözyaşları göz pınarlarımda toplanırken. Bu kelimeleri dudaklarından duyacağımı ummaya asla cesaret edemezdim.

"Biliyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sana ne kadar üzgün olduğumu göstermem için bana izin verir misin?"

"Belki?"

Luca'nın gözleri parladı. "Belki mi?"

Kollarımı kaldırıp parmaklarımı ıslak saç tellerinden geçirdim ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Beni becereceksin. İlk önce ağzınla. Sonra elinle. Ve son olarak da aletinle."

"Pekâlâ."

"Ama, Luca..." Saçlarını sıktım. "Beni tamamen doyurana kadar boşalmana izin yok."

Dudaklarına hınzır bir gülümseme yayıldı ve bir sonraki an, kendimi yatağa atılmış halde buldum.

"Sana daha önce söylediğimi sanmıyorum," üstüme çıkıp sürünürken konuştu, "o kurnaz zihnine nasıl da âşığım."

"Sadece zihnim mi?" diye sordum, sonra bir yırtılma sesi odayı doldurdu. "Tanrı aşkına, Luca. Giysilerimi mahvetmeyi bırak."

"Benimle vücudun arasına giren her şeyi yok edeceğim." Boynumun kenarına bir öpücük kondurdu, sonra ağzı köprücük kemiğimden aşağı ilerleyip göğüslerime indi. Arkama uzandım ve sutyenim de mahvolmasın diye hızlıca çözdüm.

Luca'nın kocaman elleri göğüslerimi kavrayıp hafifçe sıktı. "Güzel göğüslerini seviyorum." Önce sol, sonra sağ taraftakini ısırdı. "Vücudunun geri kalanı gibi." Karnıma doğru öpücüklerini indirdi. "Ve açgözlü küçük amcığını da."

Külotumun belini tuttu ve bir an sonra, yırtılmış bej dantel demeti yere düştü. Nefes nefese saçlarını kavradım, tıkacı yavaşça çıkardı. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp klitorisimi emdiğinde dudaklarımdan bir inilti çıktı.

"Fikrimi değiştirdim, sana hemen ihtiyacım var," diye sızlandım. Onu içime alma ihtiyacı beni delirtiyordu. Luca bacaklarımı kavrayıp omzunun üstüne attı.

"Henüz değil." Dilini katların arasından kaydırdı ve titredim.

Luca dil atıyor, sanki dondurma yiyormuş gibi arada yalamak ve emmek arasında gidip geliyordu. İçimin eriyeceğini hissedecek hale gelinceye kadar bacaklarımın arasındaki baskı arttıkça arttı. Sırtımı yay gibi gerdim, parmaklarımı uzun, siyah saç tutamlarının arasından geçirdim, başını daha da fazla bastırdım. Parmağını yavaşça içime kaydırmaya başladığında vücudum zaten titriyordu. Daha yarısına kadar sokamadan boşaldım.

"Tadın bile vanilya gibi, Isa," diyerek bütün ıslaklığımı yaladı, sonra bacaklarımı indirip üstümde durdu. Parmağı hâlâ içimdeydi, sokup çıkarmaya devam ediyordu.

"Yani, yalan söylediğim için kızgın değil misin?" Dudaklarına karşı fısıldadım.

"Yalan söylemiyordun. Sana zaten söyledim," bir parmağını daha ekleyip daha derine soktu, "Hafızamı kaybetmeden çok önce sana âşık oldum, *tesoro*. İnatçı kişiliğine. Ne zaman bir aptal gibi davransam yerinde durup bana karşı koymana."

"Evet, onu sık sık yaptın." Kalın kolunu kavrayıp parmaklarına bindim.

"Üzgünüm." Çenemi ısırdı, sonra da boynumun yan tarafını. "Şu andan itibaren, sana başından beri yapmam gerektiği gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Peki, nasılmış o?"

Parmakları bir saniyeliğine durdu ama sonra içime öyle sertçe soktu ki hızla nefes aldım. "Lanet bir kraliçe gibi, Isabella."

Sözleri. Parmakları. O. Çok fazlaydı.

Gözlerimde yaşlar ve dudaklarımda kocaman bir gülümsemeyle tekrar boşaldım.

Luca'nın kolu beni sarmaladı ve karnımın üstüne çevirdi. "Ve şimdi seni krallar gibi becereceğim. O nefis, asil kıçın sürekli karşımda sergilenecek." Kalça kemiklerimi kavrayıp kasığımı kaldırdı ve kendini içime gömdü.

Yatak başını kavradım ve Luca arkamdan girip çıkarken tüm gücümle tutundum. Nefes alışımı temposuna uydurmaya çalışıyordum. O, içimdeyken derin bir nefes aldım. Dışarı çıktığında nefesimi verdim. Yeterince hava aldığımı sanmıyordum çünkü başımın döndüğünü hissediyordum. Oksijen eksikliğinden ya da on dakikadan kısa sürede üçüncü kez boşalacağım için olabilirdi ve vücudum bunu algılamakta zorlanıyordu. Luca'nın eli bacaklarımın arasına indi ve parmakları klitorisimi buldu. Tekrar içime daldığında o tomurcuğa aynı anda bastırdı. Gözkapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar patladı. Boşalırken çığlık attım, sesler içimde patlarken inlemelerine karıştı.

Ensemde bir öpücük hissettim, sonra bir tane daha. "Uyuyor musun?"

Gözlerimi açıp omzumun üzerinden bir bakış attım. "Evet. Yarı ölüyüm, yani unutsan iyi edersin."

Beni mümkün olan en iyi şekilde mahvetmesinin üzerinden bir saat geçmişti ve hâlâ hareket edemiyordum.

"Emin misin?" Parmağını içimde daha da derine itti.

"Evet, ben—"

BAM!

Taş kesildim. "O silah sesi miydi?"

"Öyle gibi." Luca dudaklarını omzuma kaydırdı.

"Neler olduğunu kontrol etmeyecek misin?"

"Şu anda binada kırktan fazla güvenlik görevlimiz var. Bırak da maaşlarını hak etsinler."

Bahçede bir yerden bir el daha silah sesi duyuldu ve sonra bir erkeğin bağırma sesi pencereden bize ulaştı.

"Seni pislik! Seni öldüreceğim!"

Luca'ya baktım. "Franco'nun sesine benziyordu."

"Lanet olsun." Başını iki yana sallayıp telefonuna uzandı ve birini aradı. "Marco, kardeşim hâlâ hayatta mı?"

"İki dakika önce evden sadece pantolonuyla koşarak çıktığında hayattaydı. Düğmeleri açıktı," Marco'nun sesi telefondan bana ulaştı. "Bay Conti onu Bayan Arianna ile kütüphanede yakaladı."

"Harika. Aşağı geleyim mi?"

"Bence bu iyi bir fikir olur, patron."

Luca aramayı bitirdi ve bana baktı. "Ben Franco'yla ilgilenmek ve diğer konukları evimizden kovmak için aşağıya gidiyorum. Kan döküldükten sonra gitmelerini ummuştum."

"Şaka mı yapıyorsun? Burası önümüzdeki altı ay boyunca ana dedikodu kaynağı olacak."

Elini kıçıma doğru kaydırıp popomu sıktı. "Yirmi dakikaya döneceğim. O zaman devam ederiz."

"Elbette, Luca." Sırıttım.

Gözleri parladı ve dudakları dudaklarıma değene kadar başını eğdi. "Seni seviyorum, benim güzel, kurnaz Isa'm."

SONSÖZ

Luca

Dört yıl sonra

KOMODİNİN ÜZERİNDEKİ TELEFONUM TİTREDİ. ELİMDEKİ dosyayı bırakıp sol elimle telefonu açtım çünkü sağ elimle Isabella'nın vajinasını avuçluyordum, parmağım içine gömülüydü. Yangın falan olmadığı sürece de oradan çıkarmaya niyetim yoktu. Arayanın adına baktım ve kaşlarımı çattım.

Isabella uykulu bir şekilde mırıldandı. "Kim o?"

"Salvatore Ajello," dedim ve telefonu açtım. "Evet?"

"Bay Rossi. Bir sorunumuz olabilir."

"Son inşaat projesiyle ilgili bir şey mi?"

"Hayır. Bu kişisel bir mesele," dedi. "Burada size ait bir şey var. Şehrimde olmaması gereken bir şey, Bay Rossi."

Hassiktir. Eğer Aile'mizden birisi izinsizce New York bölgesine girecek kadar çılgınsa herif ölmüş demekti ve bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Kim?" diye sordum.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından cevap verdi.

"Milene Scardoni."

Sevgili okuyucu,

Isabella ve Luca'nın hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkürler! Umarım diğer okuyuculara *Harabe Sırlar* hakkında ne düşündüğünüzü anlatmak için bir yorum bırakmayı düşünürsünüz. Sadece kısa bir cümle olsa bile büyük bir fark yaratır. Yorumlar, yeni okuyucular bulmaları için yazarlara ve yeni kitaplar bulmaları için diğer okuyuculara yardımcı olur!

Daha fazla kitabımı okumak isterseniz, web siteme göz atın veya Amazon'daki yazar sayfamı ziyaret edin ve sosyal medyada beni takip ederek güncel kalın.

Serinin bir sonraki kitabının kahramanları, kötü şöhretli Salvatore Ajello (Cosa Nostra'nın New York şubesinin Don'u) ile Milene (ikinci kitapta tanıtılan Bianca'nın kız kardeşi). Bu bir görücü usulü evlilik, düşmana âşık olma ve yaş farkı hikâyesi (Salvatore 35, Milene 22 yaşında).

